

Raftul
Denisei

Martin Suter

Diavolul din Milano

roman

HUMANITAS
fiction

După o experiență traumatizantă, Sonia se retrage la hotelul Gamander din Alpii elvețieni. Departe de lume, speră să ia viața de la capăt și să-și găsească liniștea. Însă durerea, sau trauma, sau *trip*-ul cu LSD i-a dereglat simțurile, iar tânăra a devenit, printr-o ciudată întorsătură a lucrurilor, sinestezică. Acum simte, miroase și vede sunetele, iar zilele îi sunt tulburate de întâmplări bizare: ceasul bisericii bate miezul nopții la amiază, o cruce din vechiul cimitir este găsită răsturnată, între culorile curcubeului ivit după ploaie apare o nuanță nepământească. Sonia încearcă să dezlege misterul acestor evenimente stranii, pe care le regăsește oglindite în străvechea legendă a diavolului din Milano. Poate o nouă poveste de dragoste să rupă blestemul care pare că o urmărește de atâta vreme?

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

MARTIN SUTER

Diavolul din Milano

Traducere din germană de
SANDA MUNTEANU

HUMANITAS
fiction

Coperta de
IONUȚ BROȘTIANU

Redactor
IUSTINA CROITORU

MARTIN SUTER

DER TEUFEL VON MAILAND

Copyright © 2006 DIOGENES VERLAG AG ZÜRICH

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. — CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SUTER, MARTIN

Diavolul din Milano / Martin Suter ; trad.: Sanda Munteanu. -

București : Humanitas Fiction, 2008

ISBN 978-973-689-250-9

I. Munteanu, Sanda (trad.)

821.112.2-31=135.1

Pentru Albert și Anita Hofmann

*Dincolo de imaginea vizibilă a lumii exterioare,
care pentru noi reprezintă realitatea,
se ascunde o realitate transcendentă,
a cărei esență reală rămâne o taină.*

Dr. Albert Hofmann

Mirosul nu mai avea culoarea ardeziei și nici vocile nu mai erau vizibile.

Camera rămânea învăluită în semiîntuneric. Lumina care pătrundea prin jaluzele îi permise totuși Soniei să-și croiască drum printre mobile și hainele aruncate de-a valma și să ajungă la ușă.

O deschise și nimeri într-un vestibul. Prin geamurile opalescente și ornamentate ale locuinței se prelingea lumina de pe palier — care se stinse deodată.

Ținându-se de perete reuși să dibuiască prima dintre cele trei uși pe care le zărise în lumina filtrată de pe palier. Una din ele trebuia să fie ușa toaletei.

Clanța era rece. Atât și nimic mai mult. Nici amăruie, nici dulce-acrișoară; doar rece.

Intră într-o încăpere cufundată în întuneric și auzi pe cineva respirând regulat, adânc. Auzi. Nu auzi și văzu. Măcar atât.

Închise încetișor ușa, își pipăi drumul până la următoarea și se trezi într-o bucătărie luminată ca ziua.

La masă ședeau doi bărbați. Își beau cafeaua și fumau în tăcere. Vedeai peste tot pahare pe jumătate golite și farfurii cu resturi de mâncare. În chiuvetă, un munte de vase.

Bărbații se uitară spre ușă, iar după felul în care o fixau, Sonia își dădu seama că era goală.

— Toaleta ? întrebă.

Din moment ce ajunsese până aici.

— Ușa următoare, spuse unul.

Celălalt continua să o fixeze.

Sonia le arată și spatele, și părăsi încăperea.

În toaletă puțea a voma pe care cineva încercase s-o ștergă de pe colacul closetului. Hârtie nu mai era deloc.

Se uită în oglindă, să vadă dacă arăta atât de mizerabil pe cât se simțea.

Nu, nu arăta chiar atât de rău. O neliniște înăuntru un lucru. Fața din oglindă nu-i trezea nici un sentiment. Nici de simpatie și apropiere, nici de înțelegere și compasiune. Parcă n-ar fi avut nimic de-a face cu femeia din oglindă.

Examină prosopul și renunță să și-l prindă în jurul mijlocului. Părăsi toaleta așa cum era când intrase.

Lumina se aprinsese iarăși pe palier, și astfel găsi ușor drumul înapoi, înspre cameră.

Dibui întrerupătorul și apăsă. În cele patru colțuri ale încăperii pâlpâiră tuburi de iluminat verticale. Cel roșu, cel galben și cel albastru se aprinseră de-a binelea după câteva secunde. Cel verde continua să pâlpâie.

Pe pereții camerei nu se găsea nimic în afară de cele patru corpuri de iluminat verticale. Pe dușumeaua parchetată domnea o dezordine care părea să fie mai veche de o noapte.

Sonia își găsi slipul și îl îmbracă.

— M-am culcat cu tine ?

În ușa apărură unul dintre bărbații din bucătărie: desculț, cu un pantalon negru și un T-shirt alb. Nebărbierit și cu părul negru zbârlit. Sonia nu-și dădea seama dacă asta era stilul lui.

— Nu-mi amintesc.

Bărbatul rânji și închise ușa:

— Să încercăm, poate ne amintim.

— Încă un pas și îți trag un șut în coaie.

Sonia continuă să-și culeagă hainele de pe jos. Bărbatul se opri și își ridică mâinile de parcă ar fi vrut să arate că nu e înarmat.

Sonia își găsi sutienul și și-l puse.

— Ce substanță a fost ?

— Acid.

— Voi ați spus că este *California Sunshine*.

— *Blue Mist, Green Medge, Instant Zen, White Lightning, Yellow Dimples, California Sunshine*: toate sunt denumiri pentru acid.

Sonia mințea spunând că nu-și amintește. Îi venea mai greu să uite ceva decât să rețină. Memoria ei era o arhivă uriașă plină de imagini la care putea recurge de câte ori avea nevoie. Arhivase sub formă de imagini chiar și cuvinte, tabele cu conjugări, poezii, nume.

De asemenea, cifre. Orare cu cifrele unu, doi, trei, patru, cinci și șase scrise pe tăblița de ardezie neagră, cu cretă roșie, albastră, galbenă, verde, violetă și portocalie, cu scrisul înflorit, de școlăriță, al domnișoarei Fehr, învățătoarea ei. Toate culorile erau nepotrivite în afară de galben pentru cifra trei. Când îi atrăsese domnișoarei Fehr atenția asupra greșelii, aceasta o certase. Nu există culori potrivite sau nepotrivite pentru cifre, îi spusese. Sonia se abținuse după aceea să mai facă asemenea observații.

Șirul cu cifra șapte era trecut cu scrisul mai rotunjit al domnișoarei Keller – mult mai tânără și mai drăguță; numele acesteia îl înregistrase tot ca imagine: „Sunt Ursula Keller“, scris cu cretă roz pe tabla neagră de pe perete. Așa i se prezentase clasei când se angajase suplinitoare în locul domnișoarei Fehr. Mai întâi câteva săptămâni, apoi câteva luni, iar după ce întreaga clasă și întreaga școală aduseseră câte o floare pentru biata domnișoară Fehr, definitiv.

Toate șirurile de cifre începând cu șapte fuseseră trecute cu scrisul domnișoarei Keller. Sonia le putea citi și astăzi dacă voia.

Pe vremea când era elevă avea remușcări din cauza asta. Copiatul era interzis, iar ceea ce făcea ea însemna, de fapt, tocmai așa ceva. Căci își citea sau își scria temele la aritmetică, sau ortografie, sau versurile, copiindu-le pur și simplu de pe imaginile pe care le avea stocate în minte. Nici nu se

putea bucura, din toată inima, de notele ei bune, așa că într-o zi i se destăinuise domnișoarei Keller. Remușcările ei dispăruseră de-abia când aceasta o asigurase că nu este interzis să copiezi ceva din cele întipărite în propria memorie.

Această aptitudine îi adusese mai multe ponoase decât beneficii atât în anii de școală, cât și mai târziu. E adevărat că reușea să reproducă cele mai complicate formule de algebră după ce le vedea o dată, deși nu le înțelegea niciodată. Același lucru era valabil și pentru formulele de fizică și chimie, pentru râuri, orașe, date calendaristice, cuvinte și versuri. Din această cauză se bucura de faima de a fi extraordinar de talentată, dar lipsită de ambiție. Trecu bacalauratul cu o notă minimă, pe care profesorii i-o dăduseră ca pedeapsă pentru atâta risipă de talent.

Firește că stocase în memorie și imaginile ultimei nopți. Strada udă după ploaie, în ale cărei bălți se reflectau fragmente din inscripția de pe firmă: Meccomaxx – albastre ca neonul și albe ca halogenul.

Siluețele de pe ringul de dans, care în loc să se legene în ritmul domol al *Trance Sound* se mișcau în ritmul accelerat al stroboscopului.

Barul și figurile scăldate într-o lumină roșie ca sângele – printre ele se găseau și cele ale bărbaților din bucătărie.

Cele două pilule din palma ei, aproape invizibile în lumina albăstruie din toaleta femeilor.

Și apoi, deodată, o muzică, ce parcă înregistra cu încetinitorul o avalanșă formată din cubulețe argintii și cenușii, de culoarea vaselor de război; se rostogoleau spre ea, sărind și clătinându-se. Și vocea unuia din cei doi bărbați din bucătărie – avea un nume galben ca nisipul –, o voce care dispărea în colțul din dreapta sus al suprafeței pentru proiecții, înscriind modele formate din benzi vălurite, negre și albe. Niște modele care luau naștere în fața ochilor ei de câte ori bărbatul spunea ceva.

Iar mai târziu – oare cât de târziu? – tapetul alb, care se descompunea în pixeli; aceștia se comasau în pete întunecate sau traversau peretele într-o mișcare unduitoare, ca spicele legănate, pe holdă, de adierea vânticelului de vară.

Oare cât timp privise mișcarea pixelilor? Minute în șir? Ore în șir? După cât timp apăruse bărbatul cu numele galben ca nisipul – Pablo? Da, Pablo –, după cât timp apăruse Pablo și alungase pixelii?

Descoperi și imagini de-ale lui. Tatuajul *yin-yang* de pe fesa dreaptă. Părul creț de-a lungul osului sacral; când îl pipăiai avea o culoare albăstruie ca aburul. Și vocea – colorată acum, dar cu aspect încă grafic: un Vasarely din ultima perioadă.

— De obicei, femeile își amintesc dacă s-au culcat cu mine, spuse Pablo.

— Și bărbații își amintesc, de obicei, dacă s-au culcat cu mine.

Sonia se îmbrăcase între timp.

— Ai văzut cumva unde e poșeta mea?

— Cum arăta?

— Ca rezonanța unei chitare electrice.

Taxiul arăta de parcă șoferul locuia în el. Înfățișarea șoferului dădea aceeași impresie. În mașină mirosea a fum stătut și a Big Mac-ul din cutia așezată între bancheta șoferului și locul de alături; la fiecare stop șoferul mai mușca o îmbucătură.

Sonia încercă să lase în jos geamul, dar acesta nu reacționează.

— Vă este prea cald?

— Nu.

— Bine. Căci mie mi-e frig.

— Dar n-aș vrea să borăsc pe perna banchetei.

Șoferul apăsă un buton, iar geamul de lângă Sonia alunecă în căptușeala portierei.

Aerul răcoros al zilei întunecate de aprilie îi învălui fața. Bărbatul îi aruncă o privire plină de reproș ridicându-și gulerul jachetei.

El rupse tăcerea de-abia când ajunseră aproape de destinație. Un polițist îi opri, obligându-i să aștepte până pleacă una dintre cele trei ambulanțe parcate lângă bordură.

În spatele unei bariere se adunase o ceată de oameni care se uita la un bar cu muzică live; intrarea era păzită de doi oameni în uniformă.

— Poate că ar fi fost mai bine să aleagă alt nume, spuse șoferul.

— Poate, răspunse Sonia.

Apoi așteptă în tăcere până ce polițistul le făcu semn să treacă.

În fața casei în care locuia Sonia staționa un camion. Pe una din fețele laterale stătea scris „Kohler. Mutări “. O-ul din „Kohler“ era un *smiley* galben. Pe asfaltul din spatele rampei de încărcare, câteva mobile ponosite așteptau să fie urcate pe platformă.

Toate mobilele par ponosite dacă le vezi lângă un camion de transport, se gândi Sonia. Când se mutase aici sperase că nu o va vedea nimeni din cercul ei de cunoștințe. În orice caz, riscul nu fusese mare. Oamenii care o știau pe Sonia ocoleau acest cartier. Fusese unul dintre motivele pentru care se mutase aici, deși și-ar fi putut permite ceva mai bun.

Îi plăti taximetristului cursa și coborî. Șoferul nu consideră că este cazul să-i deschidă portiera, deși primise bacșiș. Prin urmare, nici ea nu consideră că este cazul să închidă portiera. Nu înțelese ce strigă șoferul după ea.

În casa scărilor trebui să se dea cu câțiva pași înapoi ca să le permită să treacă celor doi tineri care cărau o sofa. Pe unul dintre ei îl cunoștea din vedere. Dacă nu s-ar fi simțit atât de dărâmată l-ar fi întrebat „Vă mutați?“ sau ar fi zis ceva amuzant.

Când intră în casă începea să se întunece. Trecuse iar o zi pe care ar fi avut mare chef să o șteargă din amintire. Din

camera de zi se auzea zgomotul metalic făcut de Pavarotti, care își executa exercițiile de gimnastică în colivie. Se duse la el și scoase prosopul de pe colivie.

— Iartă-mă, Pavarotti, sunt o indolentă.

Îi dădu apă proaspătă și mâncare, apoi fixă între gratii un știulete nou de mei.

— Indolentă, gânguri, spune și tu: indolentă.

În dormitor ardea lumina, pe patul nefăcut stăteau azvârlite rochiile pe care le încercase – și le lăsase apoi acolo – ieri, când se pregătise de plecare. În paharul de pe măsuța de toaletă rămăsese încă o înghițitură din șampania cu care încercase să-și inducă dispoziția necesară unei petreceri.

Nici bucătăria ei nu arăta mult mai bine decât aceea în care intrase, goală, cu o oră în urmă. Găsi în frigider o sticlă cu un rest de apă minerală din care acidul se evaporase de mult.

Se dezbracă și aruncă lenjeria în coșul din baie. În chiuvetă erau puse la înmuiat câteva slipuri. Săpunul din detergent se depusese, ca un strat alb, pe țesătura neagră. Precum creta pe fundul mării.

Sonia trase la o parte perdeaua dușului, răsuci robinetele potrivit temperatura apei, urcă în cada mică, se așeză sub jetul de apă aproape fierbinte și începu să plângă.

Un țipăt prelung o trezi din somn. Se ridică, își puse chimonoul, se duse la ușa de la intrare și o întredeschise. De pe palier se auzea plânsul disperat al unei femei. Și din când în când vocea aspră a unui bărbat.

Sonia zăvorî ușa și, fără să ezite, puse mâna pe telefon. Formă numărul pentru Urgențe al Poliției.

— Ambosstrasse numărul o sută unsprezece, etajul unu, doi sau trei. O femeie are nevoie de ajutor.

În timp ce stătea la fereastră așteptând sosirea echipajului de intervenție, în amintirea ei reînviară o serie de imagini. Geamul de lângă clanța ușii, care se făcuse țândări.

Mâna care pătrundea înăuntru prin spătură.

Tăietura adâncă dintre degetul mare și arătător, cu o secundă înainte să sângereze.

Mâna care căuta cheia locuinței.

Tăietura care începu deodată să sângereze.

Firișoarele de salivă care i se prelingeau din colțurile gurii întocmai ca atunci când fusese trecut cu vederea la avansarea în funcția de director al departamentului Private Equity.

Sângele. Peste tot sângele scurs din mâna lui Frédéric și din buza ei.

Sânge pe vopseaua proaspătă. Sânge pe cămașa lui albă. Sânge pe salopeta ei albă în care era îmbrăcată când vopsea.

Trei cuvinte repetate mereu și mereu. Trei triumphiuri foarte ascuțite, strălucind ca oțelul: Eu – te – omor.

Cămașa albă ca zăpada pe pielea neagră a unuia dintre senegalezii de la etajul patru.

Sângele lui Frédéric pe albul acestei cămăși: o pată rotundă și roșie, ca pe drapelul japonez.

Pistolul lui Frédéric din sertarul din stânga al biroului său. Frédéric cu fața la pământ.

Cătușele de la încheietura mâinii sale însângerate.

De pe palier se auzeau încă plânsete. Pe Ambosstrasse zvâcni, în depărtare, o lumină albastră care se apropia; Sonia zări mașina poliției. Aceasta venea fără să acționeze sirena, încet, ca escorta unei vizite de stat.

Doi oameni în uniformă coborâră, se uitară în sus, de-a lungul fațadei casei, și se opriră în dreptul porții.

Se auzi soneria. Sonia se sperie, se duse la interfon și apăsă pe buton. Deschise apoi ușa și trase cu urechea spre palier.

Pași, soneria, voci. Plânsul se potoli încetul cu încetul. Cineva sună acum la ușa ei.

— Da ? întrebă prin ușa închisă.

— Poliția. Dumneavoastră ați telefonat ? O voce aspră și agasată.

Sonia deschise. Cei doi polițiști erau tineri. Aveau arme la centură și tot felul de ustensile polițienești, așa că își țineau

brațele ușor depărtate. Blondul părea ceva mai prietenos decât brunetul. Dar brunetul *a fost cel care* începu să vorbească.

— A murit câinele, o repezi, și pentru asta chemați poliția?

— Păi nu știam din ce cauză plânge femeia.

— Și de ce nu v-ați interesat?

— Mi-a fost frică.

— Așa, așa, frică. Polițistul aruncă o privire în locuință. Sunteți singură?

— Cum?

— Dacă sunteți singură?

— Da. De ce?

El nu răspunse, continuând să o privească fix.

— Credeam că o bate cineva.

Oare de ce simțea nevoia să se justifice?

Blondul dădu semne că ar vrea să plece. Dar celălalt nu terminase încă:

— Nu orice femeie care plânge reprezintă un caz de violență domestică.

— Da. Am înțeles. Sonia puse mâna pe clanță și închise ușa. Polițistul o opri cu piciorul.

— Hai, Karli, spuse blondul.

— Imediat. Ați băut ceva?

— Vreți să mă arestați din cauză că am adormit în stare de ebrietate?

Polițistul prietenos își înăbuși un rânj. Celălalt roși.

— Nu permit ca una ca tine să mă ia peste picior. În nici un caz una ca tine. Cu cele de teapa ta am reușit până acum s-o scot la capăt. Întotdeauna.

— Hai, vino, Karli.

Polițistul blond îl trase de mânecă pe colegul său. Acesta ezita încă, întrebându-se dacă e cazul să lase să-i scape nepe-depsită o femeie de teapa ăsteia. Brusc, se răsuci pe călcâie și porni spre scări.

— Vă mulțumim că ați dat telefon, spuse blondul încet, pornind în urma celuiilalt.

Sonia zăvorî uşa. După câte ştia, în casă nu exista decât un singur câine. O potaie grasă, cu respiraţie astmatică şi, ici-colo, blana îi căzuse în smocuri; poate că mai demult fusese un pomeranian. Era al unei femei din Balcani. Locuia la etajul doi, împreună cu soţul ei, era destul de frumuşică şi mult prea tânără pentru un asemenea câine – mai potrivit pentru o femeie bătrână. Cine ar fi bănuit că este atât de ataşată de el?

Pe Sonia o podidi iar plânsul. Se băgă în pat şi încercă să adoarmă printre lacrimi.

Dar imaginile cu Frédéric se înfiripară din nou pe suprafaţa de proiecţie din faţa ochilor ei. Se duse la baie, umplu un pahar cu apă de la robinet şi înghiţi un Rohypnol.

Dormi până a doua zi la amiază. Adânc şi fără vise.

Sonia îmbrăcase treningul cumpărat pe vremea când avea de gând să facă jogging de trei ori pe săptămână. Pavarotti ocăra zgomotul aspiratorului. Pe coridor se îngrămădeau doi munţi de rufe. Unul pentru curăţătoria chimică, celălalt pentru maşina de spălat. Fusese deja de trei ori la spălătorie, dar ambele maşini erau ocupate.

Purta mănuşi de latex, ca un chirurg, iar pe cap o basma, ca o femeie de serviciu dintr-un film din anii '60. Trecu încet cu aspiratorul de-a lungul porţiunii de la perete, unde plinta se îmbina cu covorul. Voia să aspire fiecare grăunte şi fiecare firişor de praf depus în cele câteva luni de când pusese mocheta filistină, de culoarea nisipului, şi fixase plinta dezo-lantă imitând lemnul; după care va arunca tot gunoiul în containerul din curte.

Se munci mai mult de o jumătate de oră la covorul de doisprezece metri pătraţi. Apoi scoase aspiratorul din priză şi coborî cu rufe în pivniţă.

În spălătorie ardea lumina. O femeie se ghemuise în faţa uneia dintre maşinile de spălat şi scotea rufe într-un coş de plastic verde-turcoaz. Bluza scurtă i se rulase în sus, iar

pe porțiunea goală dintre pantaloni și bluză se evidențiau, în diagonală, două echimoze lungi.

Femeia se ridică cu greu, se uită în jur și tresări. Era locatara de la etajul al doilea. Se vedea pe fața ei că plânsese.

— Îmi pare rău pentru câine, spuse Sonia.

— Era bătrân.

Femeia își luă coșul cu rufe:

— Mașina e liberă.

Preț de o secundă se opriseră una în fața celeilalte, fiecare cu coșul plin de rufe.

— Totul este OK? întrebă Sonia.

— Da, totul este OK, răspunse femeia.

Sonia se dădu la o parte, lăsând-o să treacă. În drum spre apartamentul ei goli cutia poștală. Conținea ziarele din ultimele două zile și o scrisoare. Expeditorul de pe verso: B & Z, foarte discret. Sonia cunoștea inițialele: Baumann & Zeller, avocații lui Frédéric. Aruncă scrisoarea peste hârtiile de pe masa din bucătărie, fără să o deschidă, și își continuă curățenia de primăvară.

Luă pernele din piele neagră ale sofalei Corbusier, pe care o ura – toată lumea avea sofale Corbusier –, și le puse pe jos. Apoi aspiră, cu peria pentru perne, atât rama de lemn, cât și pernele, până îndepărtă complet firele de praf, scamele, ațișoarele și amintirile legate de vizitatorii ultimelor luni.

După aceea își prepară un gin tonic fără gin, își puse mănuși de latex noi și aduse scrisoarea. O răsuci pe toate părțile, luă sticla de gin și turnă puțin din ea în tonic. Când duse paharul la gură observă că îi tremură mâinile.

Răscoli în punga de gunoi de sub chiuvetă și găsi pachetul de țigări pe care, cu câteva ore înainte, îl aruncase scârbită. Dar nu avea chibrituri. Dădu drumul la aragaz și își aprinse țigara de la flacără. Apoi se duse la fereastră să fumeze.

Un vânt rece dinspre răsărit mâna norii bruni-cenușii de pe cer. Printre ei se strecura din când în când câte o rază de soare, scaldând strada într-o lumină stridentă, ca aceea a reflectoarelor de pe scena unui teatru. Trecătorii care își

vedeau, fără chef, de drumurile lor se uitau în asemenea momente uimiți la cer, apărându-și cu o mână ochii, de parcă ar fi vrut să rămână incognito.

Scrisoarea o solicita să semneze o cerere de suspendare temporară a procedurii împotriva fostului ei soț, dr. Frédéric Forster, enumerând câteva argumente noi care făceau demersul absolut necesar. Pe acestea le cunoștea și fără să citească scrisoarea. Nu va da nici un răspuns, tergiversând în continuare punerea în libertate a lui Frédéric.

Dar într-o bună zi tot va fi eliberat. Era o realitate cu care se obișnuise de mult. În schimb nu se gândise încă ce va face atunci. Planurile de viitor jucaseră un rol covârșitor, până la saturație, în fosta ei viață.

În vacanța de iarnă făceau planuri pentru vacanța de vară. La cină stabileau meniul pentru seara următoare. Când cum-păraseră locuința se gândiseră la casa pe care o vor lua după ce vor avea și copii. Deoarece copiii nu veniseră, se gândiseră la un tratament *in vitro*. În timpul tratamentului trecuseră în revistă scenarii de adopție. La petrecerea de după promovare vorbiseră despre următorul pas în carieră. La mutarea la Londra, despre mutarea la New York. La culcare, despre sculare. La îmbrăcat, despre dezbrăcat. Tot discutând despre viitor, prezentul fusese dat uitării în fosta ei viață.

În fața casei se opriše camionul de la salubritate. Doi bărbați în salopete portocalii săriră jos, intrară în curte și scoaseră un container, așteptând apoi ca acesta să fie ridicat de dispozitivul hidraulic și golit. Gândul o duse pe Sonia la pomeranianul mort. Poate se găsea și el într-unul din sacii cu gunoi care erau compactați acum cu mare zgomot. La un loc cu sacii plini cu amintiri neplăcute, pe care îi scosese din aspiratorul ei.

Închise fereastra. Papagalul se uită pe furiș la ea prin oglinda lui mică.

— Pavarotti, cred că cel mai bun lucru ar fi să dispărem de aici.

Pasărea își căscă ciocul arătându-și limba groasă și începu să roadă stinghia pe care stătea.

Cu puțin înainte de miezul nopții casa arăta de parcă n-ar fi fost locuită. Hainele erau la curățătorie, rufele ajunseseră iar în dulap, baia și bucătăria miroseau a detergenți, camera de zi a soluție pentru covoare, iar dormitorul a lenjerie de pat curată. Sonia făcuse un duș, părul ei negru era proaspăt spălat și uscat cu föhnul și își îmbrăcase pijamaua chinezească verde, pe care o purta doar când avea gripă.

Cu toate acestea nu se simțea mai bine. La senzația de irealitate, care persista după ultima noapte, și la repulsia față de propria persoană – o repulsie tot mai puternică de la o zi la alta – se adăuga sentimentul renăscut de teamă, care o tot pândea din acea zi de decembrie.

Sonia se duse în bucătărie și își prepară un ceai de mentă. În timp ce aștepta să se răcească puțin, rășfoi ziarul.

La Rambazamba un client trăsese cu o armă asupra barmanului și a altui client. Cică îl strigase de trei ori zadarnic pe barman, care stătea de vorbă cu clientul respectiv – iată justificarea invocată de autorul crimei. Barmanul fusese grav rănit, iar clientul murise.

La rubrica ofertelor de muncă îi atrase atenția un anunț. Îl decupă, pentru cazul că va fi și mâine tot atât de decisă să-și schimbe modul de viață.

Femeia care îi deschise ușa părea să aparțină acelei categorii de oameni ce îi făcea pe toți ceilalți să amuțească la apariția lor. Avea cel mult vreo douăzeci și cinci de ani.

— Mă scuzați, spuse Sonia, o caut pe ...

— Barbara Peters?

Sonia dădu din cap.

— Eu sunt Barbara Peters. Iar dumneavoastră sunteți doamna Frey? Îi întinse mâna. Poftiți înăuntru.

Sonia intră în miniapartamentul numărul șase sute cinci. O cameră mare cu un pat *queen-size*, o garnitură de fotolii

și un birou. Normă internațională pentru un hotel de patru stele, după cum știa Sonia din fosta ei viață.

Barbara Peters îi oferă Soniei un scaun:

— Îmi imaginasem cu totul altfel o fizioterapeută.

— Și eu mi-o imaginasem altfel pe proprietara unui hotel.

Barbara Peters râse, părând și mai frumoasă.

— Cine începe?

— Cu ce?

— Cu întrebările.

— În mod normal, patronul.

— Prin urmare: ce profesie ați avut în cei șase ani care au trecut, conform certificatului, de la părăsirea ultimului loc de muncă?

— Am fost căsătorită.

— Dar aceasta nu este o profesie.

— După concepția soțului meu, era.

— Cu ce se ocupă soțul dumneavoastră?

— E bancher. A fost.

— Nu mai este?

— Nu mai este soțul meu.

— Înțeleg. Dar nu mă privește.

— Nu.

Pentru o fracțiune de secundă, Barbara Peters păru iritată, dar apoi zâmbi iar:

— Și acum ați dori să lucrați din nou?

— Mă bate gândul.

— Nu sunteți obligată?

— Vreți să spuneți, din punct de vedere material?

— Da.

Sonia chibzui o clipă:

— Material nu, dar altfel da.

Barbara Peters ezită puțin înainte de a pune următoarea întrebare:

— V-ați mai perfecționat în ultimii șase ani?

— Vreți să spuneți, dacă mai sunt *au jour* din punct de vedere profesional?

— Da.

— Am ajuns la latura financiară ?

— Da.

— Pentru o clinică universitară poate că nu.

— Dar pentru un spa da ?

— Exact.

Barbara Peters afișă din nou surâsul fermecător :

— E rândul dumneavoastră.

— Aveți fotografii ?

Doamna Peters se ridică, se duse la birou și aduse o mapă. Conținea diferite layouturi pentru prospectul unui hotel. Toate înfățișau pe pagina de titlu fotografia unei clădiri asemănătoare unui castel cu două turnuri din piatră, care depășeau în înălțime structura complicată a acoperișurilor, cu frontoane piezișe, hornuri înalte și metereze. Fațadele erau tăiate de ferestre gotice, bovindouri romantice, creneluri și balcoane ametoare. Impresia generală era că aveai de-a face cu desenul făcut, în pat, cu o sută de ani în urmă, de un băiat care tocmai trecuse printr-una dintre bolile copilăriei.

Partea cea mai interesantă : o construcție din oțel și sticlă, înfiptă în flancul stâng al clădirii. De parcă acest castel ar fi intrat în coliziune cu un vehicul spațial.

— Hotel Gamander, spuse Barbara Peters, pe jumătate mândră, pe jumătate amuzată.

— Moștenit ?

Sonia nu găsisese o reacție mai potrivită.

— Cumpărat. Cumpărat și renovat și extins.

Soniei îi venea să întrebe : De ce ? Dacă ea ar fi dispus de atâția bani, știa mii de alte lucruri pe care le-ar fi făcut cu acești bani. Dar n-ar fi cumpărat cu ei un hotel.

Totuși întreabă :

— Aripa nouă este spa-ul ?

— Bazin de înot sportiv, bazine termale, jacuzzi, saună, whirlpool, fitness, masaje, solarii. Și ce altceva vă mai trece prin minte.

— Parafango ?

— Parafango.

Sonia luă în mână un layout și îl răsfoi. Mai mult din timiditate decât din curiozitate.

— Care vi se pare cel mai reușit ?

— Vreți să spuneți: care dintre proiectele de prospect ?

Barbara Peters dădu din cap.

— Sinceră să fiu, nici unul.

— V-am angajat, spuse râzând tânăra proprietară a hotelului.

Discutară încă un sfert de oră despre condiții. De fapt căzuseră de acord, când Sonia spuse deodată:

— Am un papagal; reprezintă o problemă ?

— Urăsc păsările.

Barbara Peters nu părea să glumească.

Sonia oftă și se ridică:

— Păcat. Pasărea nu este negociabilă.

Barbara Peters ezită:

— Face gălăgie ?

— Doar când aude aspiratorul.

— Și stă în camera dumneavoastră ?

— Firește.

— Papagalul dumneavoastră nu suferă de boala aceea contagioasă a papagalilor ?

— Și porumbeii suferă de ea.

— Urăsc și porumbeii.

— După cum am spus, Pavarotti nu este negociabil.

— Pavarotti ? Atât de gălăgios ?

— Atât de gras.

Noua șefă a Soniei râse:

— Ei bine, în acest caz, aduceți și afurisita de pasăre.

Pavarotti fusese cât pe-acți să determine o altă întorsătură a lucrurilor.

Era de-abia trei după-amiază, dar începuse deja să se lase întunericul. Orașul părea apăsător de cerul cenușiu ca funinginea, din care se scutura asupra trecătorilor chinuiți de

vremea proastă un amestec de ploaie cu zăpadă. Aprilie nu-și adevărase faima de lună capricioasă. Până acum fusese constant. Constant în rău.

Sonia cumpără de la un om demoralizat, originar probabil dintr-o țară cu mai mult soare, o revistă a șomerilor – cu siguranță al cincilea sau al șaselea exemplar din aceeași ediție –, apoi intră în magazin. Aproape că era singura clientă care străbătea raionul sclipitor al parfumeriei trecând pe lângă vânzătoarele machiate festiv. Nu se simțea nici ea mult mai optimistă decât șomerul de la intrare.

Sonia avea întâlnire cu Malu la bufetul thailandez din raionul de alimente. Acesta era, se pare, foarte nepopulat în orele după-amiezii, așa că se putea sta de vorbă în liniște. Sonia presupunea că locul și ora întâlnirii aveau mai degrabă de-a face cu programul zilnic al prietenei ei și cu situația ei financiară momentană.

Îndreptându-se spre bufet, văzu că o aștepta deja.

Malu era o blondină mare și gălăgioasă, cu o preferință pentru roz și violet. Rămăsese unica persoană din fosta ei viață cu care Sonia mai avea încă relații. În realitate, pe Malu o chema Vreni și reușise performanța de a se fi combinat, unul după altul, cu trei bărbați din cercul de cunoscuți ai lui Frédéric, fără să fi fost exclusă din acest cerc. Sonia o admirase întotdeauna din pricina aceasta. Nu că ar fi avut cât de cât chef să o imite. Îi fusese suficient – cu vârf și îndesat – un singur exemplar din categoria respectivă. Dar Sonia o respecta pe Malu fiindcă izbutise să nu-i pese nici cât negru sub unghie de conveniențele acestor oameni și să fie totuși acceptată de ei.

Malu era în același timp singura care nu o tratase ca pe un paria după ce se despărțise de Frédéric. Continuau să se întâlnească și să ia prânzul împreună; și tot ea o introdusese în cluburile din oraș. Malu susținuse totdeauna că o femeie trebuie să aibă o viață particulară proprie, mai ales dacă are un partener.

Iată de ce Malu era prima căreia Sonia îi împărtășea planurile ei de viitor. Aceasta dezaprobă însă hotărârea Soniei.

— Ai zis că nu cedezi, îți amintești?

— Dar nu cedezi, vreau doar să-mi schimb modul de a trăi. Toate astea de aici nu-mi priesc:

Sonia îi povestește despre escapada cu LSD.

— Ai mirosit culori și ai văzut voci? Și încă te mai plângi? Dă-mi și mie adresa tipului.

— N-a fost o experiență plăcută.

— Bine, dar nu e un motiv să te dai la fund.

— Nu mă dau la fund. Chiar dimpotrivă. Plec la altitudine. În munți. Aer de munte. Soare. Și toată ziua spa.

— Spa pentru alții. O să frământați popouri fleșcăite.

— Sunt fizioterapeut, nu maseur.

— Sonia, nu-i îndeplini dorința! Nu te lăsa alungată!

— Nu va crede că nu mă mai întorc la el decât dacă plec de aici.

— Nu-i cunoști pe bărbați. Nu vrea să te întorci la el. Vrea doar ca *el* să fie acela care rupe relația. Ai încredere în vorbele unei femei bătrâne.

Malu se etichetase „femeie bătrână” după a patruzecia aniversare, pe care nici măcar nu o sărbătorise. Cu jumătate de an în urmă.

— Prefer să nu fiu prin preajmă în momentul când îl vor pune în libertate.

— Chiar atât de repede n-o să-l elibereze.

— Nu-l pot ține peste termenul la care a fost condamnat.

— Individul e psihopat. Un pericol pentru societate.

— Doar pentru o parte infimă a societății. Pentru mine.

O thailandeză tânără, îmbrăcată într-o bluză de mătase cu guler înalt, îi aduse Soniei porția de *tom yang gung*. Sonia se aplecă deasupra ceștii inspirând aroma. Mirosea galben-roșcat și avea consistența unei spirale terminate într-un unghi ascuțit.

— Nu-i bună supa? Întrebă Malu îngrijorată.

Ea o recomandase, deși pentru ea își comandase frigărui saté.

— Ba da, miroase nemaipomenit.

Sonia băgă lingura de porțelan în cupă, o lăsă să se răcească puțin și gustă. I se păru că soarbe un ornament pentru pomul de Crăciun.

Cavitatea bucală i se umplu de scânteii argintii care se stinseseră pe limbă. Îi dădură lacrimile.

— E chiar atât de iute? se interesă Malu.

Sonia dădu din cap. Își măncă supa încet, cu o expresie concentrată. Dar lacrimile continuau să-i curgă.

— Tot din cauza supei?

— Tot din cauza vieții, replică Sonia.

— Poate că ai dreptate. Poate că e într-adevăr bine să pleci de aici.

Mai târziu, când își luară rămas-bun, Malu întrebă:

— Și ce faci cu casa?

În aceeași seară Frédéric îi dădu telefon. Sonia simți cine o sună înainte ca el să fi rostit un singur cuvânt. Duse receptorul la ureche, spuse „da” și așteptă.

Îi auzi respirația și văzu în același timp un contur vag de o culoare ciudată, verde-cobalt.

— Ce vrei, Frédéric?

Conturul se accentuă, când acesta începu:

— Trebuie să stau de vorbă cu tine...

— Eu nu.

Sonia puse capăt convorbirii. Verdele-cobalt se subție, de parcă cineva l-ar fi diluat cu apă.

Dar inima continua să-i bată tare. Pe coridor, în baie, în bucătărie și, în cele din urmă, în pat. Încercă să se concentreze la alte zgomote: vâjâitul țevii de scurgere din baie, ticăitul caloriferului, pașii din apartamentul de deasupra ei, clămpănitul din colivia lui Pavarotti. Inima ei nu se calmă, dar bătăile deveniră mai puțin puternice.

Oare ce-a fost asta? Adică această umbră verde-cobalt? Era a lui Frédéric, fără nici un dubiu. Dar de ce o văzuse prin telefon?

Ba nu. Nu văzuse umbra verde-cobalt. O auzise.

Sonia se ridică din pat și se îndreptă spre bucătărie. Ajunsă pe coridor, privirile i se opriră asupra punctului de pe perete – pentru prima dată după vreme îndelungată. Ghipsul cu care fusese astupată gaura produsă de glonț lăsase, după uscare, o adâncitură.

Deschise una din cele două sticle de vin sicilian pe care le păstrase pentru o ocazie mai specială. În cazul vinului, măcar nu trebuia să se neliniștească dacă acesta mirosea roșu și avea un gust rotund.

Pavarotti călătorea într-o colivie transportabilă care – învelită într-un prosop plușat – fusese așezată într-o mică geantă Louis Vuitton. O primise la un moment dat de la Frédéric, dar n-o folosisese niciodată. Gențile Louis Vuitton i se păreau vulgare – acceptabile doar pentru transportul animalelor.

Era încă singură într-un compartiment de patru persoane, își pusese sacoșa pe scaunul de lângă ea, iar pe scaunul de vizavi poșeta și lectura de călătorie, sperând că în felul acesta va împiedica alți călători să se instaleze în același compartiment. Trenul staționează încă patru minute bune înainte de a părăsi gara Chur.

Se uită spre peron prin desenul format de firicelele de apă care se prelingeau pe geam. Un adolescent mai grasuț băgă o monedă într-un automat de *junk-food* și formă o combinație de cifre. Nu se întâmplă nimic. Apăsă încă o dată. Iarăși nimic. Acum apăsă pe butonul pentru restituirea banilor. Nimic.

Băiatul se uită în jur și întâlnește privirile Soniei. Ea ridică din umeri.

Băiatul izbi automatul. Mai întâi: încet, apoi tot mai furios.

Desigur, un sabotaj al Oficiului Federal pentru Sănătate Publică, se gândi Sonia și zâmbi. De azi-dimineață, de când îi predase lui Malu cheile locuinței, era binedispusă. De parcă s-ar fi debarasat de o povară grea.

Începea o nouă viață, cu bagaje puține. În afară de Malu nu știa nimeni unde plecase. Și nici nu-i cunoștea nimeni în afară de Malu noul număr de mobil.

Aceasta preluase locuința cu tot mobilierul, deoarece nu avea de gând să se mute acolo; avea nevoie de ea doar pentru – după cum se exprimase – „puțin spațiu de manevră în relația strânsă cu Alfred“. La sfârșitul verii o va elibera iar pentru Sonia.

Sonia știa însă că nu se va mai întoarce pe această stradă tristă. Nu va mai urca niciodată scările din holul îmbâcsit. Nu va mai vârî niciodată cheia în broasca nouă a ușii reparate și consolidate. Nu va mai încălzi niciodată semipreparate în bucătăria cu mobile ieftine, montate în perete. Nu va mai simți niciodată mirosurile de mâncare venite de la alții prin dispozitivul de ventilație din baie. Nu va mai auzi niciodată zgomotele produse de ură și iubire în locuințele învecinate. Și nu va mai chema în toiul nopții un taxi doar pentru a înlocui tristețea propriei locuințe cu melancolia unui bar.

Șeful de tren slobozi un fluierat prelung, tânguitor. Băiatul dădu o ultimă lovitură de picior automatului și sări în tren. Acesta se puse în mișcare cu o smucitură bruscă.

Sonia se adânci în lectura unui manual de balneologie pentru a evita, la nevoie, să-și încrucișeze privirile cu cele ale vreunui pasager care căuta un loc liber. Dar nu veni nimeni în afară de conductor. Acesta îi controlă biletul și îi ură călătorie plăcută.

Trenul ajunsese, după câteva minute, la periferia orașelului. Sonia văzu colonii de case jalnice, pe ale căror fațade ploaia își lăsase amprenta, și clădiri industriale urâte – proprietatea unor întreprinderi mici, ale căror firme, scrise cu litere neajutorate, luminau strident peisajul posomorât, învăluit în ploaie.

— Mai este un loc liber?

Sonia își ridică ochii, iritată. O bătrână îmbrăcată într-un impermeabil galben se oprise în ușa compartimentului uitându-se, cu reproș, la bancheta ocupată. Sonia își strânse lucrurile fără să spună un cuvânt. Femeia își dezbracă mantaua. Îmbrăcămintea de dedesubt era tot galbenă.

Pantaloni cu ecosez dominat de culoarea galbenă. Un *twinset* din cașmir galben și pătat. Un șal galben cu model floral delicat. Și părul ei era galben. Doar ochii erau verzi și machiați cu rimel verde, iar buzele rujate cu roșu de chinchină.

Sonia se concentrează iar asupra lecturii. Simțea că femeia o privește fix. Dar Sonia se uita, neclintită, în manualul de balneologie. Nu avea chef să întrețină o conversație de complezență.

Pavarotti începu tocmai acum să ocărase. Sonia încercă să-l ignore. Până când femeia spuse:

— Papagalii au nevoie de aer.

Sonia se uită în geanta întredeschisă. Se simți obligată să răspundă:

— Are aer suficient.

Femeia păstră un moment tăcerea. Apoi întrebă:

— Nu are un tovarăș de joacă?

— Nu. E singur.

— Detenție la izolare. Eu o numesc detenție la izolare.

Papagalii ăștia sunt animale sociabile.

— Pavarotti detestă papagalii.

— Dar de unde știți?

— A avut deja doi camarazi de joacă. I-a omorât pe amândoi cu ciocul.

— I-a omorât!? exclamă femeia galbenă neîncrezătoare. Înseamnă că e un caz patologic.

— Nu. Doar că îi place singurătatea. Se întâmplă.

— Sper că are măcar o oglindă.

— Și în asta lovește cu ciocul.

— Crenguțe rupte din copaci. Nu stinghii confecționate din lemn sau plastic. Fac umflături sub gheare.

— Șade pe o creangă dintr-un fag crescut pe un teren biologic.

— Da, da, vă bateți joc.

Trenul roșu trecea printr-un defileu îngust. Traseul era tivit cu brazi cu crengile îngreunate de ploaie. Din când în

când ieșea la iveală verdele mai fraged al câte unui molid. Vagonul vechi, de clasa a doua, hodorogea pe șine. Sonia trebuia să urmărească rândurile din carte cu degetul arătător. Se uită cu coada ochiului la bătrână. Aceasta privea fix geanta, de parcă ar fi încercat să stabilească un contact telepatic cu Pavarotti.

Își pusese mâinile pe genunchi. Erau neobișnuit de mari și butucănoase. Unghiile aveau aceeași culoare roșie ca buzele, boltindu-se pe patul lor ca niște coji de nucă lăcuite.

Sonia începuse să se teamă de aceste mâini. Își ridică privirile. Femeia galbenă se uită drept în ochii ei:

— Am muncit din greu întreaga viață, spuse de parcă ar fi vrut să justifice aspectul mâinilor.

Sonia nu știa ce-ar fi putut să-i răspundă.

— Luați întotdeauna pasărea cu dumneavoastră când plecați în vacanță?

— Nu plec în vacanță.

— Locuiți acolo, sus?

— Da.

— Unde?

— La Val Grisch.

— În acest caz ar fi trebuit să o luați prin Klosters și tunelul Vereina.

— Nu sunt prea amatoare de tuneluri.

Sonia puse iar mâna pe carte, dar femeia nu înțelese aluzia.

— Lucrați acolo?

Sonia dădu din cap fără a-și ridica privirile.

— Ca ce?

— Fizioterapeută, oftă, gândindu-se că cealaltă îi va enumera de îndată simptomele ei.

Dar bătrâna nu atacă subiectul.

— Eu fac doar o călătorie scurțuță. Am gratuitate pe toate liniile.

— Hm.

— Dimineața merg la gară și urc într-un tren oarecare. Seara sunt iar acasă.

— Frumos.

Sonia simțea că femeia se uita la ea în speranța că îi va cere mai multe amănunte. Dar ea rezistă.

— Poate că mai sus este soare.

— Poate, murmură Sonia.

— Știți de când n-a mai ieșit soarele ?

Sonia scutură din cap.

— De patruzeci și două de zile.

Sonia își ridică ochii de pe carte :

— N-aș vrea să fiu nepoliticoasă, dar trebuie să citesc.

Femeia galbenă dădu din cap :

— La vârsta dumneavoastră nu aveți atâta nevoie de soare. Dar alde noi devenim melancolici.

Femeia galbenă amuți. Sonia încercă să se concentreze asupra lecturii, se surprindea însă citind doar cu ochii, nu și cu mintea ! Ce antipatică devenise ! Ce mare lucru ar fi fost să schimbe câteva cuvinte cu o bătrână însingurată care își omora timpul călătorind cu trenul ? În fond, nici ea nu era altceva decât o femeie însingurată care călătorea cu papa-galul ei.

Sonia se uită pe fereastră. Vedea locomotiva. Se aflau pe arcadele din piatră cubică ale unui viaduct care îi provoca amețeli. Închise ochii.

Când și-i deschise era beznă.

— Tunelul Landwasser, spuse femeia galbenă.

Pentru o clipă Sonia îi văzu vocea. Nu era galbenă, ci cenușie ca praful, de-abia dacă se deosebea de întunericul din tunel.

Peste câteva secunde lumina mohorâtă a zilei începu să pătrundă iar în vagon. Ieșiseră din tunel.

— Nu vă plac tunelurile și nici înălțimile, constată femeia. În acest caz locuiți într-un ținut nepotrivit.

— Într-o țară nepotrivită.

Bătrâna râse. Râse și Sonia.

Trebuia să schimbe trenul la Samedan. Își luă rămas-bun de la Susi Bellini. Acesta era numele femeii galbene, după

soțul decedat cu aproape treizeci de ani în urmă; fusese sudor și era originar din Calabria; Sonia știa acum totul despre el.

Speranța doamnei Bellini că va avea parte de puțin soare nu se împlinise. Sonia stătea pe peron tremurând de frig, alături de valiza pe roțile și geanta cu Pavarotti. O ploaie mărunță răpăia pe acoperișul peronului și pe traversele de cale ferată. Avea de așteptat douăzeci de minute bune. Hotărâse că nu are timp să meargă la bufetul gării. În afara ei, un singur călător părea să fi ajuns la aceeași concluzie. Un bărbat mai în vârstă cu o pălărie din piele, cu bor îngust, care strălucea de la apă. Ținea în mână două sacoșe din hârtie cu cumpărături pe care nu îndrăznea să le pună jos.

Buna dispoziție a Soniei se volatilizase. De-abia putea ține sub control starea depresivă care o pândea. Dezvoltase o anumită virtuozitate în a-și trata melancolia. Știa deja în spatele căror gânduri se ascunde, în care imagini se cuibărește și ce fel de zgomote o ademenesc să iasă la iveală. Îi venea ușor să i se abandoneze și nu-i era foarte greu nici să se descotorosească iar de ea.

Pavarotti era atât de liniștit, încât Sonia se uită în geantă. Dădu la o parte prosopul plușat și observă că îl trezise din somn. După câțiva pași pe hârtia de ziar cu care acoperise fundul coliviei, se uită la ea cu o privire plină de reproș.

— Pardon, murmură Sonia trăgând iar fermoarul.

Un electrocar cu două remorci pline cu bagaje trecu pe lângă ea. Sonia își descoperi cele două geamantane și geanta cu colivia lui Pavarotti. Șoferul opri mai în față și începu să citească dintr-un tabloid șifonat.

Burnița mărunță se transformă deodată în ploaie torențială. Locomotiva roșie care apărui la orizont își aprinsese farurile.

Localitatea Val Grisch se afla într-o vale laterală a Engadinului de Jos, la o distanță de un sfert de oră, cu autobuzul Poștei, de stația de cale ferată Storta. Dintre cei cam șase sute de locuitori – în timpul verii se mai adăugau câțiva –

cei mai mulți erau navetiști care lucrau în Engadinul de Sus. Din restul locuitorilor unii erau plugari, iar alții – mai puțini – făceau agricultură doar de circumstanță. Cei ce aveau nevoie de un tâmplar, un electrician, un lăcătuș, un medic, un farmacist sau un învățător îi puteau găsi tot la Val Grisch. În localitate erau patru restaurante, cinci pensiuni, câteva zeci de case și locuințe de vacanță, o grădiniță de copii, o școală primară și o biserică din secolul al șaisprezecelea.

Perioada de glorie turistică a satului a fost în anii în care englezii descoperiseră Elveția. În 1913 – în același an în care Societatea Feroviară Retică inaugura linia dintre Bever și Scuol legând localitatea Val Grisch de capitalele acestei lumi – Gustav Mellinger, un întreprinzător din St. Gallen, deschisese hotelul Gamander. Vara și toamna anului 1913 intraseră în anale drept cel mai bun sezon din istoria hotelului Gamander. În anul următor izbucnise Primul Război Mondial, iar după cel de-al Doilea începuse marșul triumfal al teleschiului. Până prin anii '60 Val Grisch încercase să țină pasul cu evoluția turismului, punând în funcțiune trei telecabine și un telescaun, și construisese chiar și o trambulină de schi care a rămas neterminată. Dar povârnișurile din jurul satului reprezentau o pârtie de schi destul de primitivă, iar accesul la cele aflate la o altitudine mai mare ajunsese să fie mai ușor dacă porneai din stațiunile învecinate, mai bine amenajate din toate punctele de vedere.

Hotelul Gamander – destinat odinioară mării burghezii – supraviețuise la început datorită unor clienți fideli, iar apoi, în măsură tot mai mare, datorită alpiniștilor, a iubitorilor de natură și a grupurilor organizate de excursioniști aflați în trecere. Luase patina unei cabane pentru tineret în care regulile de funcționare internă erau desenate, în mod glumeț, pe panourile de afișaj, iar vizitatorii își consumau, pe terasă, alimentele aduse la pachet.

Satul se obișnuise de mult să trăiască din veniturile navetiștilor, din ceea ce aducea turismul cotidian, din încasările proprietarilor de case de vacanță – când iată că proprietarul

hotelului se schimbă. Începuseră lucrări de renovare și extindere care costau bani mulți.

Val Grisch era așezat pe un platou sudic de la capătul unei văi largi și terasate și la o altitudine de puțin peste o mie patru sute de metri față de nivelul mării. În zilele senine aveai parte de o panoramă superbă spre pindenii împăduriți ai lanțului stâncos de pe cealaltă parte a văii, cu piscurile sale abrupte, de culoare alb-cenușie. Ultimii kilometri ai șoselei în serpentine, care cobora în sat, duceau prin tăpșane line, ce păreau să fi fost amenajate de un arhitect peisagist.

Dar în această zi ploioasă și cețoasă Sonia nu vedea prin ferestrele aburite ale autobuzului decât marginea tăpșanelor, îngrijite și înverzite precum gazonul unui teren de golf. Doar o treime dintre locurile din autobuz fuseseră ocupate. Cei mai mulți pasageri erau elevi care trecuseră deja prin școala primară din Val Grisch și făceau acum naveta până la o localitate cu școală medie. La Storta se așezaseră pe locurile lor, cu gestul firesc al clienților obișnuiți, salutându-se cu o mișcare scurtă a capului și îndreptându-și apoi atenția spre temele pentru școală sau spre telefoanele mobile. Aproape că nu rostiseră nici un cuvânt în timpul călătoriei. Doar când autobuzul oprea și cineva cobora sau urca, se auzea un *buna saira* scurt.

Ceilalți pasageri – un bătrân cu un rucsac militar jerpelit, o femeie de vreo cincizeci de ani, cu două sacoșe din care își scoteau capul niște răsaduri de tomate și un recrutar foarte obosit, venit în permisie – ocupaseră, fiecare, câte două scaune. Numai doi soți bătrâni, îmbrăcați în pelerine cenușii, transparente, ședeau unul lângă celălalt. Dar nici ei nu scoteau o vorbă.

Bâzâitul liniștit al motorului Diesel i se alătură deodată claxonul autobuzului poștal. „Tuu-taa-taa!” se auzi în dreptul unei curbe atât de strânse, încât șoferul trebui să încalece linia continuă intrând pe contrasens. Și încă o dată: „Tuu-taa-taa!”, parcă s-ar fi simțit ușurat că din cealaltă direcție nu venise nimic.

Un salut dintr-o lume de mult dispărută. Pe Sonia o învălui, pentru câteva secunde, nostalgia copilăriei.

Cască și își șterse două lacrimi, simulând un moment de oboseală.

Cuplul în vârstă se ridică, autobuzul încetini, apoi opri. Cei doi coborâră, îndreptându-se spre o ulicioară laterală. Ușa se închise, șoferul porni. Când Sonia se uită înapoi, pelecetele cenușii ale bătrânilor abia dacă se mai deosebeau de cenușiul după-amiezii târzii.

Sonia coborî ultima. Autobuzul oprise în fața Poștei – o clădire nouă, în stilul caselor mai vechi din Engadin. Capatul compartimentului pentru bagaje era ridicat. Șoferul o ajută pe Sonia să-și scoată cele două geamantane, geanta cu colivia și valiza pe roțile. Apoi îi ură vacanță plăcută. Un bărbat înalt, de vreo patruzeci de ani, încins cu un șorț verde în față, se îndreptă spre ea. Avea în mână o umbrelă, iar pe cap o șapcă de uniformă pe care scria cu litere aurite: „Hotel Gamander“.

— Sonia Frey ? întrebă.

O voce joasă, plăcută și un accent slav.

Sonia dădu din cap.

— Sunt Igor.

Își strânsesă mâna. Doi colegi de muncă, la prima întâlnire.

— Așteaptă, te rog, aici.

Îi luă geamantanele și dispăru cu ele după colțul clădirii. Peste câteva secunde apăru iar și îi luă colivia și valiza pe roțile.

— Lasă, spuse Sonia, pot duce și eu ceva.

Igor scutură din cap :

— Trebuie să mă obișnuiesc.

Îl urmă în dosul clădirii. Acolo era o trăsură albastru-închis, cu acoperiș din piele pe care stătea scris: „Hotel Gamander“. Doi cai uzi și un vizitiu cu un loden înmuiat de ploaie așteptau, prost dispuși, să o ia din loc. Igor încărcă bagajele și deschise portiera.

Sonia râse:

— Cu așa ceva veniți să luați personalul ?

— Ca să ne obișnuim.

Igor închise portiera și urcă pe capră, alături de vizitiu. Vehiculul se puse în mișcare, cu câteva smucituri. Sonia se simțea jenată.

Colonials Bruhin era o combinație de magazin alimentar, bazar pentru suveniruri, chioșc și papetărie. Găseai hărți topografice, ghiduri de conversație romanșe pentru începători, cărți despre flora și fauna alpină, dar și sare de Himalaya, lumânări parfumate, ceaiuri relaxante și fel și fel de lucruri pe care capriciile proprietăresei le adunaseră acolo. Puteai achiziționa și o umbrelă ieftină sau un hanorac. Anna Bruhin, o femeie uscățivă de șaizeci și ceva de ani, se specializase în a oferi spre vânzare tot felul de obiecte uitate.

Locuitorii satului își făceau însă cumpărăturile mai degrabă la angrosiștii din vale. Mărfurile erau mai ieftine și mai variate. Nici afacerile cu turiștii nu mergeau bine. Aceștia nu mai cumpărau de la ea filme, fiindcă aveau, aproape toți, aparate de fotografiat digitale. Și era puțin probabil că Gamander va permite acum – după ce trecuse prin renovări care costaseră milioane – ca turiștii să-și consume pe terasa hotelului sendvișurile cumpărate la Colonials Bruhin. Poate că ar trebui să vândă băuturi reci. Și să lărgască sortimentele de înghețată. Punând cazul că, la un moment dat, va veni și vara. Era începutul lui iunie, înainte de ora șase, și trebuise deja să aprindă lumina în prăvălie.

Deschise ușa. De mult nu mai înregistra clinchetul de clopoțel declanșat cu această ocazie. Lângă intrare era o tăbliță pe care scria: „Astăzi, căpșuni proaspete!” O acoperise cu o folie de plastic pentru ca ploaia să nu șteargă literele trecute cu cretă. Până acum vânduse de-abia un coșuleț. Nu va mai risca prea curând să ofere mărfuri proaspete.

Doamna Bruhin șterse folia cu o cârpă și aduse înăuntru tăblița. Când închise ușa, prin fața prăvăliei trecu trăsura de la hotelul Gamander.

Pe pervazul ferestrei din vestibulul care ducea în bucătăria localului Steinbock era o țigară aprinsă. Jarul înainta spre lemn. Încă cinci milimetri și va lăsa o urmă de arsură, ca atâtea altele până acum.

Din bucătărie răzbăteau o lumină albă de neon și miros de saramură. Din când în când se auzea zdrăngănitul unei țigăi sau vâjâitul apei de la robinet. Dar era prea multă liniște pentru bucătăria unui restaurant, cu o oră înainte de cină.

Peder Bezzola intră în încăpere, luă țigara de pe pervaz și trase un fum adânc în piept. Purta o tunică de bucătar cu nasturi sferici și monograma PB, pantaloni în carouri, un șervet triunghiular și bonetă. Totul imaculat, ca la un bucătar de la televizor.

Peder se duse la o etajeră pe care se găseau produse neperisabile ca: sare, zahăr, orez, ulei, conserve. Acolo erau și o sticlă începută, cu vin de Bordeaux, și un pahar gol. Umplu paharul și deschise fereastra.

Aerul răcoros și umed intră în încăperea mică. Strada era pustie. Bezzola aruncă țigara pe fereastră.

Un Land Rover verde, vechi, trase lângă intrarea restaurantului. Luzzi Bazzel, un bărbat îndesat, mai în vârstă, îmbrăcat într-o salopetă cenușie, coborî și se îndreptă spre ușă. Va juca toată seara cărți, va bea bere și va mânca un cârnaf afumat, cu pâine, poate chiar doi.

Peder scoase încă o țigară dintr-un pachet de pe etajera cu alimente și o aprinse. Trase un fum, apoi o puse pe pervaz. De vin nu se atinsese încă.

Un tropot de cai, tihnit, părea să se apropie. Peder se întoarse, închise fereastra, își goli paharul și se duse înapoi, în bucătărie.

Paracliserul Sandro Burger străbătea naosul bisericii uitându-se în fiecare șir de bănci ca să vadă dacă nu cumva cineva uitase ceva. O făcea mai degrabă simbolic, căci în timpul săptămânii și în afara sezonului nu găsea niciodată nimic. Deoarece nu intra nimeni în biserică. Poate cu

excepția bătrânei Seraina și a și mai bătrânei Annamaria. Dar amândouă își făceau rugăciunile la altarul Sfintei Maria și nu uitau niciodată nimic.

Sandro Burger trebuia să pună aspiratorul în funcțiune doar în a patra duminică din lună, când slujba era oficiată de Pater Dionys. Și uneori în timpul sezonului, după ce un grup de excursioniști vizitase biserica.

Stinse candela de la altar și becurile slabe. Apoi controlă să vadă dacă portalul principal era încuiat, se duse la portalul lateral, aruncă o ultimă privire în biserica liniștită, ieși și încuie. Era ora șase fix. Măine-dimineață, la ora șase, va descuia iar biserica San Jon.

Ploaia se întetise. Își trase pe capul aproape pleșuv gluga jachetei și se îndreptă spre piața bisericii. Cele două felinare ardeau deja. Trăsura hotelului Gamander traversă piața. Burger îi făcu vizitiului semn cu mâna. Se numea Curdin Josy și era vărul său. Caii îi aparțineau. Pentru moment lucra, pe un tarif forfetar, ca vizitiu al hotelului.

Curdin îi făcu și el semn.

Vârful metalic al bastonului de promenadă al lui Gian Sprecher păcănea pe șoseaua gudronată care strălucea în ploaie. Își trăsesese pe cap gluga jachetei roșii, demodate, de profesor de schi. Rucsacul aproape gol, din piele de capră, era atât de ud, încât părea negru. Sprecher șchiopăta din pricina unei răni pe care și-o făcuse pe când tăia un copac și apoi o neglijase; ceca ce nu-l împiedica însă ca, de două ori pe săptămână, să-și lase acasă tractorul uniax și să parcurgă pe jos drumul anevoios până în sat. Buzele i se subțiaseră fiindcă le ținea mereu strânse.

Văzând trăsura, el își încetini pașii pentru a-i da timp lui Curdin să vireze spre drumul de acces ce ducea la intrarea hotelului. Nu avea chef să stea de vorbă cu el.

Vizitiul îl salută cu o mișcare abia perceptibilă a mâinii, iar Gian răspunse dând din cap. Apoi se opri și se uită după trăsura până când aceasta ajunse la intrarea în hotel, iar

vizitiul coborî de pe capră, deschise o umbrelă și apoi portiera. Văzând că pasagerul era o femeie tânără, Gian își întoarse capul și porni, șchiopătând, mai departe.

Câteva trepte late duceau la intrarea în hotel. Când Sonia ajunsese la penultima, ușa de sticlă se deschise automat, iar ea intră în hol.

Mirosea a vopsea și detergenți pentru lemn. Sculpturile care ornamentau tejgheaua de la recepție, loja portarului, coloanele, grinzile și balustradele scărilor fuseseră frecate cu leșie și apoi recondiționate. O femeie mai în vârstă, cu uniformă de subretă, aspira mocheta roșie. Un electrician se suise pe o scară dublă, înaltă și își făcea de lucru cu o lustră grea. Un tânăr ședea în fața ecranului plat din spatele tejghelei recepției. Două femei se uitau la ecran, privind peste umărul lui. Una din ele era Barbara Peters.

Nimeni nu părea să fi observat sosirea Soniei. Barbara Peters își ridică privirile de-abia când Igor aduse bagajele și spuse:

— A sosit doamna Frey.

Era nefardată, ceea ce făcea ca fața ei să pară doar discret machiată, iar părul trăda o dezordine artistică premeditată.

— Scuzați, suntem în toiul unui curs de inițiere în tainele calculatorului. Dați-mi voie să fac prezentările: colega dumneavoastră Michelle Kaiser, recepționeră, și domnul Kern, care încearcă să ne explice programele pentru hotel.

Prin comparație cu Barbara Peters, recepționera arăta ca prietena neatrăgătoare lângă care o femeie frumoasă încearcă să-și pună în valoare propria înfățișare. Dar făcând abstracție de această comparație era chiar frumușică. Avea o față rotundă, părul negru tuns scurt, ca un recrutar, și zâmbea de parcă ar fi așteptat toată ziua, cu mare bucurie, sosirea Soniei. Când se ridică să o salute, Sonia observă că era micuță. Aproape prea micuță pentru tejgheaua de la recepție în spatele căreia își va petrece de-acum înainte orele de program. Îi dădu Soniei un inel cu două chei, iar șefa cea nouă spuse:

— Igor vă va conduce la cameră; după ce vă instalați, coborâți să vă arăt restul.

Sonia detesta tavanele înclinate. Îi aminteau de perioada când purta aparat ortodontic (care pe atunci nu reprezenta încă un accesoriu la modă) și era cu un cap mai înaltă decât toți băieții care ar fi interesat-o. Tavanul înclinat din camera ei de atunci avea culoarea verde-fistic, deoarece mama ei — nu prea avea habar ce simte o fată! — considera această culoare potrivită pentru o domnișoară. Planul înclinat de deasupra ei îi dădea senzația că va aluneca afară din încăpere.

Și iată că noua ei cameră avea un tavan înclinat. Nu verde-fistic, ci lambrizat natur, ceea ce era aproape și mai rău: o ducea cu gândul la dormitorul ei din casa de vacanță din regiunea muntoasă din jurul Bernei, care avea pereți atât de subțiri, încât era obligată să audă toate certurile părinților. Și toate împăcărilor.

Sonia trase la o parte perdeaua și deschise fereastra. Bine că nu se afla la înălțime atât de mare ca alte camere de mansardă. Acoperișul unghiular al hotelului ajungea în acest punct mai jos, iar coroana unui mesteacăn ale cărui ramuri aproape că le putea atinge acoperea în mare parte perspectiva, dându-i sentimentul că se află în siguranță.

Încăperea era mică — poate trei metri pe patru. Mobilierul consta dintr-o comodă cu lavoar, un dulap cu oglindă ovală și un pat îngust cu o noptieră. Se vedea că toate patru piesele de mobilier proveneau din inventarul inițial al hotelului. Fuseseră frecate cu leșie pentru a fi curățate de îmbâcseală. Sonia nu era prea convinsă că această operațiune reușise.

În dreptul ferestrei — o masă de scris din anii '60, alături — un fotoliu verde-oliv, tot din vechiul mobilier. Cele mai moderne piese erau un televizor ieftin, așa cum găseai în hoteluri — așezat pe o poliță rotativă fixată de lambriul peretelui vertical —, și un telefon.

Baia, în schimb, o consolă pe Sonia. Era foarte mare, pardosită cu dale albe și negre, avea o chiuvetă de modă veche, un W.C. asortat și o cadă nezidită, cu picioare în formă de gheare de leu. În peretele înclinat – o fereastră de mansardă prin al cărei geam translucid pătrundea lumina cenușie a crepusculului timpuriu. Probabil că, inițial, baia deservea tot etajul, iar din ea se separase ulterior acest dormitor micuț.

Sonia se așeză pe pat. Prin fereastra deschisă răzbătea zgomotul picăturilor de ploaie care cădeau pe frunzișul mesteacănului. Dincolo de copac zărea o bucățiță de șosea, iar în spatele acesteia, striățiile cenușiu-albăstrui care învăluiau povârnișul. Închise fereastra și începu să despacheteze colivia lui Pavarotti.

Se trezi în toiul nopții, cu palpitații. Probabil că o speriasc vreun zgomot. Poate clopotul bisericii care bătea, în depărtare, din sfert în sfert de oră; sau poate cineva care suferea de insomnii. În case vechi, ca aceasta, se auzea fiecare pas. Își ținu respirația și trase cu urechea.

Silueta de pe fotoliu erau rochiile ei, își dăduse seama când se trezise angoasată. După aceea aprinse lumina în baie și lăsă ușa întredeschisă. Fâșia îngustă de lumină străbătea întreaga cameră atenuând impresia amenințătoare pe care ți-o făcea o încăpere străină în timpul nopții.

Ar fi trebuit să bea mai mult – ar fi dormit mai bine. Barbara Peters spusese:

— Eu beau apă, dar, dacă doriți un pahar cu vin, să știți că nu mă șochează.

Sonia comandase un pahar cu vin de Veltlin; se mulțumise însă cu atât. Calitatea vinului îi ușurase alegerea.

Toți angajații luaseră masa în sufrageria hotelului ca să-i dea personalului ocazia să exerseze servitul. Înainte de cină Barbara Peters îi arătase clădirea. Cu ajutorul unui designer de interior o readusese la „substanța” ei – după cum se exprima. Pornind de la planurile și fotografiile originale, din

anul inaugurării, renunțaseră la tentativele de modernizare ale proprietarilor anteriori, înnoind, în schimb, toată infrastructura și aducând-o la standardele din ziua de azi. Încercarea de a-i da clădirii vechi o aură tinerească nu reușise pe deplin. Aspectele sumbre, îmbâcsite, pe care voiseră să le înlăture, fuseseră mai degrabă scoase în evidență pe ici, pe colo. Problema nu era aranjamentul interior, ci arhitectura.

Hotelul Gamander avea douăzeci și opt de camere, dintre care șase miniapartamente, trei apartamente și un apartament în turn, pe două niveluri. Toate fuseseră mobilate cu piese de bună calitate, din epoca respectivă – cu dragoste, dar fără risipă. Doar o mică parte a mobilierului era veche, provenind din podurile numeroase și întortocheate ale clădirii.

Pentru spa, acest ic din sticlă, granit, oțel și apă, înfipt în coasta vechii clădiri, renunțaseră la designul obișnuit în favoarea minimalismului care îndeamnă la meditație și relaxare. Avea două bazine: unul de înot sportiv și unul termal cu apă de 37 de grade, îmbogățită cu săruri din surse naturale. O treime ieșea în afară, iar din aceasta se înălțau în noaptea răcoroasă și ploioasă trâmbe de aburi, luminate de spoturi. Patru cascade așezate geometric asigurau un fond sonor foarte sugestiv.

Scările de lângă bazinul termal duceau jos, la un subsol. Acolo se găseau încăperile pentru hidroterapie: băi cu aer cald, băi cu aer fierbinte, dușuri, băi de aburi, băi cu apă carbogazoasă, băi reci, cabine pentru masaj și tratament, sala de relaxare. Toate încăperile erau construite din blocuri de granit lustruit, perfect îmbinate, fiind sumbre și liniștite ca niște caverne.

Prin urmare își va petrece zilele aici, jos. Împreună cu doamna Felix și cu Manuel, cei doi colegi ai ei.

Doamna Felix era o femeie scundă, îndesată și vânjoasă, cu păr negru tuns scurt – după părerea Soniei putea să aibă ceva mai mult de șaiszeci de ani. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții la șes, unde lucrase în branșa gimnasticii medicale.

Cu câțiva ani înainte se întorsese pe meleagurile natale, trăind din tratamente fizioterapeutice la domiciliu. Fusese destul de tăcută la cină, dar Sonia o surprinsese că, pe furiș, se uita mereu la ea. Lucrul cel mai ciudat în înfățișarea ei era o pereche de ochelari cu o curbură extravagantă care nu i se potriveau deloc și ale căror lentile groase făceau ca ochii să pară mari și spălăciți.

Celălalt fizioterapeut, Manuel, sosise cu două zile înainte. După părerea Soniei, să fi avut pe la treizeci și cinci de ani. Un bărbat de talie mijlocie, rotunjour, cu mustață și cioc. Tunsoarea îndrăzneată în scări și șuvițele blonde din părul întunecat nu se prea asortau cu imaginea de ansamblu. Când Manuel râdea – ceea ce făcea adeseori și chiar zgomotos –, i se vedea strungăreata. Nu-și dădu nici o osteneală să-și disimuleze orientarea homosexuală. Sonia hotărî că se vor înțelege bine.

Din baie se auzea zgomotul metalic al ghearelor și ciocului lui Pavarotti, care se cățara pe grătile coliviei. Probabil că asta o trezise din somn. Nici pasărea nu reușea să doarmă în noua casă.

În mod normal ar fi putut lua un Rohypnol. Dar de dimineată aruncase la gunoi cutiuța aproape plină, cu puțin înainte de a-i fi predat locuința lui Malu, și dusesse apoi punga jos, la container. Fusese sigură că această călătorie cu trenul va avea efectul unei camere de dezinfecție și că se va debarasa de toate angoasele.

Se întoarse cu fața spre peretele vertical, încercând să-și scoată din cap peretele oblic. Dar, cu cât se concentra mai mult, cu atât obsesia devenea mai puternică. Iar camera începea să basculeze – în curând vor începe și mobilele să alunece pe podea.

Aprinse veioza. În clipa aceea camera și obiectele își reluară banalitatea liniștitoare. Se ridică din pat și începu să împingă comoda grea, cu blatul de marmură cenușiu-deschis. Centimetru cu centimetru, ca să facă zgomot cât mai puțin, până când mobila ajunsese să stea lipită de latura lungă a patului.

Sonia se băgă iar sub pătură, stinse lumina și închise ochii. Simțea comoda în spatele ei, grea și de neclintit. Se strădui

să respire adânc și regulat. Un truc pe care îl cunoștea încă de când fusese căsătorită. Să te prefaci că dormi, până adormi cu adevărat.

În timpul aceleiași nopți se trezi încă o dată din cauza unui zgomot. Acesta era roșu-închis și aproape transparent pe margini.

În dimineața următoare trase perdelele la o parte și constată că vălurile de ceață se apropiaseră și mai mult. Se părea că ploaia încetase cu puțin înainte, căci apa picura încă, la intervale regulate, de pe crengile mestecănului. Sonia dormise foarte puțin și, uitându-se în oglindă, își dădu seama că rezultatele se văd pe fața ei.

Scoase șervetul de pe colivia lui Pavarotti. Și el părea cam șifonat.

— Nu te uita așa la mine, și eu mi-am imaginat totul altfel, spuse Sonia.

Apoi își puse costumul de baie și halatul și ieși din cameră.

De îndată ce canaturile ușii automate se deschiseră, auzi vâjăitul cascadelor. Mirosea cald, a aburi de apă și clor. Bazinul termal era gol, dar în bazinul sportiv un cap cu o cască galbenă ca lămâia se cufunda și se înălța, iar și iar.

Pe cuierul din crom de lângă cabinele de duș din sticlă stătea atârnat un halat de baie. Sonia îl atârână și pe al ei și intră în cabină. Când ieși de sub duș, o văzu pe Barbara Peters apărând din bazin: își scoase cu o mișcare expertă casca de baie și își scutură părul.

— Ați dormit bine?

— Merge.

— Schimbarea de aer. Eu am nevoie de trei zile.

Barbara Peters arăta ca o candidată, sigură de victorie, de la un concurs de frumusețe, după ce a trecut de proba în costum de baie. Zâmbi nepăsătoare:

— În locul dumneavoastră astăzi aş lua-o mai domol. Aş explora puţin împrejurimile, m-aş plimba cu pasărea, apoi baie de aburi, somn şi mâncare. De altfel, la Steinbock se mănâncă bine. Faceţi-vă un program de voie. Păreţi cam obosită. Aveţi încă trei zile până sosesc primii oaspeţi.

Sonia aşteptă ca Barbara să plece. După aceea ocoli bazinele sportive şi se cufundă, încet, în bazinele termale.

Se bălăci în apa caldă până pierde noţiunea timpului. Apoi se înfăşură într-un prosop cald, scos dintr-un dulap termic, şi se întinse pe un şezlong din sala de relaxare. Într-un cub mare de granit, din mijlocul încăperii, fusese aşezat un acvariu cu apă de mare în care peşti de tot felul îşi făceau rondul, cu mişcări lente. Un vaporizator invizibil parfuma aerul cu uleiuri eterice, iar din boxele ascunse se auzea, în surdina, o muzică pentru meditaţie, cu inflexiuni asiatice. Poate că nu fusese totuşi o greşală să vină aici, se gândi Sonia înainte de a adormi.

Aşezat la volanul unui Mitsubishi Pajero din '88, Reto Bazzel conducea prudent, căci drumul de ţară care ducea de la gospodăria lui Wenger la şoseaua principală era alunecos. Cisterna remorcată avea capacitatea de cinci mii opt sute de litri de lapte, fiind deja umplută cam de două treimi. La boxele din cabină se auzea *Rat Race* a lui Bob Marley.

Reto era colector de lapte, o ocupaţie inventată de tatăl său pentru el. Le explicase ultimilor opt ţărani producători că e mult mai comod, mai ieftin şi mai profitabil să-şi depoziteze laptele în curte, în cisterne frigorifice, de unde acesta să fie ridicat în ziua următoare, în loc să meargă ei de două ori pe zi cu tractorul, ca să-l predea la punctul de colectare.

Iar ţăranii îşi procuraseră, unul după altul, cisternele frigorifice, în timp ce tatăl făcuse rost de această cisternă-remorcă la mâna a doua. De atunci Reto era persoana autorizată să colecteze laptele din Val Grisch. Nu tocmai ocupaţia pe care o visase.

Și totuși mai bună decât majoritatea celor pe care le încercase în ultimii ani. Era absolvent al unei școli agricole, cu diplomă și toate celelalte. În această privință n-avusese încotro, trebuise să se supună voinței tatălui. Dar încă din noaptea ultimei zile de școală își făcuse bagajele și plecase de acasă. Pentru totdeauna, după cum îi spusese, ținând, tatălui său.

Asta se întâmplase cu douăzeci și unu de ani în urmă. De atunci plecase încă de opt sau nouă ori – și de fiecare dată pentru totdeauna. Ultima oară cu aproape patru ani înainte. Și iată că astăzi era colectorul de lapte din Val Grisch.

Viră cu mare grijă pe șoseaua principală. Să rulezi cu cauciucurile pline de mazăgă pe un asfalt ud era la fel de periculos ca pe gheață lucie.

Pe șoseaua spre sat ajunse din urmă o femeie pe care n-o cunoștea. Ținea în mână o umbrelă verde inscripționată „Hotel Gamander“. O văzu doar o clipă, dintr-o parte, apoi încă o clipă în oglinda retrovizoare. Înaltă, cu părul negru, zveltă. Și atrăgătoare, atât cât își putea da seama de la această distanță. În orice caz, avea umbletul femeilor care știu că sunt atrăgătoare.

Nu putea fi un oaspete, hotelul Gamander se deschidea de-abia sâmbătă. Prin urmare, făcea parte din personal. Exact cum sperase și el: noul hotel aducea viață în acest sat prăpădit și bătut de Dumnezeu. Reto dădu muzica mai tare și accelera.

În primii ani de căsnicie, Sonia petrecuse Crăciunul în Engadin – în orice caz, în regiunea mai mondenă. Părinții lui Frédéric aveau o casă la St. Moritz și devenise o tradiție să petreacă sărbătorile împreună, acolo, sus.

„Când veniți anul acesta?“ întreba soacra ei în fiecare an, după ce se sfârșea vacanța de vară.

În familia lui Frédéric erau multe tradiții. Aniversarea mamei lui Frédéric era sărbătorită întotdeauna în cadrul unui garden-party organizat în Beerenstrasse. Beerenstrasse

însemna casa părintească, o vilă urât renovată, cu vedere asupra oraşului şi a lacului.

„Duminică suntem în Beerenstrasse“, obişnuia să-i comunice Frédéric, sau „După birou mai dau o fugă până în Beerenstrasse“.

În grădina din această Beerenstrasse era organizată, indiferent de vreme, ziua de naştere a lui *maman*, şi anume totdeauna în prima duminică de după data propriu-zisă, adică de după douăzeci şi opt iulie. Atât Frédéric, cât şi cei doi fraţi ai săi şi familiile lor trebuiau să-şi facă programul pentru vacanţa de vară în funcţie de acest eveniment. Tradiţie.

Şi „ziua mamei“ îşi avea tradiţia sa. *Papa* lansa o invitaţie la Imperial – de fiecare dată la aceeaşi masă. Şi de fiecare dată meniul consta din sparanghel cu şuncă crudă, muşchi de viţel cu ciuperci proaspete şi tort cu căpşuni. Iar după aceea mergeau cu toţii la casa din Beerenstrasse, împodobită – întocmai ca o capelă din cimitir – cu flori trimise de tată, fii, nurori şi nepoţi. Rămâneau totdeauna până după ceai, la care se servea inegalabilul chec marmorat făcut de *maman*.

Sonia reuşise să încalce pentru prima dată tradiţia când insistase să sărbătorească revelionul *jos*. Cu sau fără Frédéric, după cum îl ameninţase. În cele din urmă acesta cedase, răzbunându-se însă, şi anume nu scosese aproape nici un cuvânt la petrecere; în schimb, la miezul nopţii, purtase o convorbire telefonică de o jumătate de oră cu mama lui. După aceea, Sonia subminase în fiecare an câteva tradiţii ale familiei Forster. În ultimă instanţă şi pe cea din urmă, adică pe aceea care spunea că un Forster nu divorţează cu nici un preţ.

Pe atunci, Sonia nu întâlneau niciodată localnici la St. Moritz. Sau, dacă da, nu-i recunoscuse. Erau îmbrăcaţi la fel ca toţi ceilalţi vizitatori şi circulau cu aceleaşi maşini de teren luxoase. Aici, în schimb, toţi erau localnici. O salutau cu o cordialitate artificială sau se prefăceau că n-o văd, pentru a o urmări apoi, în taină, cu privirile.

Imaginea satului Val Grisch rămânea dominată de case vechi în stilul autohton al Engadinului; ferestrele, adânc

îngropate în zidurile groase, erau încadrate de motive geometrice pictate, iar pe pervazuri se lăfăiau mușcatele și petuniile. Dar, de parcă cineva ar fi vrut ca localitatea să nu devină prea atrăgătoare pentru turiști, în ultimii cincizeci de ani idila fusese mereu tulburată prin adăugarea a noi și noi orori arhitectonice. Aici o clădire a primăriei, acolo un depozit al pompierilor, dincolo o casă cu apartamente de închiriat, într-un stil care îl imita pe cel tradițional local.

Sonia intră în restaurantul Steinbock, recomandat de Barbara Peters. Era așezat în piața satului – dacă putem numi astfel porțiunea mai lată a străzii principale, de vizavi de biserică și de lângă fântâna satului, înecată de mușcate. Pe o firmă luminată în alb și galben stătea scris cu litere mari Calanda Bräu, iar dedesubt, mai mic, Steinbock. Localul arăta exact așa cum și-l imaginase. Mese de lemn cu bănci, scaune și candelabre de fier forjat, sub privirile sticloase ale caprelor negre, câprioarelor, cerbilor și țăpilor sălbatici.

Jucătorii de cărți de la masa lor tradițională amuțiră. O fată cu blugi strâmți și un *piercing* în buric veni din spatele tejghelei spunând:

— Unde doriți.

Sonia se așeză la o masă lângă fereastră și ceru un ceai.

— Ce fel de ceai? întrebă fata.

— Negru.

Fata aduse din spatele tejghelei o listă:

— Oferta de ceaiuri.

Într-adevăr, restaurantul Steinbock oferea sortimente de ceai pe patru pagini: de la Assam până la Oolong și Gunpowder, de la frunze de zmeură până la ghimbir și Roiboos. Sonia comandă un ceai de flori de portocal; i se aduse o cană în care era montat un infuzor de porțelan plin cu flori de portocal aromate.

Și meniul o uimi. În afară de felurile de mâncare standard, cum ar fi platou à la Graubünden, platou cu brânzeturi, cârnați afumați, supă de arpacaș, mai găseai *Pizokel* cu busuioc de Thailanda, clapon umplut cu homari și curry. Sonia își

propuse să ia masa aici de îndată ce va găsi companie. Nu-i prea plăcea să frecventeze singură restaurantele.

Jucătorii de cărți amuțiseră doar pentru puțin timp. Acum începură iar să atragă atenția asupra lor. Își însoțeau levatele de țipete triumfale, iar pierderile, de înjurături, făcând pe grozavii întocmai ca niște puștani de școală care vor să se dea mari în fața fetelor.

Când Sonia ceru nota, unul dintre ei se ridică și veni la masa ei. Un bărbat corpulent, cu o barbă grizonată și ochi albaștri-deschis, înconjurati de pleoape grele și cearcăne cafenii.

— Da ?

— Aș vrea să plătesc.

— Puteți s-o faceți și la mine.

Sonia își achită ceaiul.

— Un meniu foarte promițător, începu apoi, ca să spargă gheața. Dumneavoastră sunteți bucătarul ?

— Proprietarul.

Nu mai adăugă altceva.

Sonia nu depuse armele. La urma urmei, va petrece următoarele luni aici.

— Lucrez la Gamander.

— Așa, așa. La Gamander.

El pescui din buzunarul pantalonului o grămadă de monede și îi dădu restul.

— La Gamander, carevasăzică, mormăi iar, înainte de a se întoarce la cărțile sale de joc.

Ploaia se potolise puțin. Nu mai cădea în șiroaie subțiri, ci se pulveriza în aerul răcoros de munte. În loc să se întoarcă la hotel, Sonia își continuă drumul prin sat până la un indicator galben pe care scria: „Pășunea alpină Petsch, 2 ore“. O luă în direcția aceea.

Prima porțiune a ulicioarei era încă gudronată. Ducea pe lângă gospodării țărănești ale căror grajduri și hambare fuseseră transformate în garaje și locuințe. În dreptul unora apăruseră plăcuțe inscripționate: „Locuință de vacanță de

închiriat" sau „*Abitaziun da vacanzas!*". De-abia dacă rămăseseră câteva gospodării în fața cărora vedeai o grămadă de gunoi și auzeai tropăiturile și sforăiturile vitelor prin fereastra deschisă a grajdului.

Sonia mergea repede și curând aproape că își pierdu răsuflarea. Și recuperarea condiției fizice de odinioară făcea parte din noua ei viață. Pe vremea când lucrase ca fizioterapeută condiția fizică ținea de meseria ei. Mai târziu, după ce Frédéric o convinsese să renunțe, se menținea în formă din plictiseală. Făcea în mod regulat antrenament la un club, doar fiindcă nu știa cum să-și omoare timpul. Iar în clipa în care se plictisise și de asta, începuse cu yoga. Cu această ocazie făcuse cunoștință cu Peter, prima ei infidelitate. Când rupsesse relația cu el, încetase și preocuparea pentru yoga. După aceea viața ei devenise tot mai puțin plictisitoare. Și mai nesănătoasă.

Străduța se transformase într-un drum de țară cu o fâșie de iarbă la mijloc. În șanțulețele lăsate de roțile vehiculelor se adunase apă, așa că trebuia mereu să le ocolească.

Pantofii ei negri Hogan se udaseră complet în scurt timp. Nu avea încălțăminte adecvată pentru asemenea drumuri, va fi deci obligată să-și cumpere o pereche de ghete din singura prăvălie cu articole de sport care exista în sat.

Își închise umbrela și o folosi ca baston. Din cauza ploii mărunte părul i se lipise de frunte și obraji, în șuvițe strălucitoare.

De la sosirea la Val Grisch era prima oară când se simțea atât de bine.

Drumul carosabil se termina în dreptul unei mici cariere de piatră dezafectat, transformată în loc de parcare și de întors pentru vehicule. De acolo continua cu o cărare exact atât de lată cât să poată trece una pe lângă cealaltă două persoane. Poteca străbătea o pășune, iar după câțva timp începea să urce.

Ceața se îndesea la linia orizontului devenind un perete întunecat. Când te apropiai, prindeau contur siluetele unor

arbori. Ajungând la o pădurice luminoasă de pini, Sonia se opri. Ploaia mărunță cădea fără zgomot. Nu se auzea nici o pasăre, nici un trosnet, nici un fâșâit. Din covorul de iarbă, mușchi, licheni și tufe scunde se înălțau trunchiuri cenușii și ude, pierzându-se în perdeaua de ceață difuză care atârna până jos. Mirosea a mușchi ud și lemn spongios.

Sonia își continuă drumul. Cărarea urca pieptiș, în serpentine ascuțite. Sonia înainta grăbită, alunecând și poticnindu-se – de parcă dacă reușea să umble cât mai repede ar fi avut acum o ocazie unică de a se lăsa pe sine însăși departe în urmă.

Ajunse cu răsuflarea tăiată la capătul urcușului. Drumul înscrisa o curbă mare ducând la liziera unei păduri. Acolo se găsea o bancă din două jumătăți de trunchi de copac, în care erau gravate cuvintele: „*Società da trafic Val Grisch*“. Se așeză, gâfâind, fără să-și mai dea osteneala să șteargă apa de pe bancă.

În fața ei se întindea o pășune care se pierdea, într-o pantă lină, sub perdeaua de ceață. Cu siguranță că, pe vreme frumoasă, aveai o priveliște superbă spre vale și spre munții din față.

Încetul cu încetul, Sonia începu să respire normal. Și observă deodată schimbarea.

Iarba care fusese până cu câteva clipe înainte de un verde estompat strălucea ca spanacul proaspăt. Picățelele și petele incolore se transformaseră în salvie de câmp albastră ca cerul, margarete albe ca zăpada și troscotul roz-deschis. Câteva raze de soare spărseseră perdeaua de ceață și, în lumina lor, iarba și florile ude scânteiau ca vitrina unui bijutier.

La un moment dat Sonia zări și curcubeul. Se contură, în nuanțe mai vagi, din cețurile nedeslușite, se îndesi devenind un semicerc falnic, în culorile saturate ale spectrului solar, iar sus de tot se descompunea contopindu-se cu cenușiul după-amiezii ploioase.

Sonia simțea că violetul este ca puful unui mâțișor de salcie, albastrul ca filetul unui șurub, verdele ca o pietricică

lustruită, galbenul ca o bucată colțuroasă de cauciuc spongiu, iar roșul ca interiorul obrazului ei, când își plimbă limba prin cavitatea bucală.

Dar acest curcubeu avea o ciudățenie: la unul din capete, acolo unde roșul era cel mai roșu, iar spectrul se termina de obicei, mai apărea ceva. O fâșie de o culoare pe care n-o mai văzuse niciodată și pentru care nu găsea un nume. O fâșie destul de estompată; Sonia era însă sigură că nu se înșală. Arăta ca parfumul de coriandru și la pipăit te ducea cu gândul la blănița unei cârțițe.

Preț de câteva clipe domni o liniște desăvârșită; peisajul părea încremenit în vrajă: pajiștea, ceața, curcubeul și Sonia însăși.

Spărtura se închise tot atât de brusc pe cât se deschisese, iar razele soarelui se stinseră. Vălul cenușiu se lăsă deasupra pajiștii, iar curcubeul se destrămă.

Acolo unde apăruse, banda îngustă a culorii care nu exista străluci încă timp de o frântură de secundă.

Sonia se ridică de pe bancă și o porni înapoi. Încet și cu grijă, pentru ca vraja să nu se risipească.

Anna Bruhin alese fructele prea coapte și le puse într-un recipient. Din unsprezece coșulețe cu căpșuni nu tocmai proaspete făcu, astfel, opt coșulețe cu fructe proaspete. Puse recipientul în frigiderul din camera din spate, iar coșulețele înapoi, în vitrină. Aduse de afară tăblița și modifică inscripția în: „Specialitatea zilei: căpșuni!” Poate că va reuși să atragă în felul acesta câțiva cumpărători din autobuzul de la ora șase.

O tânără urca strada din sat. O mai văzuse o dată. De trei zile soseau angajații de la hotel. Cei ce nu veneau cu mașina proprie erau luați de la gară cu trăsura hotelului. Cine a mai auzit ca un hotel să-și aștepte angajații cu trăsura!

Femeia care se apropia acum era una dintre angajate. Ținea în mână umbrela închisă și era udă learcă. Pantaloniul negru se murdărise până sus, la genunchi, iar culoarea pantofilor nu se mai ghicea din cauza noroiului. Umbla încet,

cu o expresie solemnă întipărită pe față, și părea să nici nu simtă ploaia.

Anna Bruhin strigă cu o voce voioasă „*Allegra!*“. Oricât ar fi fost de sărită de pe fix, femeia era totuși o virtuală clientă.

Dar nu primi nici un răspuns. Individida o trata de parcă ar fi fost aer. Trecu pe lângă ea, la o distanță de doar doi metri, fără a o onora cu o privire.

Așa nu ajungi departe, fetițo, se gândi Anna Bruhin. Oamenii cu nasul pe sus nu sunt iubiți aici.

Sonia se băgase în cadă. Închisese ochii și număra picăturile care cădeau la intervale mari în apă, din bateria veche. Ajunsese la trei sute patruzeci și două. Inițial voise să iasă din cadă la a suta picătură. După care prelungise termenul la două sute, apoi la trei sute, iar apoi – definitiv – la trei sute cincizeci.

De câte ori se gândea la curcubeu, îi simțea culorile, iar starea de vrajă o cuprindea iar. Dar, după ce aceasta se risipea, în locul ei apărea de fiecare dată o senzație crescândă de anxietate.

Aceste halucinații o tot urmăreau de atunci, din acea noapte de la Meccomaxx. Sperase că o va putea scăpa de ele ca de mobile, dar iată că păreau să devină tot mai intense. Ce se întâmpla cu ea? Își pierdea mințile? Scăpase momentul oportun să-și revină? Modul de viață din ultimele luni lăsase sechele?

Trei sute patruzeci și șase.

Să fie oare prea târziu pentru un nou start? Ar fi cazul să plece mâine de aici? Să semneze hârtia trimisă de avocatul lui Frédéric și să înceapă ea după aceea un tratament psihiatric?

Cinci sute.

Încetă să numere. Dar nu se ridică. Va mai rămâne în cadă până când se va răci apa. Își interzise în clipa aceasta să dea drumul la apă caldă.

Poate că se supraapreciasse. Nu era atât de puternică pe cât voia să pară. Las' să câștige Frédéric! Poate așa o să-i

dea pace. Ca toți perdanții meschini, era și el un învingător generos.

Sonia deschise ochii. Între timp se întunecase. O reclamă luminoasă de pe fațada hotelului arunca un pic de lumină și pe fereastra ei. Văzu colivia și silueta lui Pavarotti. Acesta stătea într-un picior, cu capul vârât în penele din spate, și dormea.

Sonia dădu drumul la apă caldă.

Țârâitul unui telefon o trezi brusc; se ridică șiroind de apă. Inima îi bătea nebunește. Sonia ieși din cadă, se înfășură în halat, intră în cameră și ridică receptorul.

— Dormeai? era vocea lui Malu.

— Eram în cadă.

— Să te sun mai târziu?

— Am ieșit deja.

— De ce nu răspunzi la SMS-urile mele?

Soniei îi veni în minte că de când luase cina cu noua ei șefă nu-și mai deschisese mobilul.

— Am mobilul închis.

— De ce?

— Fiindcă am uitat. Ce voiai?

— Să știu ce mai faci.

— Bine.

— Sigur? După voce, mă îndoiesc.

— Dar cum e vocea mea?

— Așa cum e când te simți mizerabil.

Sonia se uită prin cameră. Ușa dulapului ticsit cu haine rămăsese deschisă. Scaunul era ocupat de unul din cele două geamantane. Hainele ude și murdare zăceau risipite pe jos.

— Sunt puțin obosită, atâta tot.

— Obosită? Din ce cauză?

— Diferența de altitudine. Și umblatul pe jos.

— Umblat pe jos? La noi plouă.

— Păi vezi?

— Și? Cum e camera ta?

- Drăguță.
- Asta înseamnă mică.
- Baia e uriașă.
- Dar oamenii?
- Par să fie în ordine.
- Iar mâncarea? Doamne Dumnezeule, trebuie să scot totul cu cleștele de la tine?
- În sat este un restaurant cu bucătărie retoasiatică.
- Retoasiatică?
- Friptură de cerb cu curry, *saté* de căprioară, picantă, cu sos de arahide.
- Pare înfiorător.
- Nu mi se pare. Bate cineva la ușă. Trebuie să închid.
- Cine bate?
- N-am idee.
- Sună-mă înapoi.
- OK.
- Vorbesc serios.
- Sigur.

Sonia puse receptorul în furcă, se întoarse în baie, scoase dopul de la cadă, acoperi colivia cu un prosop și aprinse lumina. Se uită în oglindă. Poate că ar fi cazul să se ocupe de părul ei.

Perdeaua de ceață învăluia încă ținutul, dar ploaia încetase.

De la casa lui Gian Sprecher se putea vedea acum până jos, la Gamander. El se așezase pe banca din fața grajdului, cu o veche lunetă militară la ochi.

Oaspeții începuseră să sosească de ieri. Cu câteva minute înainte parcase un Renault Espace. Un bărbat și o femeie coborâseră însoțiți de trei, ba nu, de patru copii! Cam costisitoare plăcere – cu patru plozi, în asemenea hardughie.

Igor ieși din hotel; chipiu de uniformă, șorț verde, corect. Tatăl deschise portbagajul și începu să descarce mașina. Igor dădu o mână de ajutor. Dar cele mai grele bagaje le cără tatăl. În locul lui n-aș mișca un deget – la peste trei sute de franci camera! Pe zi!

Întreaga familie căra bagaje. Femeia aia tânără îi întâmpină în ușă. Arată spre Igor spunând ceva. Probabil că el este plătit pentru a căra geamantanele. Oaspetele râse răspunzând ceva. Probabil că geamantanele nu sunt grele. Acum le puse jos și dădu mâna cu femeia aia tânără. Între timp Igor dusesese două geamantane înăuntru și ieși iarăși, să le ia și pe cele ale bărbatului.

Sprecher vârî luneta în tocul slinos și îl atârnă de un cui din ușa grajdului. Apoi începu să scoată gunoiul. Scuturând din cap.

Își dăduse seama încă din faza de *effleurage* că nu putea s-o sufere pe madame Lanvin. *Effleurage* se numea tehnica cu care începea și se termina masajul clasic. Astăzi nu era

în stare decât de un masaj clasic. Pentru specialitatea ei – adică o combinație de masaj clasic și *shiatsu* – nu se simțea destul de bine. Fusesse prima lecție a maestrei de *shiatsu*: dacă nu ești în apele tale nu poți face *shiatsu*. Iar Sonia nu era câtuși de puțin în apele ei. Visase că cineva o împinge într-o cascadă. Se agățase, cu ultimele puteri, de o cracă, dar alături de ea apa se prăvălea cu zgomot în spuma de dedesubt. Când se trezise tipând, continuase să audă zgomotul. Durase câțva timp până să înțeleagă că auzea vântul care foșnea în frunzele mesteacănului din fața camerei.

Rămăsese, după aceea, încă multă vreme trează, gândindu-se la primul client. Măine, la ora șaisprezece: madame Lanvin.

Sonia nu mai făcuse masaje de ani de zile. Cu excepția celor aplicate lui Frédéric – care deveniseră însă tot mai rare în decursul anilor.

În mod normal, acest amănunt era lipsit de importanță. Putea să improvizeze. De obicei pacienții nu observau așa ceva. Dar cineva care venea special din Belgia și își programase un tratament pentru prima zi mergea probabil în mod regulat la masaj, așa că nu îl puteai duce de nas.

Până când crengile mesteacănului începuseră să prindă contur, iar primele păsări să cânte, Sonia rememorasese tehnicile fundamentale din manualul ei de atunci. Apoi se cufundase într-un somn agitat din care se trezise mult prea devreme, simțindu-se de parcă o bătuse cineva.

Madame Lanvin zăcea pe burtă, acoperită până la talie cu un prosop plușat. Sonia își pusese palmele cu degetele răsfirate pe șalele ei, de o parte și de alta a coloanei vertebrale, urmând să o familiarizeze pe pacientă cu mâinile ei, pe care le trecea, cu mișcări apăsate, de-a lungul spatelui și al omoplaților.

Dar de-a curmezișul spatelui doamnei Lanvin rămăsese întipărită urma roșie a sutienului. Dintr-un motiv necunoscut, Sonia simți că n-o poate atinge. Ca atunci, în

copilărie, când fetiță fiind nu voia să calce pentru nimic în lume pe rosturile de îmbinare a dalelor de piatră de pe paviment.

Își trecu, ezitând, ambele mâini de-a lungul spatelui, dar când ajunse la urma roșie le ridică, reluând mișcarea deasupra dungii. În felul acesta mergea oarecum.

Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Știa, ce-i drept, din vremea când făcuse cursuri, că sunt oameni cărora le este greață de pacienți. Câteva colege de-ale ei se văzuseră nevoite să abandoneze cursurile – din cauza aceasta – după primul semestru. Ea, una, nu avusese însă niciodată asemenea dificultăți.

Madame Lanvin nu era o apariție respingătoare. O femeie de patruzeci și ceva de ani, nici grasă, nici slabă, nici neîngrijită și nici nesănătoasă. Nu avea probleme cu pielea și nici nu emana vreun miros neplăcut. Doar că această dungă roșie și amprenta adâncă lăsată de copciile sutienului pe pielea palidă, lucitoare acum din cauza uleiului, îi provocau Soniei repulsie. Închise ochii, încercând să se auto-sugestioneze că madame Lanvin nu era acolo.

Dar aceasta scoase un oftat încet, de satisfacție, afirmându-și iar prezența. Sonia îi acoperi spatele și îi descoperi picioarele. Își puse ambele mâini pe gleznele femeii și făcu o mișcare în sus, de-a lungul pulpelor și al foselor poplitee, până la punctul unde începeau fesele. Acolo simți vârfurile perișorilor care începuseră să crească pe porțiunea depilată și își trase brusc mâinile înapoi, ca electrizată.

— Ți se întâmplă și ție să-ți fie greață de pacienți?

— Doar de paciente, rânji Manuel.

— Altădată nu mi se întâmpla asta. Puteam să fac o separație. Firește, mai apărea câte una care nu-mi plăcea, dar nu aveam probleme când trebuia să pun mâna pe ele.

În spațiul destinat personalului angajat la spa erau câteva dulapuri, o toaletă, o cabină de duș, un lavabou, un frigider, o chiuvetă, o chicinetă, un televizor. În mijlocul încăperii o masă cu șase scaune. Sonia și Manuel se așezaseră să bea

un ccai. Nu aveau prea mult de lucru. Sosiseră până acum doisprezece oaspeți, dar în afară de madame Lanvin nici unul nu dorise să aibă parte de tratamente.

— Dacă put, am probleme. O dată l-am trimis pe unul la duș.

— Asta nu pute. Jean Patou 1000. Dar pur și simplu n-am reușit să pun mâna pe ea. Avea ceva greșos.

— De când n-ai mai lucrat?

— De șase ani.

— Înseamnă că nu mai ești obișnuită să pui mâna pe oameni străini.

— Crezi că o să pățesc cu toți așa?

— Am cunoscut pe cineva care a trebuit să renunțe la meserie. Din cauza asta. Acum lucrează la Salubritate.

Manuel izbucni în hohote de râs. Sonia zâmbi.

— L-am întrebat dacă e mai bine. Mi-a spus că nu, dar poate măcar să poarte mănuși.

Manuel începu iar să râdă.

În seara de după curcubeu, Sonia rămăsese în camera ei. Dar în dimineața următoare își luase inima în dinți și coborâse la restaurantul personalului, să ia micul dejun. Acolo intrase în vorbă cu Manuel și, deoarece amândoi se simțeau cam stingheri, se împrieteniseră.

— Vorbesc serios, dacă nu poți pune mâna pe ea, o preiau eu. Pe mine nu mă deranjează.

— Și ei ce să-i spun?

— Nimic. Data următoare voi fi prezent eu, pur și simplu. Și cu asta, basta!

— Dar dacă mă va vrea pe mine?

— Nu te va vrea.

— De ce ești atât de sigur?

— Fiindcă eu pot pune mâna pe ea.

Mobilul îi semnală un mesaj:

ce faci

mănânc retoasiatic

singură
cu colegii dar tu
hans peter
iar
toate bune

La bufet exista o fereastră glisantă mică, montată în lambrul din lemn de zâmbu coconar; personalul de la bucătărie o folosea ca să treacă prin ea farfuriile cu mâncare. Vedeai de acolo o parte din restaurant.

Peder Bezzola își scoase boneta de bucătar, trase la o parte fereastra glisantă și se uită prin ea. Trebuia să-i vadă pe clienții care comandaseră o dată friptură de cerb cu curry roșu, o dată capră neagră *saté* și o dată pui soté cu ghimbir și ardei iute mexican galben. Erau două femei și un bărbat – musafiri sau angajați de la hotelul Gamander. Mai degrabă angajați, căci una dintre femei fusese deja aici, înainte de deschiderea hotelului – după spusele Ninei, care o servise.

Se uită atent la cea mai frumușică dintre ele, care degustă vinul. Era clar că n-o făcea pentru prima dată. Roti ușor paharul, îl adulmecă, luă o înghițitură mică, o ținu în gură, apoi dădu din cap. Totul foarte firesc și neceremonios.

Închise fereastra glisantă și își văzu de treabă.

Discuția se învârtea în jurul unei singure teme: enigma Barbarei Peters. Michelle Kaiser, recepționera, sosise cu două săptămâni înainte, să facă toate pregătirile pentru deschiderea sezonului – știa deci mai multe decât Sonia și Manuel. Exploată puțin acest plus de informații, așa încât ceilalți doi recuperaseră deja când ajunseră la carne afumată cu gem de afine.

Barbara Peters locuia singură, ca Rapunzel din basm¹ – așa prezenta Michelle apartamentul pe care și-l amenajase șefa într-unul din cele două turnuri. Și anume și-l amenajase

¹ Aluzie la basmul fraților Grimm *Rapunzel*, în care o vrăjitoare ține o fată prizonieră într-un turn. (N. tr.)

în mod exclusivist, accentuă Michelle. Singura ființă masculină care avea acces acolo era Bango, un cocker care primise o educație antiautoritară.

Proprietăreasa hotelului nu era din branșă. Cunoștințele ei de specialitate erau modeste. În schimb angajase persoane competente la birou, bucătărie și management. Ea însă, Michelle – preciză aceasta cu modestie –, dispunea de patalele necesare conducerii unui hotel.

Hotelul putea adăposti cam cincizeci de oaspeți. Pentru moment era ocupat în proporție de patruzeci și patru la sută, incluzând și copiii.

— Câte persoane în total? întrebă Manuel.

— Douăzeci și două, recunosc Michelle.

— Și câți angajați?

— Treizeci și șase.

Manuel fluieră:

— Ar fi mai bine, Sonia, să începem de pe acum să ne căutăm alt loc de muncă.

În schimb, Michelle nu reuși să răspundă la întrebarea: de unde avea Barbara Peters milioanele înghițite de achiziționarea, renovarea și punerea în funcțiune a hotelului Gamander.

— În orice caz, banii nu pot proveni de la o bancă. O bancă ar fi cerut un plan de afaceri, constată Sonia.

— Aha, iată cineva care se pricepe la bănci, râse Manuel.

— La bancheri, suspină Sonia.

În această seară Sonia îl întâlni pentru prima dată pe domnul Casutt. Era aproape unsprezece jumătate – o oră târzie pentru Val Grisch – când se întoarseră la hotel. Domnul Casutt ședea în spatele teșghelei și părea că ațipise puțin. Era portarul de noapte. Nu fusese totdeauna. Mai demult lucrase în tura de zi. Și la case mai mari decât Gamander. Faptul că îl exilasera în tura de noapte avea ceva de-a face cu alcoolul. Nu că ar fi băut în timpul orelor de serviciu. Doar înainte și după ele. Iar această meteahnă se repercutase, odată cu trecerea anilor, asupra memoriei

numelor – instrumentul indispensabil al unui portar de la case mari.

Domnul Casutt era un om uscățiv cu un păr foarte negru și des pentru cei șaizeci și patru de ani ai săi. Purta o uniformă albastru-închis, a cărei vestă atârna puțin din cauza ținutei sale cam gârbovite. Vorbea – în afară de engleză – toate celelalte patru limbi ale țării. Casutt era originar din această zonă.

Se îndreptă zâmbind spre Sonia și se prezentă. Michelle și Manuel profitară de ocazie să se retragă în camerele lor.

Domnul Casutt suferea de sentimentul de însingurare al portarilor de noapte, așa că o atrase de îndată pe Sonia într-o discuție. Voia să știe cum este mâncarea la restaurantul Steinbock și dacă, după părerea ei, poate să le recomande ocazional oaspeților acest local. Se interesă dacă Sonia mai lucrase și în alte hoteluri și cum îi place aici.

Fiecare răspuns al ei îi dădea prilejul să povestească o istorioară. Pornind de la specificul asiatic al bucătăriei de la Steinbock, povesti despre un restaurant chinezesc din Paris în ale cărei containere pentru gunoi se descoperiseră zeci de conserve goale de mâncare pentru câini. Relatarea ei despre primul loc de muncă la un hotel îl duse cu gândul la greutățile perioadei sale de ucenic-ospătar, de care avusese parte, la vârsta de cincisprezece ani, la un mare hotel.

Casutt era un povestitor bun. Îți dădeai seama că își debitase deja de multe ori istorioarele, înflorindu-le de fiecare dată. Știa când să intercaleze o pauză și unde să vină cu o poantă. Doar surâsul stereotip pe care-l afișa tot timpul o irita puțin pe Sonia.

Se așezaseră în fotoliile de lângă ficusul cel mare din hol. În hotel domnea liniștea, toți oaspeții erau deja în camerele lor. Sonia se lăsase convinsă să bea ceva pentru a adormi mai ușor: o bere pentru ea, un pahar cu apă pentru portarul de noapte.

Sonia îi ascultă mai mult de o oră amintirile și anecdotele până izbuti să-i dorească, în fine, o noapte bună. Când ajunsese la scări, își întoarse încă o dată capul și îl văzu așezat

iar în spatele tejghelei de la recepție. Părea să fi uitat deja de ea. Dar zâmbea și acum. Sonia își dădu seama că nu era vorba de un zâmbet. Era doar grimasa unui alergător de cursă lungă, epuizat.

De îndată ce ajunse în camera ei, Sonia înțelese că nu rezistase, jos, doar din politețe: voise să amâne cât mai mult momentul când va fi iar, singură, în această încăpere.

Dădu drumul la televizor. Reluarea unui talk-show, reluarea unui western spaghetti, reluarea unui magazin politic, reluarea jurnalului de actualități. În nord-vestul țării bântuia un om care tăia ugerile vacilor gestante.

În cameră era deja lumină când deschise ochii. Sonia sări din pat. La ora opt trebuia să-și ia în primire serviciul. Dar ceasul arăta de-abia șase fără ceva. Se culcă la loc.

Simțea în cap senzația aia pe care o ai după o noapte dezlănțuită. Cea de ieri nu se încadra însă în această categorie. Câteva pahare de vin și două beri în compania domnului Casutt. Poate că era un semn bun. Poate că era deja atât de dezintoxicat, încât o noapte ca cea de ieri o dădea peste cap.

Își încrucișă mâinile sub cap și fixă cu privirea găurica rămasă în locul unui nod pe lambriul peretelui înclinat. Era un truc vechi cu care reușea să-și clarifice gândurile într-o dimineață ca aceasta.

Găurica o luă deodată din loc, zburând pe suprafața lambrisată ca un lemn adus de ape. Sonia își miși ochii, apoi îi deschise. Găurica se mișca întruna.

Acum se deplasa și o altă găurică. O porni cu aceeași viteză, venind însă din altă direcție și îndreptându-se spre același punct: o gaură mai mare din susul peretelui înclinat.

Era singura care nu se mișca. Toate celelalte păreau atrase spre acest punct. Se îndreptau spre el alunecând parcă pe o întindere vâscoasă invizibilă.

Prima găurică dispăru, înghițită de cea mare. O înconjură deodată, într-o mișcare spiralată, ca spuma care se prelinge pe scurgerea cazăii — și dispăru.

Apoi următoarea. Și următoarea. Și următoarea. Toate găurile de pe lambriu erau absorbite de gaura cea mare. Până nu mai rămase decât aceasta din urmă.

După aceea începură să se deplaseze rosturile de îmbinare a scândurilor. Sonia presupunea că în interiorul găurii mai mari care rămăsese intactă acționa probabil o forță uriașă. Cele două rosturi de îmbinare din apropierea ei au fost cuprinse de ea și absorbite ca două spaghete fierte și moi.

Una după alta, rosturile ajunseră să fie atrase în acest vârtej puternic și dispăsură zvâcnind în deschizătura rotundă.

Rămase o suprafață atât de curată, cum Sonia nu văzuse încă niciodată. Dar culoarea ei o cunoștea: era culoarea pe care o remarcase la marginea curcubeului.

Deasupra ei strălucea, cu aceeași transparență ieșită din comun, ca în după-amiaza respectivă, culoarea care nu exista.

Coborând în hol Sonia constată că ficusul nu mai are frunze. Crenguțele filigranate stăteau depărtate de trunchiul cenușiu-deschis, iar pernele fotoliilor pe care șezuse astă-noapte alături de domnul Casutt erau acoperite de frunzișul strălucitor și veșnic verde. Portarul de noapte îngenunchase, cu zâmbetul său grotesc pe buze, adunând frunzele și punându-le într-un sac menajer mare.

— Azi-noapte erau intacte, se bălbâi zărind-o pe Sonia.

Ea își aminti că îi atrăseseră atenția câteva frunze pe covor, dar nu le dăduse nici o importanță.

— După ce ați urcat, m-am culcat puțin; când am venit iar afară...

Arată neajutorat spre frunze.

Imaginea acestei plante lichidate avea ceva amenințător. Un schelet într-un ghiveci.

Holul arăta ca locul unei crime. Barbara și Michelle, în spatele tejghelei, vorbeau la telefon, afișând o mină foarte

gravă. Domnul Casutt părea să se ocupe de conservarea indicilor, iar acum apăru și Igor cu o roabă ca să evacueze victima.

Sonia ar fi vrut să-i spună domnului Casutt o vorbă bună, dar simțind că nu reușește să scoată nici un cuvânt se refugie în aripa spa-ului.

O întâmpinară vâjâitul cascadelor și mirosul de clor și de uleiuri aromatice. Coborî în goană scările, intră în încăperea rezervată personalului și izbucni în lacrimi. Nu-și dădea seama dacă de mila plantei, din cauza singurătății sau a halucinațiilor de după trezire.

De undeva se auzea încă cineva plângând. Parcă ar fi fost un copil. Sonia își suflă nasul, își șterse lacrimile, deschise ușa și ascultă.

Plânsul se potolise puțin. Sonia coborî pe coridor. Venea dintr-una dintre cabinele de tratament. Acum se înteți iar, părând disperat. Era un plâns de copil căruia cineva îi făcea rău. Sonia deschise încet ușa.

Cu o expresie concentrată, doamna Felix apăsa un băiețaș pe patul pentru masaj, obligându-l să ia o poziție contorsionată din care copilul încerca în zadar să se elibereze. Alături stătea o femeie tânără și rotunjoară cu privirile îndreptate spre ei. Pe buze avea un surâs ciudat. De încurajare? Răutăcios? Neputincios?

Cele două femei se uitară speriate la Sonia. Nici una nu spuse nimic, doar copilul plânse cu și mai multă disperare.

— Scuzați! Sonia închise ușa.

Șoseaua care ducea la Val Grisch strălucea în ploaie; din munți nu se vedeau decât pindenii. Hans Wepf conducea cu grijă, prin curbele ascuțite, autobuzul VW inscripționat „Wepf, plante și horticultură“.

Proprietăreasa hotelului Gamander îi telefonase de dimineață pe mobil, „poruncindu-i“ – în realitate – să lase totul baltă. Ghiveciul cu *figus benjaminii* pe care i-l livrase în urmă

cu șase săptămâni își pierduse peste noapte toate frunzele. Îl aștepta în această dimineață să-i aducă un alt exemplar identic.

El fusese acela care se ocupase, la Gamander, atât de grădină, cât și de plantele de interior. Și semnase și un contract pe un an pentru livrarea de flori tăiate – cu o clauză de prelungire, la cerere. Barbara Peters era o clientă bună. Poate că nu cea mai bună, dar în orice caz cea mai frumoasă.

Prin urmare îi încredințase șefului de echipă supra-vegherea comenzilor unui alt client și căutase în depozitul de plante un ficus asemănător. Cel pe care îl găsisese în cele din urmă era puțin mai mic. Dacă acest amănunt o va deranja, îi va spune: Da, dar în schimb are frunze.

Nu, firește că nu va da un asemenea răspuns. O va ruga să-l accepte pe acesta până când va găsi unul mai mare.

Și-a pierdut toate frunzele peste noapte! Nu mai auzise așa ceva. În decurs de o săptămână – mai treacă-meargă. Dar peste noapte?

Între Storta și Val Grisch erau trei curbe foarte strânse: ajunsese în dreptul celei de a doua. În timp ce lucra la Gamander se încrucișase odată aici cu autobuzul Poștei care venea din sens opus. Schimbă viteza și se trase cât putu de mult spre dreapta.

Tocmai când voia să accelereze iar văzu venind spre el un Pajero. Tăiase curba și se îndrepta direct spre el. În clipa aceasta, șoferul observă, și el, autobuzul VW, frână și trase de volan spre dreapta. Mașina de teren remorca o cisternă; aceasta devie încet, iar Hans Wepf constată, neputincios, că cisterna remorcată se îndreaptă direct spre el.

Cu puțin înainte de coliziune, remorca derapă, trecu pe lângă autobuz la câțiva centimetri. În oglinda retrovizoare Wepf văzu mașina dispărând în curbă cu remorca sa care bascula în toate direcțiile.

Wepf oprise motorul. Acum demară și ieși din curbă. După ce urcă încă o bucată de drum trase pe dreapta și urmări, cu privirile, șoseaua care șerpuia spre vale, în curbe

mari. Se aștepta să vadă Pajero-ul cu remorca sa zăcând răsturnată undeva într-o râpă, dar reuși s-o mai zărească dispărând după o culme. „Ticălosule!“ ocări, pornind apoi mai departe.

— Este normal ca un copil să plângă în timpul unui tratament Vojta!

Doamna Felix intrase valvârtej în încăperea personalului, uitându-se provocator la Sonia.

— Știu. Tocmai asta mă deranjează la acest tratament.

În timpul studiilor Sonia avusese de-a face cu terapia Vojta.

Li se aplica mai ales copiilor cu deficiențe locomotorii, pornind de la principiul că anumiți stimuli pot declanșa anumite succesiuni de mișcări reflexe. Și că aceste reacții ar putea fi dinamizate dacă le declanșăm cu o mână și le blocăm cu cealaltă. După ce Sonia văzuse pentru prima dată pe un terapeut băgându-i unui copil, care plângea, degetul cel mare între coaste și împiedicându-l în același timp să-și întoarcă trunchiul, își formase o părere definitivă despre acest procedeu.

— Aplic de douăzeci de ani tratamentul Vojta și aș putea să vă arăt sute de scrisori de mulțumire de la părinții recunoscători. Sute!

— Pur și simplu, mie metoda nu îmi e simpatică.

Doamna Felix căută, o clipă, un răspuns adecvat. Apoi izbucni:

— Nici dumneavoastră nu-mi sunteți mie deosebit de simpatică.

Și ieși din cameră.

totul ok
totul încă foarte nou
exact asta ai vrut
dar tu
totul încă foarte vechi

Sonia se plimba în sus și în jos de-a lungul bazinului, simțindu-se cam aiurea. Îi lipsea doar fluierul și ar fi fost ca Gerbo, adică domnul Gerber, temutul antrenor de înot de la bazinul unde își petrecea timpul în vacanțele de vară când era copil. N-ar fi crezut niciodată că va patrula într-o bună zi, îmbrăcată în alb, pe lângă un bazin interzicându-le copiilor să sară în apă sau să țipe.

Și acum iată că exact asta făcea. Pascal, Dario și Melanie, cei trei copii mai mici ai familiei Häusermann, încercau să-și omoare plictiseala unei zile ploioase. Se zbenguiau în apă în timp ce Lea, care avea cincisprezece ani, stătea într-un șezlong răsfoind o revistă și distanțându-se de frații ei. Bătrâna doamnă profesor Kummer se oprise lângă o duză subacvatică din bazinul termal aruncându-i Soniei o privire plină de reproș de câte ori gălăgia era prea mare.

— Copii! țipa Sonia cu o voce severă, dar zgomotul se potolea doar pentru o clipă.

Dacă ar fi fost după Frédéric, acum ar fi avut cel puțin un copil de vârsta lui Pascal. În al doilea an al căsniciei, cu mult înainte ca ea să fi apelat la tratamente de fertilizare, Frédéric îi făcea uneori surpriza unor seri erotice. *Lumânări*, icre negre, îmbrăcăminte sexi. Din punctul ei de vedere, aceste ocazii reprezentau eforturi cam serbede și chiar inutile de-ale lui Frédéric de a aduce variație în viața lor conjugală: totuși, îi făcea, docilă, jocul. Până când, calculând, la un moment dat, în ce zi avea loc ovulația, descoperise că aceasta coincidea exact cu una din serile excitante regizate de Frédéric. Urmărind retrospectiv fenomenul nu se mai mirase să constate că această coincidență se repetase și cu celelalte ocazii.

Continuase totuși să vadă în întreaga ceremonie o nostimadă – este adevărat, cam stupidă –, așa că la următoarea cină la lumina lumânărilor îl luase puțin peste picior pe Frédéric. Iar cu acest prilej ieșise la iveală că nu *el* era cel ce făcea calculele, ci *maman*. El furniza doar informațiile necesare, iar ea contabiliza calendarul fertilității Soniei! Și îi indica fiului ei în care seară momentul era prielnic. Proba-

bil că în asemenea seri stătea acasă, în Beerenstrasse, ciocnea cu soțul ei un pahar cu vinul ei rosé nesuferit și le ținea pumnii.

Sonia rămăsese consternată și îngreșată.

Nu știa ce e mai grav: că soacra îi dirija de la distanță viața sexuală sau că Frédéric nu-și dăduse seama că n-ar fi trebuit niciodată și pentru nimic în lume să-i povestească ei, Soniei, toată tărășenia asta.

Un pleoscăit zgomotos o smulse din gândurile ei. Dario nimulase din nou o „bombă acvatică”. Își lua avânt, sărea, cu genunchii la piept înlănțuindu-i cu brațele, și ateriza în apă în chip de bombă umană. Sonia se ridică de pe scaun, se apropie de marginea bazinului, își puse mâinile în șold și spuse cu o voce severă:

— Dario, destul!

Dario ieși din bazin și se bosumflă:

— Oricum, voiam să plec.

Se șterse, își puse prosopul pe umeri și plecă. Pascal și Melanie îl urmară. Lea rămase pe șezlong.

Sonia se așează iar pe scaunul ei supraveghind-o pe doamna profesor Kummer. Va trebui în curând să-i recomande să părăsească bazinul termal și să se ducă în sala de relaxare. Pentru protejarea sistemului cardiovascular.

Ultima dată când îndrăznise să-i spună așa ceva, bătrâna o repezise:

— Ce te privește sistemul meu cardiovascular?

Doamna profesor Kummer făcea parte din garda veche, după cum spunea Barbara Peters. Aceasta studiasse registrul cu adrese al vechiului hotel Gamander căutând supraviețuitori, actualizase lista și trimisese scrisori. Ecoul nu fusese răsunător, dar acțiunea avusese totuși ca rezultat câteva rezervări. Familia Lüttgers din Hamburg, care nu mai fusese la Val Grisch din anii '60; familia Lanvin – doamna își petrecuse aici, în copilărie, vacanțele de vară împreună cu părinții; și familia Häusermann, unde soțul era acela care cunoștea hotelul din copilărie.

Și, în fine, doamna profesor Kummer. Avea probabil în jur de nouăzeci de ani, vârsta exactă nu reieșea din documente.

Nici originea titlului de profesor. În schimb, reieșea că și atunci venise însoțită de o domnișoară Seifert, cam de aceeași vârstă ca doamna profesor. Aceasta o însoțea și acum, suportând toate capriciile, răutățile și șicanele bătrânei, cu obediința unei rude sărace, ceea ce poate că și era.

Lea se ridică din șezlong, își strânse lucrurile și plecă. În schimb, doamna profesor Kummer nu schiță nici cu un gest că ar vrea să iasă din apă. Stătea lângă o duză subacvatică uitându-se mereu spre Sonia. Probabil în speranța că aceasta se va amesteca iar în sistemul ei cardiovascular.

Manuel urcă scările:

— Ce liniște plăcută aici! I-ai înecat pe copii?

— N-a lipsit mult.

Manuel se așează pe scaunul de lângă Sonia și tăcu un timp. Apoi spuse deodată:

— N-ai vrut niciodată să ai și tu?

— Copii?

Sonia era surprinsă:

— Nu. Ba da. A existat o perioadă când aș fi dorit.

— Și? De ce nu ai?

— Tulburări de pasaj.

— Ce-i asta?

— Cât de exact vrei să știi?

— Ah, așa.

Se uitară amândoi, în tăcere, la doamna profesor, care se mută de la ultima duză subacvatică înapoi, la prima.

Manuel reluă discuția:

— Și nu se poate face nimic?

— Depinde cât de tare dorești.

— Tu nu prea voiai?

Sonia scutură din cap:

— Pe măsură ce trecea timpul, tot mai puțin.

— Înțeleg.

Arată cu bărbia înspre bătrâna care stătea în dreptul duzelor pentru masaj.

— De când e în apă?

— De prea mult timp. Dar n-o poftesc să iasă. Nu face altceva decât să caute motiv de harță.

— Cheam-o pe doamna Felix. Îi e frică de ea.

— Și mie.

— Zău așa! În fond, e foarte drăguță.

— Știai că face aici terapie Vojta cu un copil?

— Da, mi-a povestit. Șefa i-a permis să-și trateze aici, în continuare, pacienții particulari.

— Dar i-a spus că acești copii țină cu această ocazie de parcă ar fi trași în țeapă?

— Ei, drăcie!

Manuel alergă la bazinul termal și sări în apă. Sonia îl urmă. Din doamna profesor Kummer nu se mai vedea decât casca de baie de culoare roșie. Manuel o ridică iar la suprafață pe femeia aproape înecată:

— Doamna profesor! strigă. Mă auziți? Drace, trebuie să vă facem respirație artificială.

Bătrâna deschise ochii arătându-și dinții falși cu un rânjet triumfător:

— Ai vrea tu!

Ușa de sticlă se deschise, și Barbara Peters intră însoțită de un bărbat cu părul roșu, îmbrăcat într-o salopetă cenușie. Mâna lui era înfășurată într-un șervet.

— Domnul Wepf s-a ars cu o substanță corozivă. Se pri-cepe cineva la așa ceva?

Manuel o lăsă pe doamna profesor Kummer în bazin și se duse să aducă o alifie contra arsurilor.

— Cineva a otrăvit ficusul cu o substanță acidă, explică Barbara Peters.

— Acid sulfuric, completă Wepf. Miroase ca acumula-torul descărcat al unei mașini.

beatrice și-a injectat botox
cum arată
și mai scârbită dar tu
ficusul a fost ucis

cine
planta din holul hotelului
ucisă
atac cu acid
de cine
n-am idee
cam bolnavă populația alpină
cam da

Yves Montand a condus un camion plin cu nitroglicerină printr-un defileu periculos. Razele X ale misterioasei supernove 1979 C nu au slăbit în ultimii douăzeci și cinci de ani. S-a găsit încă o victimă mutilată de individul care torturează animale.

Sonia închise televizorul și stinse lumina. Era încă devreme și nu se simțea obosită, dar nu voia să vadă găurile lăsate de noduri în lemn. S-ar putea să prindă iar viață.

Ascultă zgomotele serii. Clinchetul ușor din colivie, când Pavarotti își schimba poziția. Scârțâit de pași. Foșnetul frunzelor clătinate de vânt în mestecănul din fața ferestrei. Clopotul bisericii care bătea surd la fiecare sfert de oră.

Zgomotele deveniră iar vizibile. Pe suprafața de proiecție din fața ochilor ei, clinchetele lui Pavarotti apăreau ca nodurile galben-deschis dintr-o țesătură. Pașii erau cuburi brun-cenușii cu contururi difuze. Foșnetul frunzelor înscrisa dungi diagonale argintii, pictate cu o pensulă tremurătoare. Iar bătăile clopotului împrăștiu toate aceste zgomote, întocmai cum agitația de la suprafață tulbură fundul unei ape de mică adâncime.

Sonia se sculă, își îmbracă halatul și se duse la fereastră. Intuia pătura joasă de nori și pereții stâncoși înalți din spatele acesteia. Vântul aducea mirosul grămezilor de balegă care abureau pe ici, pe colo în fața grajdurilor. Nimic nu sugera intimitate, nimic pace. Totul era rece și amenințător.

îmi trebuie procură pentru poștă
de ce

o recomandată
n-o lua în primire
poliția o va preda cu forța
nu știi unde sunt
să-i mint pe polițiști
doar sunt și ei bărbați

Sonia scoase cu un polonic mare amestecul fierbinte de parafango din malaxor și îl turnă pe o tavă. Aceasta se lăbărtă încet, ca o lavă, în timp ce Sonia băga iar polonicul în masa întunecată.

Mirosul îi amintea de perioada petrecută la Bad Waldbach. Urmase la Centrul de Terapie de acolo un curs de specializare și făcuse zilnic împachetări cu parafango. Majoritatea clienților ei locuiau într-unul din cele trei hoteluri de lux din localitate. Femei care auziseră că parafango este bun contra celulitei. Bărbați care făcuseră o întindere de ligament la partidele de golf de pe terenul din apropiere.

La Bad Waldbach făcuse cunoștință și cu Frédéric. Intrase în vorbă cu ea într-unul din barurile din sat pe care ea le frecventa ca să-și omoare singurătatea și plictiseala. Nu se înțelegea prea bine cu colegii și se simțea subapreciată și subsolicitată. Voia să le fie de folos oamenilor care aveau cu adevărat nevoie de ajutor.

Frédéric îi plătise cele două băuturi, iar la un moment dat ea spusese:

— M-am săturat de filfizonii ăștia de la golf, aș vrea să am, în fine, și un pacient cu adevărat bolnav.

Peste două zile îl găsisse pe Frédéric pe patul de masaj. Voia un tratament cu parafango. Făcuse o întindere de ligament. La golf. I se păruse nostim și acceptase invitația lui la cină. Aflase de-abia peste câteva luni că Frédéric juca într-adevăr golf. Dar atunci erau deja logodiți.

Sonia netezi masa vulcanică neagră de pe tavă și puse totul în dulapul pentru menținere la cald. După care începu să umple o altă tavă. N-avea nici un masaj programat pentru

ziua aceasta. Și, de când era aici, nu dorise nimeni un tratament cu parafango.

Anna Bruhin se așezase în spatele tejghelei, cu o revistă de cuvinte încrucișate în fața ei. Pusese o hârtie de calc peste unul din jocuri și înscrisa, cu un creion moale, cuvintele în pătrățele. În felul acesta putea vinde după aceea revista. Nu-și permitea să sacrifice de fiecare dată o revistă.

O limuzină mare, plină de praf, opri în fața vitrinei. Șoferul coborî și intră în prăvălie. Purta un costum cenușiu, închis până sus, care amintea de o uniformă. Vorbea italienește și cumpără un pachet de Marlboro. După ce îl achită, rupse imediat celofanul, deschise pachetul și scoase țigările. În afară de două. Le puse pe celelalte pe tejghea și părăsi prăvălia.

Anna Bruhin se duse la ușă și se uită afară. Pe bancheta din spate a mașinii negre ședea un domn mai în vârstă, căruia șoferul îi predă pachetul de țigări început. Un șofer, se gândi Anna, un șofer în uniformă. Deschise ușa și se uită după mașină. Avea număr de Italia.

Anna Bruhin se întoarse în prăvălie, trase un sertar al tejghelei și așeză cele optsprezece țigări în cutia pentru vânzare cu bucata.

Gian Sprecher cobora în sat, cu tractorul uniax care trosnea din toate încheieturile. La răsplântia către Quatter întâlni, pe mijlocul șoselei, doi pietoni care se plimbau. O femeie tânără și un bărbat în vârstă. Când îl auziră venind, cei doi își ridicară capul. Era aia de la Gamander.

Sprecher nu încetini, cei doi aveau suficient timp să treacă pe partea corectă a șoselei. Ceea ce și făcură.

Când trecu pe lângă ei, femeia îi zâmbi. Fără să vrea, salută și el. Este adevărat că doar cu o scurtă înclinare a capului, dar era totuși un salut.

Se uită în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă își întorseseră și ei capul după el, și evită în ultima clipă o mașină

neagră care ieșea din curbă mergând foarte încet. Costisi-toare trăsură! Număr de Italia.

Sonia fusese unica vizitatoare a spa-ului. Transpirase în complexul băilor de aburi și înotase doi kilometri. Totul sub privirile dezaprobatoare ale doamnei Felix, care era astăzi de serviciu.

Apoi se duse să o ia pe Michelle de la recepție. Se înțele-seseră să coboare în sat.

La ieșirea din hotel dădură de Casutt – în uniformă și cu chipiul pe cap.

— Portarii de noapte nu sunt în pat la ora asta ? întrebă Sonia mirată.

— Nu, dacă este nevoie de ei, răspunse Casutt. Apoi se întoarse spre Michelle: Am sosit.

Michelle se uită la el amuzată:

— Văd. Dar de ce ?

— Păi de aceea. Sunt schimbul dumneavoastră.

— Dar cum v-a trecut prin minte că am nevoie de un schimb ?

— Am primit un telefon de la birou.

Casutt ridicase puțin tonul.

— De la birou ? Ca să veniți să mă înlocuiți ?

— Întrebați și dumneavoastră.

Michelle intră pe ușa din spatele tejghelei de la recepție.

— Doar nu visez, îi spuse Casutt Soniei.

Michelle se întoarse scuturând din cap:

— De aici, de la noi, nu a dat nimeni telefon.

— Ba da. Un bărbat.

— Și-a spus numele ?

— Nu. Doar: Hotel Gamander.

— Înseamnă că cineva și-a permis să facă o glumă. Duce-ți-vă liniștit acasă, domnule Casutt, și trageți încă un pui de somn.

— Frumoasă glumă !

Casutt părea decepționat. Soniei îi era milă de el.

— Dacă tot e aici, ar putea eventual să te înlocuiască până luăm masa, propuse Sonia.

— Nu-i nevoie. Dacă vine cineva, poate suna. Totdeauna procedăm așa.

Îl lăsară pe domnul Casutt, care rămase total descumpanit, și ieșiră din hotel. Cerul era cenușiu, zdrențe de ceață stăteau agățate de stâncile de deasupra localității Val Grisch. La intrarea hotelului parcă un Mercedes negru clasa S. Cineva scrisese pe portiera prăfuită, din dreapta, „Diavolul din Milano“.

De mai jos de pășunea alpină Petsch puteai deja distinge vag vârfurile pinilor care începuseră să se profileze pe fondul cerului livid. Într-o zi senină ai fi reușit să deslușești contururile lanțului muntos din dreapta văii. În unele grajduri ardea lumina, se auzea zdrăngănitul bidoanelor cu lapte și bâzâitul mulgătoarelor electrice. Un cocoș cântă trist, un altul îi răspunse în depărtare.

Hotelul era încă învăluit în întuneric. Doar în spatele tejghelei de la recepție ardea o veioză mică. Domnul Casutt stătuse toată noaptea de veghe. Să nu-i poată reproșa nimeni că nu își îndeplinește cu rigurozitate obligațiile. Se vedea pe figura șefei și a colegilor că, de la întâmplarea cu ficusul și chemarea misterioasă de a veni ziua la serviciu, lumea puna sub semnul întrebării credibilitatea sa. În ultimii ani fusese concediat de câteva ori, știa deci cum se manifestă primele semne. Dar nu voia să ofere *el* pretextul.

Sonia stătea în pat cu ochii deschiși. În noaptea aceasta scăpase fără halucinații; se trezise de două ori, dar reușise să adoarmă la loc imediat. Acum se străduia să rămână trează.

Nu știa ce să creadă despre Barbara Peters. Miss Gamander, după cum o botezase Manuel. Se scula devreme, înota în fiecare zi lungimile de bazin programate, își făcea, indiferent de vreme, plimbările însoțită de Bango, își mânca felurile vegetariene speciale și ducea, din toate punctele de vedere, o viață de clientă la o fermă organică.

Faptul că hotelul era ocupat în permanență sub capacitatea maximă nu părea să o deranjeze. De parcă hotelul Gamander și spa-ul ar fi existat doar pentru confortul ei personal, iar ea le-ar fi permis, cu multă generozitate, câtorva oaspeți să se bucure și ei de facilitățile oferite. Pentru aceștia era în permanență o amfitrionă radioasă, dar rezervată.

Și personalul simțea că păstrează o distanță confortabilă – Michelle, recepționera, fiind unica persoană de care părea puțin mai apropiată. În orice caz, Michelle era singura cu care se tutuia.

Chiar și față de atentatul asupra plantei ornamentale manifestase o indiferență ciudată. Când cineva o sfătuisese să se adreseze poliției, ea răsese și întrebase:

— Să denunț o crimă împotriva arborelui de cauciuc?

În viața ei nu părea să existe și un bărbat. În afară de italianul elegant, mai în vârstă, care petrecuse două nopți la hotel dând ocazia la tot felul de speculații. Luase masa împreună cu Barbara Peters, fiind prezentat de ea ca *Il Senatore*. Păreau să fie cunoștințe apropiate, dar *nu* un cuplu. Locuise într-unul dintre cele trei apartamente, iar șoferul fusese cazat într-un miniapartament. Se întreținuseră în italiană, o limbă pe care Barbara Peters o vorbea destul de prost – după spusele chelnerilor italieni.

În cercurile personalului se vehicula ideea că *Il Senatore* avea ceva de-a face cu finanțele șefei.

Sonia se sculă și trase perdelele. În cameră pătrunse un pic din lumina obosită a zorilor. Insuficient pentru a insufla din nou viață mobilelor și obiectelor. Aprinse lumina și intră în baie, aprinse și acolo plafoniera și scoase prosopul de pe colivia lui Pavarotti.

Pasărea se uită la ea clipind din ochi. Apoi începu să se plimbe în sus și în jos pe stîngia ei.

— Condiții atmosferice de zbor? întrebă Sonia deschizând ușa coliviei.

Pavarotti nu se urni. Va aștepta ca Sonia să se îndepărteze și va ieși din colivie într-un moment pe care *el* îl va hotărî.

Sau nu va ieși deloc. Specialiștii recomandau un zbor în aer liber pe zi. Pavarotti se mulțumea însă cu unul sau două pe săptămână. Sonia se bucura de câte ori el nu profita de șansa ușii deschise. O scutea de efortul de a-l aduce înapoi. Dacă vedea că au trecut zece minute, iar el tândălea încă în colivie, închidea iar ușa.

Pavarotti reprezenta proprietatea ei personală. Îl avea când îl cunoscuse pe Frédéric. Pasărea avea mai mult de zece ani și fusese a unei prietene. O chema Caroline și erau colege la cursurile de gimnastică medicală. Sonia îl luase pe Pavarotti în pensiune pentru patru săptămâni când Caroline plecase cu niște prieteni pe Mediterană într-o croazieră cu un velier. Și Caroline i-ar fi făcut Soniei același serviciu, doar că Sonia nu avea animale de companie, cu atât mai puțin un papagal.

Deci, Caroline făcea cu prietenii ei o croazieră printre insulele grecești; în penultima zi de vacanță Sonia primise vestea că prietena ei dispăruse. Plecaseră într-o zi cu vânt bun și marea cam agitată și deodată Caroline dispăruse. Sus, pe punte, crezuseră că e în cabină. Jos, în cabină, crezuseră că este pe punte. Nimeni nu-și mai amintea când o văzuse ultima oară. Căutările – puțin cam superficiale – ale marinei grecești rămaseră lipsite de rezultat. Oficial, Caroline fusese considerată una din victimele acelei veri: moarte prin înec.

Sonia îl păstrase pe Pavarotti, deoarece la început sperase că prietena ei se va întoarce. Nu voia să accepte ideea că o fată atât de voioasă și gălăgioasă putea dispărea atât de silențios și pe nesimțite din lumea aceasta.

m-am culcat cu kurt
aiurezi
da
și
ei da
iar acum
ăla își ține gura
nimeni nu-și ține gura

Azi i se întâmplă iarăși. După ce doamna Lüttgers își terminase sauna Sonia o însoți în sala de relaxare. Chiar din clipa în care intră i se păru că ceva nu e în ordine. Scoase un prosop plușat din dulapul termic și îl întinse pe un șezlong. Doamna Lüttgers se culcă pe el, iar Sonia o acoperi cu alt prosop încălzit. Tresări dându-și seama că simte ceva ciudat la atingerea prosopului. Nu era doar cald, moale și flaușat, ci și rece, aspru și neted. Ca un ornament din oțel cromat de pe o sanie americană.

Sonia dădu drumul prosopului și își frecă palmele de coapse. Senzația nu dispăru. Se combină doar cu cea a stofei fine din care era confecționată uniforma ei albă cu inscripția hotelului Gamander deasupra sânului stâng.

Înțelese deodată ce era altfel ca de obicei. Cineva umpluse vaporizatorul cu un parfum proaspăt. Camera era înecată în miresme puternice de bergamotă. Iar ea simțea pe palme acest parfum.

Probabil că pe fața ei se întipărise o expresie de spaimă, deoarece doamna Lüttgers întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu. Doar că nu mă simt prea bine. Fiți amabilă și scuzați-mă o clipă.

Îl rugă pe Manuel, care fuma o țigară jos, sub hota absorbantă a nișei pentru gătit, să o înlocuiască, deoarece nu se simte bine.

— Dar ce-i cu tine? Întrebă acesta îngrijorat.

— Nimic grav.

— Ah, da, așa.

Sando Burger se ghemui lângă una din băncile din biserică și înșurubă la loc scândura pentru ingenuncheat. Las' că pune el într-o zi mâna pe derbedeul care în timpul liturghiei se distrează scoțând șuruburile cu briceagul! Cât de ușor se poate întâmpla ceva. Iar vina ar cădea pe el.

Ușa se deschise și intră o femeie mai tânără. Una din alea care lucrau la Gamander.

— Uneia ca asta i-aș permite să mă maseze, îi declarase rânjind lui Chasper Sarott de la Steinbock când acesta îi spusese că respectiva e maseuză.

Femeia nu-l observă, iar el se ascunse după șirul de bănci.

Ea își făcu cruce și se îndreptă spre altarul mare. Ajunsă în dreptul altarului mic al Fecioarei Maria, ezită și se opri. Se uită în jur. Apoi se duse la altar și își făcu iar cruce. Își deschise poșeta, scoase portmoneul și căută o monedă. Burger auzi moneda căzând în cutie. Femeia luă o lumânare, o aprinse de la singura care mai ardea și o înfipse în stativul pentru lumânări.

Rămase apoi cam cinci minute nemișcată în fața altarului. Sandro Burger nu îndrăznea să se urnească. Pârâitul genunchiului ar fi trădat prezența sa – atât de profundă era liniștea din biserică.

După ce femeia plecă, Burger reuși cu greu să se ridice.

Sonia nu mai intrase într-o biserică de la botezul celui mai mic copil al cumnatei lui Frédéric – o femeie dornică să aibă copii. Și nici înainte de aceea nu mersese la biserică decât la ocazii familiale. Dar trecând astăzi, cu sufletul răvășit, pe lângă fațada înaltă și simplă a bisericii San Jon și văzând câtă pace și liniște respiră se hotărâse să intre.

O întâmpină o liniște răcoroasă. La altar ardeau o candelă și o lumânare. Cam la mijlocul naosului pâlpâia încă o lumânare la un altar lateral închinat Fecioarei Maria. Se opri în dreptul aceluia.

În adolescență, cam între treisprezece și șaisprezece ani, practicase un cult al Fecioarei Maria. Își amenajase în cameră un mic altar unde aprindea bețișoare parfumate și lumânări pentru cercul – în continuă schimbare – al celor ce îi erau apropiați. Îi ceruse Fecioarei Maria sfatul în toate problemele pe care le avusese cu părinții, prietenele, prietenii, școala, viața în general. Cu excepția acelor care se refereau la aspecte prea intime pentru urechile unei fecioare preacurate.

Părinții, care nu erau religioși, toleraseră cu o răbdare plină de ironie această fază evlavioasă a fiicei lor,

considerând că va trece. Și avuseseră dreptate. După a șaisprezecea aniversare a Soniei, Sf. Maria dispăruse, fiind înlocuită cu un mic Buddha; dar și acesta trebui să-și împartă în curând locul cu tot felul de bibelouri și suveniruri aduse din primele călătorii de vacanță fără părinți.

Și acum iată că, după aproape douăzeci de ani, se afla din nou în fața Fecioarei Maria cerându-i sfatul, mângâierea, și ajutorul. Realitatea îi scăpa printre degete. Avea nevoie de ceva de care să se poată agăța.

Sfântă Fecioară Maria, ajută-mă să *aud* sunetele, să *miros* mirosurile, să *simt* gusturile, să *văd* imaginile și să am senzații *tactile* când ating lucrurile. Ajută-mă să pot face iar deosebire între ceea ce există și ceea ce nu poate exista.

Aprinse și o lumânare. Ca atunci, în adolescență. Dar de data aceasta pentru sine însăși.

Cerul de culoare cenușiu-lăptoasă părea aproape transparent. Aveai impresia că soarele și-ar putea face apariția în orice clipă. Sonia își prinsese jacheta în jurul taliei coborând, cu pași mici și repezi, cărarea povârnită. Făcuse o plimbare lungă. Asta, și poate și vizita la altarul Sf. Maria, îi alungase neliniștea făcând loc unui sentiment de ușurare, aproape de bună dispoziție. Se consolase cu gândul că episoadele anormale deveniseră mai rare. Poate mai intense, dar totuși mai rare. Iar într-o bună zi vor dispărea definitiv. Dacă nu, va considera că-i îmbogățesc viața interioară. Oare multă lume se bucura de privilegiul de a pipăi parfumul de bergamotă și de a vedea sonoritățile clopotelor care băteau?

În punctul unde cărarea ajungea la șoseaua care străbătea satul staționa o mașină de teren cu o remorcă cu cisternă; pe aceasta erau lipite două postere – o frunză de cânepă în culorile rasterului, cu textul „Vibrații pozitive”, și o vacă albă cu pete negre și cu sloganul „Laptele fortifică oasele”. Un bărbat cu ochelari de soare cu oglindă și irizații roșietice stătea la volan prefăcându-se că nu se uită la ea.

Pe tăblița de la băcănie stătea scris: „Astăzi dulceață de căpșuni, făcută în casă!“ Sonia intră. Ușa declanșă melodia clopoțelilor. În spatele tejghelei ședea o femeie uscățivă, mai în vârstă, care se ridică:

— Bună ziua! îi spuse cu o voce sonoră, exagerat de prietenoasă. Se pare că o să avem totuși un pic de vară în anul acesta. Cu ce vă pot servi?

— Vă rog, un pachet de țigări.

— Cu plăcere. De care?

— Indiferent. Eu nu fumez.

— Și nu știți ce marcă fumează persoana respectivă?

— Nu. Sunt pentru mine.

— Dar ați spus că nu fumați.

— Exact. Așa este.

— În cazul acesta de ce le cumpărați? voi să știe, contrariată, proprietăreasa prăvăliei.

— Nu vreau să *nu* fumez doar fiindcă n-am țigări la mine. Femeia zâmbi forțat:

— Da. E și asta o metodă.

La poștă îi ieși în cale domnul Casutt. În ciuda feței zâmbitoare, ochii săi erau atât de triști, încât Sonia se opri. Iar când el luă în serios întrebarea ei: „Ce mai faceți?“, răspunzând: „Rău!“, Sonia îl invită la Steinbock, ca să bea ceva împreună.

Localul era gol. Nina ședea la o masă, cu o revistă în mână. Salută, se duse în spatele tejghelei și dădu ceva mai încet muzica transmisă de postul de radio local.

Sonia ar fi comandat o băutură alcoolică, dar domnul Casutt se decise pentru o cafea — „băutura portarului de noapte“, după cum o numea. Sonia ceru „ceva de pe lista minunată cu ceaiuri“, adăugând exuberantă: „În orice caz, nimic cu bergamotă“.

— Mi s-a dat o ultimă șansă, mărturisi Casutt după ce li se aduse comanda. O ultimă șansă! Din partea puștoaicei ăsteia! Știți de câți ani lucrez în branșa hotelieră?

Sonia nu știa.

— De patruzeci și opt de ani! Patruzeci și opt de sezoane de vară și patruzeci și opt de sezoane de iarnă plus de două ori patruzeci și opt de extrasezoane intermediare fac la un loc o sută nouăzeci și două de sezoane.

Intercală o pauză pentru ca cifra să-și facă efectul.

— Aproape două sute de sezoane. Și am ajuns în situația ca o mică directoare de hotel amatoare, răzgâiată, să-mi dea o ultimă șansă în primul ei sezon. Oare e cazul să înghit așa ceva?

— Dar ați acceptat? Întrebă Sonia.

Casutt își lăsă umerii în jos:

— Ce altceva pot face?

— Nu este peste tot nevoie de portari?

— Ba da. Dar nu de portari care mai au doi ani până la pensie.

Sonia suflă în ceaiul din ceașcă.

— Acidul acela sulfuric ar fi putut fi turnat în ghiveci și în timpul zilei. Și este adevărat că am primit un telefon ca să vin s-o înlocuiesc pe doamna Kaiser la ora douăsprezece. Doar nu visez!

Luă, cu grijă, o înghițitură de cafea:

— O ultimă șansă!

— Așa a spus? Vă dau o ultimă șansă?

— Să mai facem o încercare, a spus. E același lucru.

— Nu mi se pare. Este mult mai pozitiv. Și mai binevoitor.

— Credeți?

— Desigur... „Mai facem o încercare“ implică o promisiune. I se potrivește mai bine Barbarei Peters. Care, în fond, este drăguță.

— Drăguță? E prea frumoasă pentru asta.

— Oamenii frumoși nu sunt drăguți?

— Cei foarte frumoși nu. Poate cei normal de frumoși.

Așa cum sunteți dumneavoastră.

— Mulțumesc.

— Oamenii atât de frumoși ca șefa nu au nevoie să fie drăguți pentru ca și ceilalți să fie drăguți cu ei. De aceea nu învață niciodată să fie. Credeți-mă. În meseria mea am întâlnit mulți oameni frumoși.

— Cu mine e drăguță.

— O *face* pe drăguța. Când veți ajunge la vârsta mea vă veți da seama de deosebire.

Dacă era adevărat că Barbara Peters doar o *făcea pe drăguța*, în această seară rolul îi reuși deosebit de bine. Sonia o căută la birou, ca să-și ceară scuze pentru absența de după-amiază.

— Nu-i atât de grav, râse șefa. În domeniul dumneavoastră nu înregistrăm deocamdată carențe de personal.

În aripa veche, biroul ei era singura încăpere mobilată design. Lambriurile erau vopsite într-o nuanță turcoaz-pastel mată, vechiul parchet fusese lustruit și ceruit. Pe pereți atârnavă fotografiile făcute de Diane Arbus, Lee Friedlander, Richard Avedon și alți fotografi americani renumiți.

Pe tăblia neagră a micului birou din țevi de oțel, de tip Breuer, stătea un monitor plat cu mouse și tastatură *cordless*. Soniei i-ar fi plăcut să arunce o privire asupra ecranului ca să vadă dacă este adevărat ceea ce se zvonea, și anume că Barbara Peters se distra cu jocuri pe calculator când se rețrăgea în biroul ei.

— Cum vă simțiți?

— Am prea puțin de lucru, răspunse Sonia.

Barbara Peters râse:

— Mai bine așa decât invers, nu?

— Cel mai bine ar fi cam pe la mijloc. Credeți că în viitorul apropiat m-aș putea aștepta la așa ceva?

Șefa ridică din umeri:

— Este adevărat că gradul de ocupare a hotelului ar putea să fie mai bun. După toate probabilitățile vom avea o vară liniștită. Iar dacă vremea nu se drege, chiar una foarte liniștită. Avantajul este că noi toți vom avea timp să ne acomodăm încetul cu încetul unii cu alții.

— În vederea sezonului de iarnă ?

— Nu. A verii următoare. Iarna nu funcționăm. Val Grisch nu este o stațiune balneară de iarnă. În afară de aceasta, urăsc frigul. Ați fi vrut să vă angajați pentru sezonul de iarnă ?

— Nu. Doar să știu ce perspective am, să trec cu bine peste sezonul de vară.

— Dar de ce să nu treceți ?

Barbara Peters părea sincer mirată.

— Rentabilitate.

— Ah, așa. Nu, nu. În primul an nu va trebui să înregistram profituri.

Acesta era punctul de plecare pentru întrebarea care îi interesa pe toți:

— Cine zice asta ?

— Eu. Aveți chef de un cocteil, să spunem la ora șase jumătate, jos la bar ? Am pregătit și o surpriză.

— Îmi plac ambele, răspunse Sonia. Și cocteilurile, și surprizele.

Surpriza era un pianist la bar. Dar nu unul din cei pe care Sonia îi știa din barurile și restaurantele vieții ei de odinioară. Aceștia erau de obicei domni mai în vârstă, cu priviri obosite și degetele îngălbenite de nicotină. Pianistul de aici avea cel mult treizeci și cinci de ani. Purta o barbă de cinci zile și nici părul nu părea mult mai lung. Costumul de culoare închisă și cămașa arătau noi, iar nodul de la cravată prea mare și legat mai lejer.

Cânta *Here we go again*, într-un tempo lent și abia atingând clapele. Nu încerca să stabilească un contact vizual cu oaspeții, ca alți pianiști de la bar. Aveai impresia că se produce doar pentru sine. De parcă ar fi experimentat ceva, fiind în același timp mirat și amuzat că îi reușește.

Barul era gol, cu excepția lui Vanni, barmanul, și a unui oaspete pe care Sonia nu-l mai văzuse. Arăta ca un politician indian: păr alb des, cu cărare și dat cu briantină, trăsăturile feței puțin obosite, ten cenușiu-oliv, buzele și cearcănele cu

o nuanță mai închise, ochii negri, sprâncene stufoase, încărunțite, și ochelari fără ramă.

Bărbatul ședea la bar, cu un *drink* în fața lui. Asculta muzica sprijinindu-și capul în mâna stângă. Când intră Sonia, o cercetă cu privirea, o salută dând din cap, apoi se lasă iar furat de muzică.

Sonia se opri o clipă, neștiind dacă era cazul să se așeze la bar sau la o măsuță, în așteptarea Barbarei Peters. Înainte de a fi luat o hotărâre apăru și șefa. O prinse pe Sonia de braț și o prezentă oaspetelui nou:

— Domnule doctor, dați-mi voie să vi-o prezint pe Sonia Frey, femeia cu mâini miraculoase, despre care v-am vorbit deja.

Indianul pe care Barbara Peters îl numise „domnule doctor” se numea Ralph Stahel și vorbea un dialect elevat, caracteristic cantonului Zürich, cu un *r* graseiat din cerul gurii.

— Mâini miraculoase, spuse. Exact ce îmi trebuie și mie. Aveți încă un loc liber pentru mâine?

— Cred că vă pot găsi un locșor pe undeva, răspunse Sonia zâmbind. Ce oră v-ar conveni?

— Cândva între înotul de dimineață și masa de prânz.

Se înțelesesă pentru ora unsprezece din ziua următoare. Barbara Peters o conduse pe Sonia la o măsuță:

— Ce doriți să beți?

Sonia stătu o clipă pe gânduri:

— La muzica aceasta? Un Martini.

— Nu vă place?

— Ba da. Și îmi place și Martini.

— Mie nu. Nu este un cocteil. Este un rachiu. Iau un pahar cu șampanie.

— Nici asta nu prea este un cocteil.

— Dar te face să te simți fericit.

— Credeam că sunteți fericită de la natură.

De parcă ar fi auzit conversația lor, pianistul începu să cânte *Sometimes I'm Happy Sometimes I'm Blue*. Barbara începu să râdă și comandă băuturile.

— Mi-a povestit domnul Casutt că i-ați dat o ultimă șansă. I-am spus că probabil a înțeles greșit.

— Iar eu mă temeam că nu m-am exprimat destul de clar.

— Ah!

Barbara Peters îi aruncă o privire amuzată:

— Nu vă uitați la mine ca la un monstru. Pe un portar de noapte trebuie să te poți baza.

— Cred că în cazul lui putem.

— Are probleme cu alcoolul.

— Dar pare să țină situația sub control.

Barbara Peters nu era deloc convinsă:

— Să sperăm. Dar ca lucrurile să rămână așa e poate nevoie să se exercite puțină presiune asupra lui.

— Alcoolul și presiunea – două entități inseparabile.

— Ce vreți să spuneți? Întrebă doamna Peters.

— Cineva care se simte fericit după un pahar cu șampanie nu știe nimic despre alcoolici.

— Spuneți totdeauna cu voce tare ceea ce gândiți?

— Nu. E un lucru nou.

nu și-a ținut-o

cine ce

kurt gura

vezi

știe acum și hans peter

ce spune

cu cel mai bun prieten al meu scroafo

și ce este cu kurt

rămâne prietenul lui cel mai bun

de ce

fiindcă i-a mărturisit

Văzu sfârșitul unui documentar despre berzele albe din Alfaro. Depresiunea atmosferică Max se extinsese și asupra Adriaticii influențând vremea în Alpi. Se presupune că individul care chinuia animalele era un criminal la indigo.

Nu avusese senzația că va cădea din cameră, nu observase modificări ciudate pe lambriul de pe peretele înclinat. Nu văzu sunete, nu auzi mirosuri, nu simți gustul formelor. Se culcă și se bucură de un somn profund, lipsit de vise, până când mobilul își țărâi alarma stupidă.

După toaleta de dimineață, îi deschise lui Pavarotti ușița coliviei dându-i zece minute timp de gândire: este sau nu este dispus să profite de șansa de a zbura în aer liber?

Și el părea să fi avut o noapte bună. Nu trecu nici un minut și părăsi colivia zburând pe dulapul de haine. Sonia încuie ușa pe dinafară și coborî la micul dejun.

Când se întoarse, Pavarotti dispăruse. Iată că se întâmplase exact ceea ce specialiștii prezintă mereu drept un pericol major, se gândi Sonia. Pasărea căzuse probabil între o mobilă și perete și își frânsese aripile încercând să scape de acolo. Doar fiindcă ea fusese prea leneșă să astupe cu hârtie de ziar toate capcanele care l-ar fi putut pândi pe papagal.

Dar tocmai când se uită sub cadă cu o lanternă de buzunar – Sonia făcea parte dintre femeile care aveau totdeauna la ele o lanternă de buzunar în loc de un spray lacrimogen – îl auzi deasupra ei pe Pavarotti scrâșnind încet din cioc. Se ridică încercând să localizeze zgomotul. Venea din colivie. Deținutul se întorsese de bunăvoie în izolare, în celula sa. De-ar ști femeia galbenă din tren!

Ajungând în ambianța de aburi, parfum și apă, care era acum locul ei de muncă, Sonia se simți pentru prima dată după multe luni de zile aproape fericită. Dar nu era senzația de fericire care se instala uneori, pentru scurtă vreme, după ingerarea cantității de alcool adecvate, fiind apoi anihilată de următorul pahar. Și nici euforia sălbatică, de scurtă durată, care o cuprindea din când în când dacă lua o priză de cocaină și se întorcea de la toaletă pe ringul de dans. Și nici satisfacția tihnită resimțită câteodată când se trezea în brațele unui bărbat care continua să-i placă puțin chiar și la lumina zilei.

Era senzația cât se poate de normală de fericire, pe care o cunoștea de pe vremea când își începea ziua neîmpovărată de nimic și își făcea meseria cu plăcere.

Dr. Stahel își înfășurase un prosop alb plușat în jurul șoldurilor, ceea ce îl făcea să semene și mai mult cu un indian. Intră în cabina de masaj și dădu mâna. Apoi își desprinse prosopul atârându-l în cuier. Boxeri albi; îi deveni dintr-odată simpatic. Nu făcea parte dintre bărbații care se prezentau în pielea goală așteptându-i reacția.

— Pe burtă sau pe spate? o întrebă.

— Pe burtă.

El se întinse pe burtă pe masa de masaj. Sonia îi acoperi fundul și picioarele cu un prosop încălzit.

— Ceva probleme deosebite? se interesă.

— Da. Săptămâna trecută am împlinit șaiszeci de ani.

Sonia râse:

— Și unde doare așa ceva?

— Câte puțin peste tot.

Sonia își picură ulei în palme frecându-și-le repede una de alta ca să le încălzească și să stimuleze propriul *qi*. Își ținu o clipă mâinile lipite una de cealaltă, închise ochii și respiră adânc. Apoi își puse mâinile pe șoldurile pacientului ei, de o parte și de alta a coloanei vertebrale. Pielea lui era răcoroasă.

Își plimbă ambele mâini, cu putere, în sus, spre omoplați, iar apoi, cu degetele răsfirate, de-a lungul umerilor, înspre exterior. De acolo le aduse, aproape fără să-l atingă, înapoi, la poziția de pornire, pentru a repeta mișcarea puternică în sus.

Apoi își puse mâna stângă pe partea stângă, iar pe cea dreaptă pe marginea dreaptă a toracelui pacientului, se concentră asupra respirației lui și, în momentul când el expiră, își mută centrul de greutate pe mâini. Simți cum mușchii se întind, se opri o clipă și își mută iar, încet, centrul de greutate pe picioare. După care schimbă poziția mâinii și repetă mișcarea.

— *Shiatsu*? întrebă dr. Stahel vorbind prin deschizătura rotundă a patului de masaj.

— Și *shiatsu*.

Sonia își puse degetele mari în gropițele de deasupra mușchiului fesier și începu să înainteze cu mișcări circulare mici, de profunzime, la dreapta și la stânga coloanei vertebrale, în sus, spre ceafă, de unde reveni, cu mâini imponderabile, la punctul de plecare.

Către finele primului an de studiu simțise pentru prima dată masajul ca pe o activitate creatoare. Pe atunci era chinuită — ca mulți alți colegi — de îndoieli, întrebându-se dacă *aceasta* era cu adevărat meseria potrivită pentru ea. Nu știu dacă sunt făcută pentru activități de întreținere, îi spusese la un moment dat profesorului ei de masaj; mă atrage mai mult aspectul creativ.

Iar el răspunsese: Care este materia dumneavoastră primă? Un mușchi extensor anchilozat, scurtat, durificat. Și care este produsul final? Un mușchi dorsal mlădios, moale, bine irigat, elastic. Priviți lucrurile în felul acesta. Creați ceva nou dintr-o materie primă calitativ inferioară.

Ce-i drept, Sonia se îndoia de justetea acestui punct de vedere, dar peste câteva zile constatase cu surprindere că masajul aplicat unui pacient chinuit de lumbago reușise totuși să-i producă ceva ce semăna cu satisfacția creativă.

Țesutul celular subcutanat din regiunea lombară a doctorului Stahel era tare și dur la pipăit. Sonia își lipi degetele mari de apofiza spinoasă a vertebrelor, ridică cu opt degete un pliu al pielii, îl rulă înspre degetul mare și îl lăsă apoi să alunece pe dedesubt. Și făcu această mișcare de atâtea ori până când straturile superioare se destinseră încât reuși să palpeze musculatura de sub ele. Apoi prinse, cu fiecare mână, câte un grup de mușchi pe care îi apăsă și îi frământă cu o perseverență blândă.

Difuzoarele invizibile transmiteau o muzică în surdină, numai bună pentru meditație. Flaute și instrumente tibetane, precum și zgomotele și vocile animalelor din pădurile tropicale se contopeau cu respirația adâncă a pacientului și cu mișcările ritmice ale masezei.

Sonia lucra ca în transă. Cu mâna dreaptă ridică ușor omoplatul și își strecură degetele mâinii stângi sub unghiul de jos masând mușchiul trapezoid inferior cu mișcări circulare executate cu vârful degetelor.

Parfumul uleiului de masaj – lavandă, lămâie, migdale – umplea încăperea combinându-se cu cel al briantinei doctorului Stahel și cu mirosul loțiunii fortifiante emanate de propriul ei trup înfierbântat.

Cuprinse mușchiul scapular de deasupra umărului drept. Dr. Stahel gemu ușor. Sonia începu să-l frământa cu grijă. Simțea duritatea și contracțiile și înaintă, cu mișcări lente, de-a lungul cefei până la regiunea occipitală. Pe urmă înapoi până la omoplat.

Încetul cu încetul pliul de piele dintre degetele ei începu să fie altfel. Mai moale, mai suplu. Își schimba forma. Deveni apoi mai colțuros fără a-și pierde suplețea, Sonia simțea pliul ca o riglă din aluat. Iar forma aceasta avea și un gust: era amară ca angostura.

— De ce v-ați oprit? întrebă dr. Stahel.

Sonia rămăsese cu degetele rășchirate ștergându-și palmele de coapse.

El se întoarse pe o parte și se uită la ea:

— Nu vă simțiți bine?

Sonia scutură din cap:

— A trecut.

— Sunteți sigură?

Ea dădu din cap.

Dr. Stahel se întinse pe burtă. Sonia făcu un efort și îi ridică iar mușchii cefei. Erau normali la pipăit. Și dispăruse și gustul amar de pe limbă. Continuă să-l frământa.

— Nu vă jenați să-mi spuneți dacă vreți să întrerupeți tratamentul. Am toată înțelegerea pentru indispoziții. Sunt medic.

— Nu e nimic fizic.

— Fizicul nu reprezintă, de fapt, domeniul meu.

Sonia trecu pe partea cealaltă și se ocupă de umărul stâng. Și deodată se auzi spunând:

— Am simțit că mușchiul trapezoidal este ca o riglă. Cu patru muchii.

— Așa îl simt și eu câteodată.

— Iar pe limbă un gust amar, de angostură.

— Pe limbă ?

— Formele au gust, văd sunetele, miros culorile. Și așa mai departe.

— Sunteți sinestezică ?

— Sines cum ?

— Sinestezia este un cuvânt grecesc și înseamnă cam același lucru ca empatia. Percepțiile se leagă una de alta. Zgomotele devin colorate sau primesc forme. Atingerile au miros sau gust.

— Au și alți oameni așa ceva ?

— Nu mulți. Nu v-a spus încă nimeni acest lucru ?

— Nu simt de multă vreme toate acestea.

— Cam de cât timp ?

— De câteva săptămâni.

— Și înainte niciodată ?

— Niciodată.

— Dar în copilărie ?

— Niciodată.

Dr. Stahel rămase pe gânduri.

— Este cazul să mă îngrijorez ?

În loc de a răspunde el întrebă :

— Sunteți stângace ?

— Da.

— Majoritatea sinestezicilor sunt femei, și anume femei stângace.

Apoi tăcu din nou.

Sonia îi trase prosopul pluşat până sus, la umeri. Picioarele lui rămăseseră acum descoperite. Ea îşi mai turnă ulei în palme, îşi frecă mâinile, apoi îi unse piciorul drept. Îşi puse ambele mâini mai sus de gleznă, una în spatele celeilalte, şi urcă până la fosa poplitee cu o mişcare puternică, apoi reveni, cu o mişcare uşoară de tot, la punctul de plecare.

— Literele aveau anumite culori, când ați învățat să scrieți?

Sonia se opri din masat:

— Da. Au și astăzi.

— Hm. Dar memoria dumneavoastră cum este?

— Bună.

— Cât de bună?

— Fotografică. Nu uit nimic.

— Bine.

— Nu mi se pare chiar atât de bine. Capul mi-e plin de imagini pe care aș vrea să le uit.

— Voiam să spun bine pentru diagnosticul meu. Prezenți toate caracteristicile unei sinestezice.

— Ați spus că ele se manifestă din copilărie?

— Dacă literele au culori, aceasta este deja o formă de sinestezie.

Sonia își continuă activitatea. Ea își trecu mâinile, cu o mișcare apăsată, de-a lungul piciorului, până la începutul feselor, slăbind apăsarea doar în regiunea foselor poplitee, care erau mai sensibile.

— Și aveți tot timpul aceste simptome?

— Nu. Doar din când în când. Ca, de exemplu, acum. Muzica trecu de la flaut la harpă.

Tăcerea doctorului Stahel o enervă pe Sonia:

— Și toate acestea sunt declanșate de ceva?

El chibzui:

— De droguri? Aveți antecedente în acest domeniu?

Ceva în modul în care ea negă îl făcu pe doctor să adauge după câțva timp:

— Haideți să considerăm această discuție ca o consultație confidențială, supusă obligației de a păstra secretul profesional. Vreți?

Sonia râse:

— În asemenea discuții situația este inversă. *Pacientul* trebuie să stea culcat.

Râse și el, apoi o întrebă:

— Puteți preciza exact când a început?

— Foarte exact.

— Are legătură cu o anumită întâmplare?

— Da.

El ezită:

— O întâmplare legată de droguri?

— Acid. LSD.

— Știu ce este acidul. Aveam douăzeci și unu de ani când a fost interzis. Luați mai des?

— A fost prima dată, din câte mi-aduc aminte. N-am știut ce este.

— Și atunci ați avut primele senzații sinestezice?

— Am văzut voci, am mirosit culori, dacă la asta v-ați referit. Iar un tapet s-a descompus în pixelii componenți, care au început să se miște.

— Și de atunci acest fenomen se repetă mereu?

— Acesta și altele asemănătoare.

— Cred că drogul v-a provocat o stare de euforie sinestezică, iar acum suferiți de un flashback sinestezic. Și deoarece sunteți structural o sinestezică disimulată, manifestările devin deosebit de plastice.

— Dar trece?

— Nu cunosc nici un caz asemănător. Mă voi informa, să văd dacă literatura medicală prezintă așa ceva. Dar ar fi bine să vă obișnuiți deocamdată cu gândul că veți trăi de acum înainte cu aceste simptome. Mulți v-ar invidia pentru ele. De exemplu eu.

stau acum la tine

bun sosit

e cam deprimant

știu

dar tu

am flashbackuri sinestezice

ce-i asta

simți culori, vezi sunete etc. de la

lsd-ul de atunci

auau

Umbrele unor nori grăbiți alunecau deasupra peisajului în terase, ca niște trene grele care mătură scările late. În ciuda ochelarilor de soare, ochii Soniei lăcrimau de la vânt. Se întorcea acasă după un marș forțat purificator.

Hotărâse, pe drum, să considere diagnosticul pus de doctorul Stahel o veste bună. Nu era nici bolnavă și nici nebună. E adevărat că ceea ce o supăra pe ea nu părea să fie chiar normal, dar și alți oameni o scoteau la capăt cu așa ceva.

Vântul zvântase urmele ploii din ultimele zile, aerul se limpezise, așa că reușea, în fine, să distingă o parte din natura înconjurătoare. Pereții stâncoși, prăpăstioși, acoperiți de molizi gravi, de pe partea cealaltă a văii; verdele delicat al laricelor de-abia ieșite din pământ; povârnișul sudic care se contopea în depărtare cu verdele albastrui al fundului văii. Și Val Grisch: câteva gospodării și case de vacanță albe și brune, presărate pe pajiști; iar apoi satul grupat în jurul bisericii, cu case greoaie, în stilul tipic ținutului Engadin, precum și clădiri de duzină, lipsite de importanță.

Puțin mai izolat, la o distanță nobilă: hotelul Gamander, o cetate nereușită având înfipt în coastă vârful unei sulite care scânteia în soare.

Sonia ajunsese la capătul cărării și intra pe șoseaua gudronată îngustă care ducea la câteva gospodării. Într-un sfert de oră va ajunge în sat. Desluși în spatele ei zgomotul unei mașini care se apropia. Se trase spre taluz fără a se uita înapoi.

Auzi că șoferul încetinește, schimbând viteza. Dar nu o depăși. Sonia se opri. Era aceeași mașină de teren cu cisternă, care îi atrăsese deja atenția nu demult. Prin fereastra deschisă se revărsau efluvii de muzică dată la maximum. La volan – bărbatul cu ochelari de soare cu irizații roșietice. El opri, își scoase capul pe fereastră și strigă:

— Să vă iau o bucăică de drum?

— Nu, mulțumesc. Merg pe jos, îmi face bine.

El o măsură prin lentilele cu oglindă și spuse:

— La silueta dumneavoastră, n-aveți nevoie.

Sonia scutură din cap:

— Dorm mai bine.

Bărbatul rânji:

— Există și alte metode.

Sonia îi aruncă o privire plictisită continuându-și drumul. Mașina o ajunsese iar din urmă după câțiva metri. Încetini și rulă în același tempo cu ea. Sonia se uită, neclintită, drept înainte. Din mașină se auzi *No Woman No Cry*.

Teama zvâcnii în ea ca un animal sălbatic trezit dintr-un somn ușor. Se forță să imprime pașilor ei un ritm uniform. Mașina rămase alături de ea.

Deodată Sonia se opri. Îl luase prin surprindere pe șofer, care mai rulă câțiva metri înainte de a opri și el. Sonia își deschise poșeta, își scoase mobilul și formă un număr.

Individul din mașină schimbă viteza și apăsă pe accelerație. Vehiculul dispăru după prima curbă. Sonia rămase pe loc până văzu mașina reapărând în depărtare, la intrarea în sat. Își puse mobilul înapoi, în poșetă, întrebându-se la cine ar fi putut suna dacă tipul nu s-ar fi lăsat păgubaș.

Vântul care fugărise, întreaga după-amiază, norii peste vale se înteti în timpul nopții, devenind vijelie. Bântuia în rafale furioase prin sat, smulgând de pe tulpinițe florile mușcatelor și măturându-le în grămezi multicolore care se adunau la colțuri și în dreptul proeminențelor zidurilor de pe strada principală.

Se dezlănțui zgâlțâind fântâna arteziană de lângă cișmeaua satului și scuturând clopotele bisericii, care scoaseră câteva dangăte fantomatice.

Apoi urlă până dimineța pe deasupra acoperișurilor, făcu prăpăd prin păduri, mugi în jurul piscurilor stâncoase. Luna aproape plină domnea, rece și indiferentă, peste tot tumultul.

Sonia se temuse dintotdeauna de fulgere și tunete. Dar mai demult teama aceasta fusese mai plăcută. Când era fetiță avea voie să se refugieze în patul părinților când începea

furtuna. După ce crescuse puțin se muta, cu perne și pături, în camera de zi, unde părinții ascultau vreo operă italienească stând la un pahar cu vin. Iar când era adolescență părăsea mansarda nesuferită, făcându-și patul pe canapea. Și chiar și în primii ani de căsnicie se ghemuia lângă soțul ei când vremea de afară exploda.

Dar aici, sus, în singurătatea camerei străine și în această ambianță ostilă, teama nu avea nimic plăcut. Nu putea închide obloanele clămpănitoare, deoarece nu suporta obloanele închise. Fulgerele stridente imprimau forme halucinante motivelor florale bizare ale perdelei, iar tunetele asurzitoare tropăiau și hurducăiau fără milă pe acoperiș.

Avu un somn agitat, cu multe întreruperi, bucurându-se când văzu că deasupra galeriei perdelei se ivește o geană palidă de lumină care anunța revărsatul zorilor.

Era, ce-i drept, de-abia ora cinci și ceva, dar azi lucra de dimineată. Urma să dea drumul la cascade, să pună la priză dulapurile termice, să înfierbânte băile de aburi și să facă peste tot lumină. La ora șapte spa-ul trebuia să fie gata să-și primească oaspeții mai matinali. Chiar dacă până în ziua de astăzi nimeni – în afară de Barbara Peters – nu-și făcuse apariția înainte de ora nouă.

Furtuna se potolise. În hotel domnea liniștea, de parcă locatarii s-ar odihni după vacarmul nopții. Pe coridoare și în casa scărilor ardea încă lumina de veghe, adică becurile slabe, galbene, montate aproape de podele. Scările de lemn scârțâiră sub pașii ei.

Și holul de la intrare era încă învăluit în întuneric, fiind aprinsă doar veioza din spatele tejghelei de la recepție. Sonia îl zări pe domnul Casutt cu capul pe ziar; pe tăblia mesei de lângă el o ceașcă de cafea golită. Respira adânc și neliniștit.

Sonia se îndreptă încet spre spa, ușa de sticlă automată se deschise fără zgomot.

Zări imediat lumina. În direcția bazinului un foc mocnit părea să ardă în depărtare. Se defectase oare ceva din

cauza vijeliei ? Apropiindu-se văzu însă că lumina venea dinspre bazinul termal. Se opri la marginea lui.

Pe fundul bazinului, chiar la mijloc, erau îngrămădite unul peste altul niște tuburi care răspândeau o lumină roșie.

Un foc subacvatic învăpăiat.

Sonia se dădu înapoi. O cuprinse din nou teama care se risipise odată cu potolirea vântului.

În pădurea numită prin partea locului Corv, aflată sus, deasupra satului, Gian Sprecher își inspecta parcela. În gnaisul din porțiunile mai expuse vântul smulsesese din rădăcină câteva larice. Peste tot uscături; nu văzu copaci ruți. Va face mai târziu o evaluare și va cere de la Canton despăgubiri pentru situații de forță majoră. S-ar putea să iasă totuși câțiva franci.

Se întoarce la liziera pădurii, pe drumul forestier invadat de bălării unde își lăsase tractorul. O pâclă albicioasă estompa asperitățile acestei ore foarte matinală. Privirile sale se îndreptară spre vale, apoi se opriră asupra hotelului Gamander. Ce nelocuită părea hardughia asta!

Sprecher se așează pe bancheta de tinichea, uzată, și porni motorul.

Împrăștiate pe stradă, florile de mușcată sunt periculoase ca niște coji de banană. Anna Bruhin le adună cu o mătură. Să nu-și frângă nimeni gâtul în fața prăvăliei ei! Vijelia devastase urât satul. Ieri florile fuseseră încă atât de numeroase, încât nici nu se vedeau lădițele în care erau așezate pe pervazuri. Acum jardinierele păreau să fi fost de-abia aduse, goale, din pivniță. Se gândi la „Oferta zilei: mușcate!”. Lăasă în rigolă grămada de flori strânse cu mătura. Să le mai rămână și angajaților comunali ceva de făcut.

Pajero-ul lui Reto Bazzel staționa în parcare hotelului Gamander. Remorca era încă acasă, colectarea laptelui

începea de-abia peste o oră. Așezat la volan, Reto fuma un joint. Marfă bio admirabilă, de la ultima recoltă din Engadinul de Jos, cultivată de el însuși.

Închisese ferestrele și asculta muzică la volumul potrivit pentru interiorul mașinii. Ziggy Marley & The Melody Makers, *Look Who's Dancing*. Nu atât de bun ca taică-său, dar OK.

Din acest punct al parcării pentru oaspeți putea vedea fereastra mansardei, care era mascată aproape complet de un mesteacăn. Și se putea uita și în aripa spa-ului. Maseuza stătea la marginea bazinului împreună cu proprietăreasa și cu Casutt, portarul de noapte. Acesta din urmă în maiou.

Sonia alergase la recepție și îl trezise pe Casutt. Ațipise doar de câteva clipe, repeta acesta mereu în drum spre bazin, cel mult de două, trei minute. Amuți de-abia când ajunseră la marginea bazinului.

Tuburile zăceau unul peste altul pe fundul bazinului căptușit cu plăci turcoaz – întocmai ca bețișoarele încinse ale unui joc Negus.

— *Dimuni!* murmură Casutt.

— Ce sunt? întrebă Sonia.

Casutt se trezi din starea de letargie. Își scoase jacheta și o aruncă pe jos.

— Ce vreți să faceți?

Casutt își dezbracă și vesta.

— Nu puteți intra în apă, dacă fac explozie?

El își desfăcu nodul cravatei.

— Sau apa este otrăvită.

— Trebuie să le scot. Înainte să apară *ea*.

Casutt își descheie cămașa.

— Dar nu puteți tăinui toată afacerea.

El își aruncă pe jos cămașa și se uită speriat la Sonia:

— Sper că n-o să povestiți nimănui.

— Nu. Eu nu. *Dumneavoastră* veți povesti.

Casutt scutură din cap, se aplecă și își desfăcu șireturile de la pantofi.

Sonia îi puse mâna pe umăr.

— Așa. Fiți rezonabil. Ieșim acum de aici, încuiem ușa și o trezim pe șefă.

Casutt îi împinse mâna la o parte și își scoase pantoful stâng.

În clipa aceasta intră Barbara Peters. Avea pe ea un halat de baie, dar nu modelul care stătea atârnat în camere, și părea odihnită, ca după o noapte bine dormită.

Văzându-l pe Casutt în pantaloni și maiou, expresia feței ei se schimbă. Se uită la Sonia cu o privire interogativă.

Casutt așteptă resemnat până ce Barbara ajunse în dreptul bazinei și văzu ce era pe fundul lui.

— Ce sunt acestea ?

— Tocmai voiam să le scot, răspunse Casutt.

— Dar cum au ajuns acolo ?

Casutt își ridică mâinile și le lăsă iar în jos.

Sonia avu acum ocazia să cunoască o altă față a Barbarei Peters. Chipul ei frumos, cu o expresie mereu fericită, deveni dur, iar vocea amabilă, aproape tandră, luă o inflexiune tăioasă:

— Mai stăm de vorbă ! Chemați-l pe Igor. Și fiți atent să nu intre aici nici unul din locatarii hotelului până nu spun eu !

Casutt o luă din loc.

— Dar îmbrăcați-vă mai întâi, Doamne Dumnezeule !

Se uită batjocoritor la el cum își strânge lucrurile și se îmbracă. Sonia se aplecă după un pantof care aterizase mai la o parte și i-l aduse. El dădu din cap recunoscător.

După ce Casutt plecă, Barbara Peters întrebă :

— Dormea când ați coborât ?

Sonia scutură din cap.

Trecu ceva timp până apărură Igor. Se părea că domnul Casutt îl scosese din pat.

— Controlați să vedeți dacă ușa care duce în pivnița pentru schiuri este încuiată; apoi veniți înapoi și aduceți câțiva saci pentru gunoi.

Tonul mai puțin obișnuit, poruncitor, avu efect și asupra lui Igor. Acesta părăsi încăperea aproape în pas alergător.

Barbara Peters își puse casca și își scoase halatul de baie.

— Dar dacă astea au otrăvit apa din bazin? întrebă Sonia nedumerită.

— Se vede că nu sunteți amatoare de sport nautic. Sunt doar tuburi de iluminat. Făcute pentru a fi întrebuințate sub apă; când corabia este în pericol.

— N-ar fi mai bine să anunțăm poliția? Am impresia că încetul cu încetul situația devine îngrijorătoare.

— Nici vorbă! Nu le fac această plăcere!

— Cui?

— Acelora care au pus totul la cale.

— Știți cine sunt?

— Vreun troglodit din sat.

— Dar ce motive să aibă?

— Habar n-am. Și știți ceva? Nici n-am chef să-mi bat capul cu asta.

Igor reveni:

— Nu. Ușa nu era încuiată.

Barbara Peters dădu din cap cu o expresie cruntă și coborî în bazin. Se cufundă ca o focă și scoase două tuburi de iluminat. Fuseseră îngreunate cu bucăți de plumb, din acelea pe care le utilizează pescarii. Igor le preluă și le puse în sacii pentru deșeuri.

Până la urmă se adunaseră treizeci și cinci de tuburi.

— Ce să fac cu ele? întrebă Igor.

— La gunoi. Ce altceva?

Barbara Peters își începu turele matinale de înot.

Sonia coborî scările. Coridorul întunecat, pe care ardea doar lumina roșie, i se părea amenințător. Dar dacă autorul acțiunii acesteia ciudate se ascundea aici, jos?

Intrarea în cabina tehnică se găsea la capătul coridorului, în spatele unui perete de oglinzi. Împinse la o parte oglinda și deschise cu grijă ușa. O izbiră căldura instalației de încălzire a bazinelor și mirosul de clor. Sonia intră și se opri. Pe peretele din fața ei pâlpâiau luminițele verzi, galbene și roșii ale tablourilor de comandă. Singurul ascunziș ar fi putut fi instalația ovală de epurare a apei și aerului. Exact acolo se găsea și panoul cu siguranțele, cu care trebuia să înceapă.

Trase cu urechea, să vadă dacă se aude respirația cuiva sau alte zgomote care ar fi putut trăda prezența vreunui intrus. Nimic. Înaintă, încet, câțiva pași până văzu și unghiul mort. Nimeni.

Găsi întrerupătorul și, în fine, aprinse becurile de neon. Simți de-abia acum cât de tare îi bătea inima.

Instrucțiunile de pe perete indicau precis care butoane trebuiau apăsatate și în ce succesiune, care manete trebuiau răsucite și care comutatoare acționate. Sonia le avea întipărite pe toate în memorie.

În sala de relaxare se auzea o muzică blândă. Peștii tropicali ornamentali se roteau în apă în ritmul lent al acestei muzici ocolind flora subacvatică. Sonia le tulbură armonia aruncându-le o porție de mâncare. Era și aceasta o obligație a persoanei de serviciu. După aceea puse ulei de lavandă în vaporizator.

Inspectă, în cele din urmă, cabinele de baie și de tratament. La una dintre uși plăcuța mică, din oțel cromat, era întoarsă cu partea pe care scria *Ocupat* în afară. Tocmai voia să o întoarcă la loc când auzi din cabină plânsul unui copil.

N-o văzuse venind pe doamna Felix.

azi-dimineată în bazin erau tuburi de
iluminat
dar de ce
habar n-am 35 bucăți
mie mi-ar fi frică
și mie

Ziua continuă tot atât de halucinant precum începuse.

La ora zece, un grup de excursioniști din Germania de Sud – cu toții, oameni de peste cincizeci de ani, clienți fideli ai spa-urilor – luă cu asalt hotelul Gamander, având câteva vouchere pentru saună.

Făceau un „tur de întinerire” – după cum îl numea organizatorul – prin Elveția, Austria și Italia. Din cauza incidentului de la bazinul termal și a unei pene de comunicare pe linie administrativă, Sonia, Manuel și doamna Felix fuseseră luați prin surprindere de această invazie. În încăperile de obicei atât de liniștite, destinate băilor de aer, băilor de aburi și băilor carbogazoase, activitatea era în toi, iar la masajul cu peria se formase coadă.

Sonia și Manuel stăteau la mesele de masaj ca niște muncitori la bandă rulantă – fiecare înarmat cu câte două perii – și își prelucrau pacienții cu mișcări circulare. Începeau, frumos, de la dreapta, înaintând de la extremități spre inimă. Îndată ce transformau un trup alb într-unul trandafiriu și-l ungeau cu ulei, apărea altul care se culca pe masă.

Timp de trei ore prelucrare treizeci și șase de adulți binedispuși care se foiau cu atâta dezinvoltură în aceste încăperi din marmură, de parcă nu ar fi pus încă niciodată haine pe ei de când se născuseră.

Și apoi tot episodul luă sfârșit tot atât de subit cum începuse. Sonia auzea din nou vâjâitul celor patru cascade de sus și sonoritățile visătoare ale muzicii pentru meditație.

Traversară toate încăperile, culeseră prosoapele ude și șterseră urmele umede de pe jos.

— Povestește-mi despre tuburile de iluminat, o rugă Manuel mai târziu, în timp ce se odihneau, în camera personalului, în urma asaltului.

Sonia își făcuse un ceai, iar Manuel fuma. Doamna Felix supraveghea bazinele de sus.

— Stăteau, pur și simplu, îngrămădite pe fund și luminau.

— Trebuie să fi arătat colosal.

— Mie mi s-a făcut frică.

— Frică?

— Nu-i o glumă proastă. E o amenințare. Întocmai ca povestea cu ficusul.

— Crezi ca există o legătură între ele?

— Cu siguranță.

Sonia se ridică de la masă și fură un fum din țigara lui Manuel. Acesta întrebă:

— Cum ți se pare pianistul?

— E bun.

— Cred că mă voi îndrăgosti de el.

— E homosexual?

Manuel clătină, nesigur, din cap.

— Credeam că voi observați așa ceva imediat.

— Eu nu. Dar tu ce crezi, este?

— Mie nu mi s-a părut că ar avea ceva feminin în el.

— Nici mie. Dar mie îmi plac trăsăturile masculine.

Sonia nu voia să fie singură în seara aceasta. Îl invită pe Manuel la cină, la restaurantul Steinbock, comandă încă o sticlă de vin înainte de a se fi golit prima și rămase pe loc când Manuel își luă rămas-bun: era de serviciu mâine dis-de-dimineață.

Restaurantul fusese destul de plin, după standardele locale. Până cu o jumătate de oră în urmă la una dintre mesele vecine luase cina familia Lüttgers, iar soții Häusermann păreau să se fi eliberat de copii și sărbătoreau ceva. O zi de naștere, ziua căsătoriei, ziua logodnei, ziua împăcării sau alta dintre zilele importante care se adună într-o căsnicie.

În camera cealaltă a localului, despărțită printr-un spalier decorat cu vechi ustensile țărănești și de bucătărie de sala ornată cu orhidee thailandeze – în care mesele erau acoperite cu fețe de masă albe –, jucătorii de cărți ocupau trei mese. La o masă laterală ședea, singur, țăranul pe care Sonia îl văzuse de câteva ori șchiopătând de-a lungul șoselei care trecea pe lângă hotel. Se uita drept înainte, iar buzele lui se mișcau de-abia perceptibil într-un dialog mut și furios cu paharul de vin roșu pe jumătate golit.

Deodată apăru bucătarul cu o tăviță:

— Înghețată de afine sălbatice cu cremă de cocos. Din partea casei.

Puse o farfurioară în fața Soniei și rămase în picioare, în așteptare.

Sonia gustă:

— Delicioasă! exclamă.

Bucătarul nu se clinti. Părea să se fi pieptănat. Boneta lăsase o urmă pe fruntea lui. *P.B.* era brodat cu ață albastră la dreapta, deasupra pieptului.

— De ce nu luați loc?

El se așează uitându-se la Sonia, care își mânca desertul.

— Nu e prea dulce?

— Sincer vorbind, e puțin prea dulce.

— Crema. O rețetă thailandeză. Probabil că cei de acolo trebuie să mănânce ceva dulce după preparatele lor atât de iuți și piperate. Data viitoare pun mai puțin zahăr de palmier.

— Vă ocupați de mult de bucătăria asiatică?

— Am început de-abia în sezonul acesta.

— Felicitări!

— Clienții nu comandă.

— Ba da, oaspeții de la hotel. Au ocupat astăzi trei mese.

Bucătarul rânji:

— Record!

— Vi se va duce vestea.

— Printre cei douăzeci de oaspeți ai hotelului? Restaurantul Steinbock nu poate trăi din atât.

— Nici hotelul Gamander.

— Nici nu trebuie.

La recepție era acum Igor. Purta costum de culoare închisă și cravată.

— Carieră fulgerătoare, spuse Sonia.

Igor își ridică mâinile:

— Ar fi trebuit să refuz?

Sonia se îndreaptă spre scări.

— Acum poți cel puțin să dormi liniștită, îi strigă Igor cu o voce pe jumătate înăbușită.

— Să vedem, murmură Sonia.

O explozie provocată de un atentator sinucigaș ucisese la Bagdad peste patruzeci de candidați la funcția de polițist. Max, depresiunea atmosferică, se menținea încă deasupra Adriaticii, stricându-le vecinilor din nord începutul verii. Printre sutele de indicii referitoare la individul care chinuia animalele nu figura până acum nici unul folositor.

La ora patru o trezi un sunet care semăna cu o tijă de sticlă albăstruie ca gheața. Mobilul de pe comodă bipăia. Sonia oftă, aprinse lumina și se sculă.

salutări de la meccomaxx
dormeam
sorry noapte bună
acum m-am trezit ce s-a întâmplat
se numea pablo
cine
tipul cu acidul
da de ce
să fac
ce
ambele
nu
ce nu
ambele culcă-te

Sonia se culcă înapoi și închise ochii. Îi veni în minte Casutt. Omul putea dormi cu conștiința împăcată. Încercă să și-l imagineze dormind, fără zâmbetul stereotip pe buze. Dar nu reuși.

Oare aceste conspirații ciudate îl vizau pe el? În orice caz, *el* era acela care își pierduse slujba.

Dar din ce cauză să facă cineva atâta tevatură doar pentru a-i învenina unui biet bătrân ultimii ani dinaintea pensionării?

Să fie vorba de o veche vendetă din sat? În fond, el era de aici.

Clopotul bisericii bătu în depărtare, amenințător, primul sfert al celei de-a cincea ore. Sonia intră în baie. În razele slabe reflectate de iluminarea fațadei hotelului văzu colivia acoperită a lui Pavarotti. Sonia se duse la chiuvetă și deschise robinetul până ce apa se făcu rece ca gheața.

Umplu paharul și bău. Avea gust de apă rece. N-avea nici formă, nici culoare, nici sunet.

Se întoarse în pat.

Dar dacă era chiar el autorul? Ar fi putut inventa telefonul dat de la birou și ar fi avut suficient timp în decursul nopții să toarne acid sulfuric în ghiveciul ficusului sau să pună în bazin tuburile luminoase.

Dar care să fie motivul?

Nici unul. Poate că nu era întreg la cap, atâta tot. Iar zâmbetul său încremenit pe buze era doar rânjetul unui nebun.

Cu ani mulți înainte, pe când urma un curs *qi-gong*, la Fürstenhof din Bad Waldbach, învățase să-și lase gândurile să vagabondeze întocmai ca norii de pe cer. Dar Casutt, nebunul care rânjea, rămase suspendat deasupra ei ca un nor negru și greu.

Clopotul bătu jumătatea.

O dimineață răcoroasă. În fața Poștei, șoferul descărca din primul autobuz un sac cu corespondență. Sonia îi făcu un semn cu capul trecând în goană pe lângă el. Purta un trening și pantofi de jogging – o nouă încercare de a distra atenția spiritului cu ajutorul trupului.

Doamna Bruhin se postase în fața prăvăliei cu brațele încrucișate, îmbrăcată într-o jachetă împletită. Pe tăbliță stătea scris: „Oferta zilei: mușcate!” Sonia trecu în goană pe lângă ea făcându-i semn cu mâna.

După douăzeci de metri intră pe o uliță laterală. De acolo pornea un drum care înconjura satul făcând un ocol mare. Începea cu un urcuș abrupt, după care șerpuia lin pe lângă

câteva gospodării și case de vacanță, ajungând înapoi, la strada principală.

În timpul urcușului Sonia își pierdu suflul. Renunță să mai alerge și parcurse lent ultimii douăzeci de metri până sus, pe culmea cărării. Acolo se opri și își trase sufletul.

O bucată de drum mai încolo, în fața unei case țărănești, staționa mașina de teren cu cisterna pentru lapte. Nu-l vedea nicăieri pe șofer. Cu toate acestea Sonia făcu stânga împrejur. De îndată ce i se păru că nu mai poate fi văzută, începu să gonească.

În dreptul bisericii mergea iar la pas, cu mâinile în șold și privirea îndreptată în jos, spre șosea. Iată de ce o observă pe femeie de-abia când aceasta i se adresă:

— Pot să vă întreb ceva?

Era femeia care își aducea băiatul la doamna Felix, la tratament.

— Firește, gâfâi Sonia.

— Și dumneavoastră vă ocupați de gimnastica medicală, nu-i așa?

Sonia dădu din cap încercând să-și aducă sub control respirația.

— Am un copil spastic – pe Christoph.

— Știu.

— Urmează acest tratament de aproape un an. De trei ori pe săptămână cu doamna Felix și de două ori pe săptămână acasă, fără ea. Dar nu observ nici un progres. Iar copilul plânge tot mai tare.

Femeia avea lacrimi în ochi:

— Doamna Felix spune că terapia Vojta este singura care îi poate fi de folos. E adevărat?

Sonia ezită cu răspunsul. Dar apoi spuse totuși:

— Există și terapia lui Bobath.

— Aceea cum este?

— Mai blândă.

— Vă pricepeți la ea?

— Din păcate nu.

Femeia se uită atât de disperată la ea, încât Sonia adăugă:

— Dar trebuie să existe în ținutul Engadin cineva care se pricepe.

Femeia dădu mâna cu Sonia:

— Vă mulțumesc. Mă numesc Ladina.

— Sonia.

Se uită după ea când o luă pe stradă în jos. Nu putea avea mai mult de treizeci de ani. Dar de departe ai fi zis că este o femeie bătrână.

Hotelul Gamander părea platoul unui film, când îl vedeai cum se profilează – luminat, ca de un reflector, de razele soarelui matinal – pe fundalul unui cer amenințător de negru. În momentul în care Sonia intră în cameră, perdeaua se umflă la fereastra întredeschisă și se auzi bubuitul leneș al unui tunet. Închise geamul și se duse să facă un duș.

Ieșind din baie constată că în cameră se lăsase noaptea. Trebui să aprindă lumina. Afară cădea o ploaie deasă.

Lumina ardea și la bazine. Vântul plesnea rafalele de ploaie de pereții de sticlă. Era atât de întuneric, încât Sonia își vedea imaginea reflectată în apă. Stătea la marginea bazinului termal, mică și părăsită, ca pe malul unui fluviu adânc.

Barbara Peters își făcea, imperturbabilă, turele în bazinul sportiv. Sonia coborî scările spre cabinele pentru tratament.

În camera personalului îl găsi pe Manuel. Stătea în cap, cu călcâiele picioarelor goale sprijinite de perete și ochii închiși. Sonia închise încet ușa și intră în sala de relaxare. Acolo era întuneric, singura sursă de lumină fiind acvariul. Se duse la comutator.

— Vă rog, nu.

Sonia se sperie.

— Scuzați-mă, n-am vrut să vă sperii.

Era doctorul Stahel. Stătea culcat într-un șezlong, luminat de reflexele verzui ale algelor marine și învelit într-un prosop plușat.

— Ce mai faceți ? întrebă.

— Nu știu. Totul mi se pare atât de ireal.

Sonia se așeză într-un șezlong:

— Credeți că este încă influența drogului ?

— LSD modifică biochimia creierului. Îl adaptează la alte lungimi de undă și la alte sensibilități. Nu eu spun asta, ci Albert Hofmann. Și, în fond, *el* a descoperit substanța.

— Nu înțeleg.

— Ceea ce nouă ni se pare a fi realitatea ia naștere în capul nostru. Ochii noștri receptează o frântură din undele electromagnetice emanate de toate lucrurile. Iar creierul nostru le transformă în culori.

— Nu demult, povesti Sonia, am văzut un curcubeu. Avea la marginea spectrului o culoare care nu există.

— Știți în ce constă spectrul curcubeului ? În oscilații electromagnetice între 0,4 și 0,7 milicroni. Poate că drogul v-a reglat creierul în așa fel încât să poată vedea câteva sute de miimi mai mult.

— Iar această modificare are un efect atât de îndelungat ?

— Creierul este un organ foarte receptiv.

Sonia văzu acvariul, lumina ciudată de pe șezlongurile goale și de pe figura liniștită a doctorului.

— Înseamnă că realitatea pe care o vedem nu există deloc ?

— Dimpotrivă. Există infinit de multe realități. Iar acestea nu se exclud unele pe altele. Se completează, devenind o realitate transcendentă atemporală, atotcuprinzătoare. Tot Hofmann a spus-o. Nu un hippiot oarecare, ci un recunoscut om de știință.

— Nu sunt sigură că în prezent aș fi în stare să fac față la mai mult de o singură realitate, spuse Sonia.

Pe coridor era liniște, nu se auzea decât vâjâitul casadelor artificiale de la etaj. Ușa cabinei de tratament

numărul doi se deschise brusc, iar doamna Felix o chemă înăuntru. Închise ușa după ea și se proțăpi, cu o figură provocatoare, în fața Soniei. Era aproape cu un cap mai scundă. Sonia văzu firele cărunte de la rădăcina părului negru și simți mirosul amestecat de sudoare și deodorant. Ochii măriți o fixau cu o expresie de ură prin lentilele groase ale ochelarilor arcuiți ca la Hollywood. Sonia simți că teama îi accelerează bătăile inimii.

— Dacă încercați încă o dată să-mi furați pacienții, șuieră doamna Felix, veți blestema ziua în care ați venit aici.

— Dar despre ce vorbiți? reuși Sonia să îngaime.

— Despre ce vorbiți? Despre ce vorbiți? o maimuțări doamna Felix. Știți foarte bine despre ce vorbesc. Ba chiar mult prea bine.

Apoi deschise ușa și șuieră iar:

— Și acum, afară!

Sonia se supuse ca un copil pedepsit.

Manuel se ridicase iar în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă îngrijorat când Sonia intră în cameră.

Nimic, voise Sonia să răspundă. Dar nu reuși decât să scuture din cap. Manuel o luă în brațe și ea izbucni în lacrimi.

Era drăguț. Nu puse întrebări, nu spuse nimic, nu o mângâie consolator pe spate. O ținea doar strâns în brațe, așteptând să se potolească plânsul; mirosea a un parfum bărbătesc prea albastru-turcoaz.

Când se desprinsese din brațele lui, Manuel îi întinse un șervețel. Sonia își suflă nasul.

Manuel se uită la ea și zâmbi. Ea se strădui să răspundă tot cu un zâmbet:

— Cred că nu mai pot rămâne aici.

El continuă să tacă, zâmbetul său exprima însă regret.

— Dar nu pot nici să mă întorc.

— De ce?

— Poate că aş fi putut *rămâne* acolo. Dar să mă *întorc* acolo — nu, aşa ceva nu pot.

După-amiază auzi pe cineva tuşind în baia de aburi. Nu observase pe nimeni intrând, aşa că se duse să vadă cine este acolo.

Domnul Casutt şedea pe una dintre treptele de granit. Era nebărbierit şi în pielea goală. Încăperea mirosea a alcool tare. La apariţia Soniei, se ridică în picioare.

— Domnule Casutt?

Stătea în faţa ei, uscăţiv, cu spatele uşor gârbovit şi pieptul scofâlcit. Ochii îi sticleau, rânji arătându-şi dinţii. Respira greu în aerul fierbinte.

— Vedeţi acum cât de drăguţă este? spuse cu limba împleticită.

— N-ar trebui să fiţi aici.

— Aici poate sta oricine dacă plăteşte biletul de intrare.

— Nu este sănătos pentru sistemul cardiovascular. Aţi băut.

— Nu este sănătos pentru afaceri: un portar de noapte decedat la baia de aburi! Un ex-portar de noapte care a dat ortul popii! Dăunează renumelui.

Casutt se aşeză iar, aruncându-i o privire provocatoare.

Sonia se duse în camera personalului şi îl chemă pe Manuel. Dar nici acesta nu reuşi să-l readucă pe portarul beat cu picioarele pe pământ. Cu puţin înainte ca Manuel să recurgă la forţă uşa se deschise şi apăru doamna Felix; aceasta îi întinse lui Casutt un prosop, spunându-i cu o voce liniştită:

— Acum gata!

Casutt luă prosopul, se ridică, şi-l înfăşură în jurul coapselor şi ieşi.

Pe coridor aştepta doamna profesor Kummer într-un costum de baie verde ca veninul; pielea veştedă părea plisată.

Una din încăperile cele mai plăcute ale hotelului Gamander era sala de lectură. Avea o fereastră mare, boltită,

în *jugendstil*, prin care vedeai până la lăricele de la liziera terenului. Doi pereți erau îmbrăcați în rafturi pentru cărți, în același stil ca lambriurile bine mirositoare, din lemn de zâmbbru; și mobilele capitonate se încadrau în concepția de ansamblu inițială a încăperii: două sofale încastrate în perete și câteva fotolii asortate. Pe perețele cu ușa vedeai fotografii din perioada în care fusese fondat și construit hotelul. Oaspeți care soseau cu trăsura, oaspeți mascați pentru seara de carnaval, oaspeți care patinau: apoi fotografii de grup, împreună cu bucătarii, chelnerii, spălătoresele și subretele. Deasupra ușii, un crucifix mare care aparținuse, și el, inventarului inițial, căci se potrivea exact într-o nișă din perețele lambrizat. Singura concesie făcută prezentului erau câteva lămpi cu halogen, pentru citit, care completau în mod agreabil iluminarea inițială.

În rafturi se îngrămădea un talmeș-balmeș format din cărți pentru vacanță, abandonate de călători și adunate de-a lungul a opt decenii, precum și o bibliotecă mică, alcătuită de un specialist, conținând *hardcover*-uri și cărți din colecția *Taschenbuch* – de ultimă oră și în mai multe limbi.

Sonia intră în sală, deoarece Manuel o rugase să ducă înapoi romanul polițist cu Maigret, citit deja, și să-i aducă unul nou în schimb. Fiind de serviciu până seara la opt se plictisea în spa-ul pustiu.

Unicul cititor din sală era unul din băieții Häusermann. Se așezase într-un fotoliu și manevra un *gameboy* care scotea sunete electronice agitate. Nu-i dădu nici o atenție Soniei.

Aceasta găsi repede șirul lung de romane cu Maigret, se decisese pentru *Maigret se înșală* și îl puse înapoi pe cel citit deja.

Alături de un scaun pe lângă care trebuia să se strecoare stătea o măsuță, iar pe aceasta câteva cărți lăsate de-a valma, de parcă cititorul ar fi fost deranjat tocmai în timpul lecturii. O carte rămăsese deschisă, celelalte zăceau una peste alta. Titlul volumului din vârful teancului îi trezi o amintire: trei cuvinte scrise pe portiera prăfuită a unei limuzine.

Sonia puse mâna pe carte. Părea veche și uzată. Pe coperta pânzată, de culoare verde, fusese gravat titlul, cu litere aurite pe jumătate șterse: *Diavolul din Milano*. Iar dedesubt, cu litere ceva mai mici: *Și alte legende din munții Alpi*.

Sonia luă cartea.

— Este.

— Ba nu este.

— În acest caz, de ce cântă Zarah Leander?

— Cântă pentru tine, Sonia.

Se instalase la bar, împreună cu Manuel. Barbara Peters îi îndemnase să procedeze așa. Să consume băuturi cu reducere pentru personal, spusese. Deoarece nu există ceva mai deprimant decât un bar pustiu, cu un pianist.

Bărbatul de la pian își ridicase o clipă capul la intrarea lor, continuând apoi să cânte pentru propria-i plăcere. Îl chema Bob, Bob Legrand din Canada. Manuel se interesase la birou. L-ar fi putut întreba direct, dar nu voia să dea impresia că urmărește să-l agațe pe Bob.

— De ce nu? întrebase Sonia. În fond, exact asta vrei.

Ba nu, răspunse Manuel. Ar fi dorit ca Bob să vrea să-l cucerească pe el.

În orice caz, Bob părea departe de a dori așa ceva. Ședea la pian dus pe gânduri și cufundat în muzica mâinilor sale.

— De ce v-ați despărțit – soțul tău și cu tine?

Sonia își goli paharul de șampanie și îl ridică. Barmanul dădu din cap.

— Atât de lungă este povestea? întrebă Manuel.

— Atât de plictisitoare.

— Povestește!

— S-a întâmplat ca în majoritatea cazurilor. Ne-am înstrăinat. Adică nu, nu-i adevărat. Am fost de la bun început doi străini. Am observat doar încetul cu încetul că suntem doi străini.

— Amândoi?

— Da. Dar numai eu am recunoscut. Pe el nu-l deranja câtuși de puțin. Cred chiar că prefera această situație. O viață așa cum și-o imagina el nu poate fi dusă decât cu o femeie străină.

— Ce fel de viață?

Vanni aduse încă o cupă cu șampanie.

— O viață orientată spre exterior. Ca toți prietenii săi. Ca părinții săi. Ca frații săi. Ca toți cei pe care voia să-i imite.

Manuel se rezemă de spătarul scaunului, ca un copil când ascultă povestea de seară, înainte de a se culca.

— Și pe urmă?

— Chestiile obișnuite. El a avut câteva aventuri, dar acestea erau chipurile lipsite de importanță. Când am avut și eu, a fost dintr-odată foarte important.

— Și după aceea v-ați despărțit?

— Eu m-am despărțit. El a vrut să dăm cărțile pe față și să ne împăcăm. Eu nu sunt prea amatoare de încăierări, așa încât m-am mutat și am înaintat divorțul.

— Și ai pierdut?

— Am câștigat.

— Dar de ce trebuie să lucrezi? Credeam că are bani.

— Nu trebuie. *Vreau* eu.

— De ce, pentru Dumnezeu?

— Îți povestesc altă dată.

Pianistul se opri. Sonia îi făcu semn să vină la masa lor.

— Ai înnebunit? șopti Manuel.

Pianistul arată spre sine însuși uitându-se interogativ la ea. Sonia dădu din cap. El se ridică și veni la masă. Sonia îl invită să ia loc. El comandă o bere.

Bob Legrand era pianist concertist la Quebec. Fusesse într-un turneu prin Europa, cu o orchestră de cameră, și rămăsese aici după sfârșitul turneului, până cheltuise toți banii. Angajamentul la Gamander era primul într-un bar.

După o pauză de exact cincisprezece minute se întoarse la pian.

— Ce ți-am spus? oftă Manuel. Categoric nu.

Sonia nu-l contrazise.

j os plânge o femeie
la ce etaj
nu știu ce să fac
cheamă poliția
mă va întreba ce caut aici
ești în vizită
ok

Mesajul o trezise pe Sonia dintr-un somn superficial, alcoolizat.

Rămăsese până noaptea târziu la bar. Bob venise în fiecare pauză la masa lor și băuse o bere. Ea îi ținuse de fiecare dată companie cu un pahar de șampanie. Manuel se scuzase la ora unsprezece. Ea rămăsese până la sfârșit.

Acum trecuse cu puțin de unu jumătate. Încercă să adoarmă iar. Dar trupul ei își făcu simțită prezența. Percepea bătăile inimii. Înregistră un ton înalt în urechea stângă. În ceafă sesiză o împunsătură ușoară care, până spre dimineață, s-ar putea să devină o durere de cap. Și mai simțea ceva – ceva ce avea probabil legătură cu pianistul.

Aprinse lumina și puse mâna pe mobil:

s-a oprit
dă totuși telefon
ajutor o femeie a încetat să plângă

Sonia închise mobilul și luă de pe comodă cartea cu legende.

Între pagini găsi o ilustrată alb-negru: o turmă de capre mânăta printr-un sat, inscripționată: „Salutări din Engadinul de Jos“. Ilustrata nu era scrisă, dar cineva încercuise cu creionul capul țapului din fruntea turmei. Acum servea drept semn de carte pentru povestirea care purta titlul cărții:

Sus de tot, în fundul lui Val Solitaria, acolo unde soarele nu pătrunde nici în toiul verii mai mult de trei ore pe zi, iar turturii de gheață strălucesc printre stânci până la Buna Vestire, se găsea odinioară pășunea alpină Dscheta. Douăzeci de capre slabe și un ciobănaș puteau anevoie să supraviețuiască din puțină iarbă aspră și un izvor care îngheța mereu. Pe această culme găseai cu greu o așchie cu care să încălzești coliba sărăcăcioasă. De îndată ce se lăsa seara, ciobănașul mîna caprele în colibă și se culca printre ele ca să nu înghețe în noaptea rece din creierii munților.

Se tocmeau ciobani doar copiii celor mai săraci oameni din sat, iar unii nu mai apucau toamna.

În cea mai rece vară de după războiul de treizeci de ani sorții căzură pe Ursina, mezina unei văduve sărmăne. Ursina avea doar nouă ani, fiind prea mică pentru pășunea Dscheta; dar mama ei spusese că fata are zece ani. Avea neapărat nevoie de cei treizeci de craițari plătiți de țărani, pe vară, păstorului.

Vara aceea era atât de rece, încât de Sfântul Bartolomeu caprele trebuiră să scormonească sub două picioare de zăpadă ca să dea de iarbă, iar ugerile caprelor-mame secară. În curând se terminară și ultima bucătică de brînză de capră, și ultima înghițitură de lapte. Înfometată și tremurând de frig, Ursina se ghemuise printre caprele care behăiau și se ruga tuturor sfinților să o scape de nenorocire.

Dar, cu cât rugăciunile ei deveneau mai fierbinți, cu atât vîntul sufla mai tăios pătrunzând prin crăpăturile colibei strâmbe și acoperindu-i fața cu fulgi înghețați, ascuțiți ca niște ace.

— Ah! exclamă la un moment dat, deznădăjduită, de nu mă ajută sfinții, să mă ajute măcar diavolii!

În clipa aceea vântul se potoli, iar în liniștea care se lăsase se auzi o voce profundă și joasă:

— Diavolul din Milano te ajută mai degrabă decât Mântuitorul.

Vocea era a bătrânului țap care stătea lângă ea privind-o cu ochii săi galbeni.

Ursina se înfioră știind că diavolul nu dă nimic degeaba.

— Care este prețul? întrebă cu o voce tremurătoare.

Țapul nu răspunse. În afară de câte un behăit când și când vocea sa nu se mai auzi toată vara.

Dar zăpada se topi în aceeași noapte. În dimineața următoare soarele încălzea tăpșanul, iar iarba era verde și mustoasă. Și rămase așa toată vara. Toamna, când țăranii se duseră să o aducă pe Ursina cu turma, găsiră caprele grase, iar ei cărară jos, în vale, treizeci de calupuri de brânză. Ursina însăși era sănătoasă și zdravănă, dinții îi erau albi, iar părul blond îi strălucea în bătaia soarelui.

Ursina duse caprele pe pășunea Dscheta vară de vară, până împlini șaisprezece ani – în fiecare an se mai adăugau câteva capre. Țăranii erau atât de mulțumiți de munca ei, încât îi dădură mamei mai întâi un gulden, apoi doi și în cele din urmă trei pentru fiecare vară. Fata crescua devenind o frumusețe, cum nici cei mai bătrâni din sat nu-și aminteau să fi văzut vreodată în toată valea.

Dar cu zece zile înainte de a noua vară petrecută sus, pe pășune, sosi în sat o trăsură acoperită de praf.

Singurul pasager era un domn bătrân și distins. Purta o haină de mătase neagră, o spadă de argint la cingătoare și o pană roșie la pălărie. Porunci în italienește să-i fie adusă Ursina, căci voia să stea de vorbă cu ea.

— Cine sunteți? întrebă Ursina de îndată ce rămăseseră singuri.

— *Diavolul din Milano te ajută mai degrabă decât Mântuitorul.*

Ursina se cutremură auzind cuvintele pronunțate de ȣapul ei bătrân, în acea noapte rece, sus, pe tăpșanul Dscheta.

— *Ați venit deci să vă luați plata? îngăimă ea.*

— *Ba nu, răspunse diavolul. Ceea ce ai primit până acum de la mine nu costă nimic. Va trebui să plătești doar dacă vrei mai mult.*

— *Ce-aș putea dori mai mult?*

— *Frumusețe nemăiîntâlnită, tinerețe veșnică, bogăție, fericire și un castel cu o sută de ferestre și treizeci de turnuri.*

Ursina, care era tânără și devenise cam îndrăzneă în urma faimei de care se bucura la țărani datorită frumuseții și a muncii depuse ca păstorită, întrebă:

— *Și care este prețul, diavole din Milano?*

— *Același ca de obicei, Ursina: sufletul tău!*

Fata râse:

— *Prețul este prea mare, mult prea mare.*

Diavolul zâmbi:

— *Înainte de a spune nu, ascultă ce-ți cer. Și se aplecă spre ea șoptindu-i la ureche următoarele vorbe:*

*Când toamnă se face în toiul verii,
Când noaptea se lasă în miezul zilei,
Când focul în apă va arde,
Când zi se face la al doisprezecelea dangăt,
Când pește se face o pasăre
Când om devine animalul,
Când crucea spre sud se îndreaptă,
De-abia atunci a mea vei fi.*

Ursina îl rugă pe diavol de trei ori să-i repete condițiile ca să fie sigură că le înțelesese bine. După care bătu palma.

Își luă rămas-bun de la mama ei, de la frați, de la sat și de la capre, apoi se urcă în trăsură. Înainte de a fi ajuns la capătul drumului, se făcuse și mai frumoasă. Oriunde oprea, trăsură era înconjurată de oameni care voiau să vadă o frumusețe atât de nemai-întâlnită ca cea a tinerei Ursina.

Castelul era sus, pe un deal, stăpânind peste o vale mănoasă și având într-adevăr o sută de ferestre și treizeci de turnulețe cu acoperișuri din aur curat.

Diavolul din Milano îi dădu pace Ursinei. Venea la ea doar o dată pe an. Ea îi servea atunci o masă de sărbătoare și punea o muzică de dans. Diavolul era foarte manierat și nu aducea niciodată vorba de prețul convenit.

Până când, într-o bună zi superbă de iulie...

Textul ajunsese la finele paginii 82, dar ceea ce se găsea pe foaia următoare nu avea sens:

...și se vedeau de departe flăcările care luminau cerul întunecat de deasupra văii.

Sonia verifică numerotarea paginilor. Textul sărise de la pagina optzeci și doi la optzeci și cinci. Foaia dintre ele lipsea.

...și se vedeau de departe flăcările care luminau cerul întunecat de deasupra văii. În dimineața următoare, când oamenii din sat începură să răscolească prin ruinele fumegânde ale castelului, nu mai găsiră nici urmă de Ursina, în afară de bijuteriile pe care le purtase în noaptea aceea în onoarea iubitului ei.

Dar când vremea se schimba uneori în toiul verii, iar zăpada ajungea până pe pășune, oamenii din sat își înălțau înfricoșați ochii spunând:

— Priviți, Ursina își aerisește pernele.

Cerul se boltea deasupra localității Val Grisch ca interiorul unei scoici. Pe coame începea să se creioneze un contur sidefiu. Satul se trezea întâmpinând zorile primei zile senine de vară a acestei luni.

Era cu puțin înainte de cinci. Turnul bisericii San Jon se înălța ca o umbră în dimineața palidă. Mecanismul orologiuului se puse în mișcare cu un zornăit încet, împingând, la intervale scurte, limba spre clopotul reglat pe nota *sol* și spre cel reglat pe *mi*. Ding-dang, ding-dang, ding-dang, se auzeau sferturile de oră. După care urmau bătăile grave și solemne care indicau ora exactă: dong-dong...

La auzul primelor bătăi, care indicau sferturile de oră, Sonia se trezi dintr-un somn agitat, bântuit de vise. Văzând că prin crăpătura draperiei se furișează o geană de lumină încă foarte palidă, își închise ochii numărând bătăile orei exacte. Dong. Dong.

La a șasea bătaie gemu.

La a șaptea dădu pătura la o parte.

La a opta se sculă.

La a noua se opri în aerul răcoros care pătrundea prin fereastra deschisă, uitându-se la lanțul muntos învăluit în aburii zorilor.

Dong. Dong.

Numără douăsprezece bătăi. După care o primă rază de soare străfulgeră cerul deasupra crestei Piz Vuolp.

În parcarea hotelului, Sonia zări mașina care colecta laptele.

Și Gian Sprecher văzu mașina care colecta laptele. Cele douăsprezece băți ale orologiului îl făcură să iasă în fața grajdului. Luă luneta din cui și trecu în revistă tot satul. Șoseaua era pustie.

Dar la Gamander se mișca ceva. Pajero-ul lui Reto Bazzel întoarse și ieși din parcare. Sprecher îl urmări până dispăru în curbă.

Apoi își îndreptă iar luneta spre sat. Îl observă pe Sandro Burger urcând în grabă strada. În timp ce mergea își băga cămașa în pantaloni; se uita mereu, scuturând din cap, spre turnul bisericii. Sprecher îl văzu încă pe Sandro scoțând cheile din buzunar, după care silueta unei case, când trecu prin dreptul ei, îl ascunse vederii.

Scoase un hohot de râs și intra iar în grajd.

Sandro Burger își încrucișase mâinile pe ceafă studiind tabloul de comandă al mecanismului ceasului. Orologiul din turnul bisericii San Jon fusese restaurat și electrificat în anul 1964. De atunci funcționase ireproșabil, cu excepția câtorva pene de curent. Se mai întâmpla ca mecanismul să nu se sincronizeze perfect cu bătăile clopotului. Dar diferența fusese totdeauna infimă. Era suficient ca Sandro Burger să potrivească arătătoarele tot a doua zi de luni.

Acum ceasul arăta însă douăsprezece și zece minute. O diferență de șapte ore nu putea să se fi produs de la sine. Cineva umblase la mecanism.

Burger găsisese poarta principală încuiată. Se duse la poarta laterală. Încuiată și ea. Și cele douăsprezece ferestre cu vitralii erau închise.

Burger își continuă inspecția. În altar descoperi o fereastră întredeschisă. Dădea spre micul cimitir ale cărui prime cruci de piatră se sprijineau de zidul bisericii. Una dintre ele se găsea sub fereastra joasă din altar. O scară din piatră.

Burger era sigur că fereastra fusese închisă cu o seară înainte. Ce-i drept, nu o verificase, dar nu o deschidea niciodată.

Dacă domnul Häusermann ar fi avut pe cap măcar o mică parte din părul de pe spate, n-ar trebui să-l radă. Soniei nu-i prea plăcea să maseze trupuri păroase. Părul se înnodea formând mici cocoloașe care nu mai puteau fi îndepărtate decât cu forfecuța de unghii.

Se limită deci la câteva mișcări ușoare pe spate și în regiunea umerilor, concentrându-se asupra porțiunii lombare a coloanei vertebrale unde pilozitatea nu era atât de deasă.

Lectura fantomatică din pat, crâmpeiele de vise și cele douăsprezece bătăi ale orologiului, de la revărsatul zorilor, intensificaseră sentimentul de irealitate care o obseda de când venise aici, sus. Parcă se pregătea ceva. Simțea în ea neliniștea pisicii înaintea unei catastrofe naturale. Dar și incapacitatea acesteia de a-și împărtăși angoasele.

În orice caz, *ceva* se pregătea.

Sau poate se întâmplase deja? Se întâmplase poate ceva și ea nu era în stare să precizeze ce?

Să fie vreo deosebire? Poate că ceea ce se întâmplase deja într-una dintre realități urma de-abia să se întâmple într-alta.

Își strânse ușor pumnii și lovi cu ei porțiunea lombară a coloanei vertebrale a domnului Häusermann.

Ce căuta oare individul cu mașina de colectat lapte sub fereastra camerei ei la o oră atât de matinală?

De ce Pavarotti fusese atât de ciudat azi-dimineață când ea îndepărtase prosopul de pe colivia lui? Nu ședea, ca de obicei, pe stinghia lui uitându-se iritat și clipind din ochi în lumina unei zile noi. Se plimba, în schimb, cu pencele zbârlite, de parcă ar fi căutat ceva în nisipul de pe fundul coliviei.

Trase puțin mai jos chiloții domnului Häusermann și își puse mâinile uleioase la dreapta și la stânga, pe inserția mușchilor fesieri. Simțea că din punctele *laogung*, de la mijlocul palmelor ei, energia se scurge în el ca o rază caldă de lumină puternică.

Se opri în această poziție până nu mai văzu, nu mai miroși, nu mai auzi și nu mai simți nimic altceva decât acest flux neconținut de *qi* pur.

Un geamăt al domnului Häusermann o readuse la realitate. Ridică prosopul și îl rugă să se întoarcă pe spate.

El ezită; în clipa când se întoarse totuși, Sonia își dădu seama care fusese motivul.

— Scuzați, spuse el.

— Se mai întâmplă, răspunse Sonia, cu un zâmbet care nu i se adresa lui.

Mai târziu, în camera personalului, îl întrebă pe Manuel:

— Ai auzit și tu, azi-dimineață, la ora cinci?

— La cinci dorm încă.

— Orologiul bisericii a bătut de douăsprezece ori.

Manuel se uită la ea neîncrezător.

— Dar îți jur. Am stat la fereastră și am numărat bătăile.

— Ciudat, nu-i așa?

— Tot atât de ciudat ca orice orologiu care o ia razna.

— Dacă n-ar fi și celelalte: acidul sulfuric din ghiveciul ficusului. Tuburile luminoase din bazin.

— Situația devine ciudată doar dacă se construiește o legătură între ele.

— Bine, dar aceste întâmplări sunt ciudate și luate fiecare separat.

Manuel curmă discuția cu o mișcare a mâinii:

— Și Bob?

— Ce-i cu el?

— V-ați...?

Sonia scutură din cap.

— Cineva toarnă acid sulfuric într-un ghiveci de flori; cineva pune tuburi luminoase într-un bazin termal; cineva reglează orologiul să bată de douăsprezece ori dimineața la ora cinci; și cineva nu s-a culcat cu pianistul. Zău că se petrec lucruri ciudate la Val Grisch!

baumann vrea numărul tău
nu-l ai
spune că îl va găsi

blufează
l-a descoperit și pe-al meu
pe-al tău îl știe jumătate de oraș
și cu toate acestea nu mă sună nimeni
singură
bătrână și singură dar tu
la ora 5 orologiul a bătut de 12 ori
mai bine vino acasă.

Dr. Stahel stătea culcat pe-o parte. Cu mâna stângă Sonia îi trase ușor umărul spre spate, prelucrându-i, cu dreapta, mușchiul de sub baza craniului. Conform obiceiului, îl întrebase înainte de tratament dacă are astăzi ceva probleme speciale. El răspunse cu o întrebare:

— În afară de faptul că îmi crapă imediat capul?

Sonia își începu tratamentul cu un *shiatsu* la cap. Își puse degetul cel mare, întins, în adâncitura dintre mușchii cefei, sub craniu, și apăsă ușor. Dr. Stahel gemu.

— Doare?

— Nu, e bine.

— „Iazul vântului“.

— Poftim?

— Așa se numește punctul acesta. Se situează pe meridianul vezicii biliare. Un punct important în toate durerile de cap.

— „Iazul vântului“, repetă dr. Stahel, mai mult pentru sine.

Sonia îi arată și alte puncte ale meridianului vezicii biliare:

— „Fântâna umerilor“, „ogorul de lângă colină“, „izvorul de lângă movila funerară bătută de soare“, iar aici – ea apăsă osul din spatele urechii – „osul desăvârșit“. Punctul optim pentru durerile de cap localizate în tâmple.

Câtva timp păstrară amândoi tăcerea ascultând muzica sferelor, care îndemna la meditație. Apoi dr. Stahel începu iar:

— Mi-ați spus că vă vine greu să o scoateți la capăt cu mai mult de o realitate.

— Da, foarte greu.

— Dar meridianele ? Nici un patolog n-a dat vreodată de un meridian. Și cu toate acestea vă bazați cu cea mai mare dezinvoltură pe existența lor. Sau *qi* ? Știința vestică n-a putut dovedi niciodată existența acestei energii vitale, nu sunt cunoscute nici componența și nici structura ei. Când faceți *shiatsu* depistați obturări ale fluxului *qi* și le înlăturați cu aceeași ușurință cu care un instalator repară o conductă. După părerea mea este vorba despre realități diferite.

— Dar n-am văzut niciodată în ele alte realități.

— În fond, ce altceva ?

— Problemă de credință :

— Eu nu cred în *qi* și în meridiane. Dar — se ciocăni în cap — durerile de cap aproape că au trecut.

Sonia râse :

— Cu siguranță că există și o explicație neurologică.

— Desigur. Dar îmi place mai mult „iazul vântului“.

Tăcură amândoi până la sfârșitul ședinței. De-abia când dr. Stahel se sculă de pe pat, iar Sonia îi întinse un prosop plușat cald, îl întrebă :

— Ați auzit și dumneavoastră clopotul bisericii, azi-dimineață ?

— Da. Mai întâi m-am bucurat, crezând că am reușit pentru prima dată, după decenii întregi, să dorm atât de mult. Dar după aceea m-am întrebat : de când începe ziua la ora douăsprezece ?

— Nu vă uitați așa la mine ; asta vă paște și pe dumneavoastră.

Sonia se simți surprinsă în flagrant delict. La vederea pielii veștede a doamnei profesor Kummer se întrebase într-adevăr dacă și ea va arăta la un moment dat așa. Stăteau una în fața celeilalte în apa caldă care le ajungea până la șolduri, iar Sonia se gândea la un prim exercițiu. Trecuse multă vreme de când nu se mai ocupase de așa ceva. Dar gimnastica în apă făcea parte din oferta spa-ului, iar Sonia era singura disponibilă în momentul de față.

— Vreau să spun: vă paște așa ceva doar dacă aveți noroc. Nu toată lumea ajunge la vârsta mea.

— Ca primă mișcare: facem o ușoară genuflexiune și apoi tâșnim iar în sus, împingând.

— Când eram de vârsta dumneavoastră arătam și eu tot așa. Câți ani aveți? Pe la treizeci și cinci?

— Genuflexiune – apoi sus!

— Mai degrabă cu pielea mai întinsă. Și pieptul puțin mai plin.

Doamna profesor Kummer se cufundă încet în apă, până la umeri, apoi se ridică repede, până la șolduri, fără să-i tacă gura.

— Și firește că n-aveam nici un tatuaj. Femeile n-aveau pe atunci așa ceva. Sau, mai bine zis, doar o anumită categorie de femei avea.

— Și acum în apă puțin mai adâncă.

Sonia înaintă câțiva pași spre mijlocul bazinului. Bătrâna o urmă ajungând să stea în apă până la gât.

— Și deodată a sosit – bătrânețea. Te uiți în oglindă și te întrebi: când naiba a început? O să vedeți. Poate chiar mâine, după duș.

— Dați-i drumul! Alergați cât puteți de repede până pe partea cealaltă.

— Sau poate chiar astăzi, imediat după gimnastică. Vă opriți în fața oglinzii din garderobă, observați micile riduri din dreptul gurii și de pe brațe și vă întrebați...

— Dați-i drumul!

Agitându-și brațele, doamna profesor Kummer se strădui să ajungă la cealaltă margine a bazinului, unde se prinse de perete uitându-se la Sonia:

— Când? vă veți întreba. Oare când a început acest proces? spuse gâfâind.

— Acum dați-i drumul! o somă Sonia.

Doamna profesor Kummer se desprinsese de marginea bazinului și se repezi spre Sonia ca o fantomă a bătrâneții –

zbârcită și rea. Cu încetinitorul, dar în mod inexorabil, de nestăvilit.

Și, în timp ce Sonia aștepta, ca hipnotizată, sosirea bătrânei și următoarea ei răutate, își dădu seama ce o iritase după masajul făcut doctorului Stahel.

Și anume o observație a acestuia: de când începe ziua la ora douăsprezece?

Peste două minute puse capăt lecției de gimnastică în apă cu doamna profesor Kummer. Nici nu se obosi să caute un pretext care să justifice întreruperea. Spuse doar: „Fiindcă mă călcați îngrozitor pe nervi“.

Memoria ei stocase cele opt versuri ca imagine. Dar cu toate acestea alergă, în halat, pe trepte în sus, în cameră, unde deschise cartea cu legende. Imaginile se suprapuneau:

*Când toamnă se face în toiul verii,
Când noaptea se lasă în miezul zilei,
Când focul în apă va arde,
Când zi se face la al doisprezecelea dangăt,
Când pește se face o pasăre,
Când om devine animalul,
Când crucea spre sud se îndreaptă,
De-abia atunci a mea vei fi.*

Când zi se face la al doisprezecelea dangăt, repetă încet. Inima ei nu bătea tare doar fiindcă urcase în grabă două etaje abrupte. Bubuia acum ca după o spaimă mare.

În fond, nu se făcuse ziuă la a douăsprezecea bătaie? Iar tuburile luminoase nu arătaseră ca un foc subacvatic?

Când focul în apă va arde!

Pavarotti făcea un scandal de parcă ar fi simțit că ceva nu e în ordine. Sonia se duse la colivie. Scoase sertărașul de jos, scutură nisipul în găleata de gunoi, îl spală cu apă fierbinte, îl umplu cu nisip curat și îl puse apoi la locul lui în colivie.

Schimbă apa din vasul pentru apă, umplu vasul pentru mâncare, fixă un știulete de mei proaspăt între gratii. După care nu știi cu ce să-și mai distragă atenția.

Când toamnă se face în toiul verii?

Firește, ficusul! Își pierduse frunzele, de parcă ar fi fost toamnă.

Sonia se așează la masa de scris străduindu-se să respire adânc și regulat. Era sigură că și condiția a patra trebuie să fi fost îndeplinită. Dar încă nu știa în ce fel. Simțea însă că în următoarele secunde va înțelege.

Când noaptea se lasă în miezul zilei!

I se păru că cineva îi aruncă un cub de gheață pe șira spinării. Un frison înghețat o străbătu de la ceafă în jos și de-a lungul brațelor.

Casutt! Portarul de noapte care venise la serviciu în miezul zilei! *Când noaptea se lasă în miezul zilei.*

Sonia se ridică, împinse scaunul în fața dulapului, se urcă pe el, scoase un geamantan gol și îl aruncă pe pat. Într-un buzunar lateral cu fermoar se afla, nedesfăcut, pachetul cu țigări cumpărat de ea ca să *nu* fumeze.

Erau țigări mentolate. Dădu la o parte celofanul, desfăcu pachetul și scoase una. În baie găsi chibrituri: pe soclul sfeșnicului pregătit de ea pentru cazul unei pene de curent.

Scăpără trei chibrituri până reuși să aprindă țigara.

Telefonul de pe masa de scris începu să sune. Sonia se sperie și ridică receptorul. Era Michelle de la recepție.

— Ești OK?

— Da. De ce?

— Te-am văzut urcând în grabă scările.

— Sunt bine.

— Barbara ar vrea să stea de vorbă cu tine. În birou. Acum imediat.

Doamna profesor Kummer era în vestibul, în halat de baie; se așezase într-un fotoliu uitându-se cu o privire

triumfătoare la Sonia, care bătu la ușa cu plăcuța „Direcția“.

Barbara Peters o aștepta în spatele monitorului. În onoarea primei zile de vară îmbrăcase o bluză cu bretele subțiri de tot. Umerii cu o rotunjire lină aveau o strălucire mată, sîdfie, iar scobiturile de la stînga și dreapta gâtului arătau ca adînciturile lăsate de bijuteriile grele în cutiuțele capitonate cu pernițe moi.

Arătă spre scaunul din fața ei și așteptă ca Sonia să se așeze.

— Doamna profesor Kummer se plînge că în timpul gimnasticii în apă ați lăsat-o baltă fiindcă — citez — „vă calcă îngrozitor pe nervi“. Este adevărat?

Sonia dădu din cap.

— Ați spus într-adevăr așa ceva? „Mă călcați îngrozitor pe nervi“?

Sonia încercă să interpreteze expresia șefei ei. Surâsul convențional se va transforma în clipa următoare în furie? Sau în descumpănire? Sau în dispreț?

— Mă tem că am spus așa ceva.

— Așa ceva?

— Textual.

Lupta dusă de porniri opuse, pe fața ei frumoasă, nu mai dură mult.

— Dar nu admit așa ceva, spuse izbucnind în rîs. Cum de v-a putut trece prin minte așa ceva? Doamna Kummer face parte dintre clienții noștri de bază, deja de peste două sute de ani, este deținătoare a medaliei de diamant pentru gimnastică în apă.

Sonia o rugă să vorbească mai încet, deoarece doamna profesor este în fața ușii. Dar Barbara Peters nu reușea să-și revină din accesul de rîs.

După ce se potoli întrebă:

— Presupun că nu vreți să vă cereți scuze?

— Așa este.

— Dar pot să-i spun că ați primit o mustrare severă?

— Din partea mea...

— Și că ați promis că așa ceva nu se va mai întâmpla ?

— Nu. Asta nu.

Barbara Peters zâmbi:

— Dar să nu recurgeți la forță.

— Doar în legitimă apărare.

— OK. Legitima apărare este permisă. Chiar și în sectorul prestărilor de servicii.

După felul în care Barbara Peters se uita la ea, Sonia înțelese că întrevederea luase sfârșit. Dar pentru Sonia nu se sfârșise încă.

— Azi-dimineață, la ora cinci, clopotul bisericii a bătut de douăsprezece ori.

— Mi s-a povestit.

— Pe mine mă neliniștește.

— Faptul că orologiul bisericii a luat-o razna ? Ar trebui să vedeți în ce stare se găsește sistemul de alimentare cu apă.

— Dar celelalte incidente ? Ficusul ? Apariția lui Casutt ca portar de zi ? Tuburile luminoase ?

Barbara Peters o privi surprinsă:

— Ah, credeți că și clopotele tot Casutt le-a tras ? Poate că aveți dreptate. Bine că am scăpat de el.

De fapt, Sonia nu asta voise să spună. Dar cuvintele rostite cu atâta ușurătate de șefa ei, care părea să nu-și facă probleme, aveau o rezonanță convingătoare.

Se ridică și își luă rămas-bun. Fără a fi pus întrebarea care îi stătea pe limbă: cunoașteți legenda diavolului din Milano ?

— Nu pot citi dacă mă privește cineva. Mă enervează.

Sonia îi dăduse cartea lui Manuel, care era în încăperea personalului, și se așeză apoi în fața lui.

— Bine, răspunse ea, îmi fac tura și apoi mă întorc.

Coridorul era pustiu. Deschise ușa de la prima cabină de tratament. Masa de masaj fusese proaspăt înfățată; un sul curat pentru genunchi, două prosoape de baie împăturite și o pernă albă ca zăpada stăteau gata pregătite. Lumina era estompată, muzica, de asemenea.

Următoarea cameră de tratament arăta la fel, doar că lumina era galbenă. Fiecare cabină fusese prevăzută cu o orgă de lumini mascată de un paravan mic, care putea fi reglată în așa fel încât plafonul să fie scaldat în lumină albă sau colorată, sau să pulseze în culori alternative.

În a treia cabină doamna Felix stătea cu spatele la ușă. Cu brațele desfăcute și capul dat pe spate murmură descântece într-o limbă necunoscută Soniei. Orga de lumini era în funcțiune. Ochelarii excentrici ai doamnei Felix stăteau pe masa de masaj. Lentilele groase concentrau lumina în fascicule de raze care dansau pe cearșaf în toate culorile spectrului.

Sonia închise încet ușa.

Băile de aburi și de aer cald își risipeau căldura în gol, iar în sala de relaxare muzica era auzită doar de pești. Sonia urcă scările.

Una din duzele subacvatice vâjâia în bazinul termal. Un bărbat se postase în dreptul ei. Sonia recunoscuse părul tuns scurt al lui Bob și își simți inima zvâcnind. Se duse la el și se așeză pe șezlongul alăturat.

Bob își încrucișă brațele pe marginea bazinului, ridicându-și ochii spre ea.

— Azi-dimineață la ora cinci orologiul a bătut de douăsprezece ori, spuse.

— Am auzit și eu.

— Dar la ora patru n-a bătut de unsprezece ori. Iar la ora trei n-a bătut de zece ori. Și nici la ora două de nouă ori.

— Ai un somn atât de prost ?

— În ultima noapte da. Dar tu ?

Sonia zâmbi:

— Am dormit și mai bine ca acum la viața mea.

— Vii diseară la bar ?

— Dacă găsesc loc.

Bob zâmbi și coborî în apă.

— Deci, pe diseară !

Sonia se uită la el cum înoată. Nu avea silueta unui pianist. Deși ar fi primul ei pianist.

Manuel era cufundat în lectura cărții cu Maigret. Volu-
mul cu legende stătea pe masă, închis.

— Și? Ce părere ai? întrebă Sonia.

— Că lipsesc două pagini.

— Dar în rest?

— Ca toate legendele.

Sonia deschise cartea, i-o băgă sub nas și îi citi cele șapte
condiții.

— Nu-ți sare nimic în ochi?

Manuel își examina unghiile.

— Spune-mi tu.

— Ficusul își pierde frunzele în timpul verii, portarul de
noapte devine portar de zi. Tuburi luminoase scot vâpăi în
apă, iar orologiul bisericii bate de douăsprezece ori la
răsăritul soarelui. Cineva reeditează această legendă.

Manuel îi luă cartea din mână și citi poezia. Apoi i-o
înapoie:

— Cam trasă de păr.

— Crezi? întrebă Sonia interesată.

Nu era nereceptivă la un asemenea punct de vedere.

— Un arbore de cauciuc otrăvit pentru: *Când toamnă
se face în toiul verii?* Un portar de noapte senil care vine
la serviciu la amiază pentru: *Când noaptea se lasă în miezul
zilei?* Un pumn de obiecte cu care se fac glume la chefuri
pentru: *Când focul în apă va arde?* Și un orologiu dereglat
pentru: *Când zi se face la al doisprezecelea dangăt?*

Manuel puse la o parte cartea:

— Fetițo! Te-ai prostit!

În seara aceasta Sonia văzu primul apus de soare de când
sosise la Val Grisch. Ușile de sticlă ale barului erau deschise,
oaspeții se așezaseră la mesele de pe terasă luându-și acolo
aperitivul. Sonia se oprise cu Manuel în dreptul parapetu-
lui uitându-se la soarele care prefăcea zdrențele de nori în
vată de zahăr roz. Din bar se auzeau arpeggiile vapoare
ale lui Bob.

Sonia îmbrăcase o rochie de cocteil neagră, mai decoltată, de la Donna Karan, pe care o fizioterapeută de la un hotel nu și-ar fi putut-o permite în mod normal, și ținea în mână un pahar cu *Blue Curaçao*. Nu cea mai potrivită băutură de seară pe care o cunoștea, dar cea mai asortată la negru.

Sonia nu reușise nici până în ziua de astăzi să se familiarizeze cu acest peisaj. Lanțul muntos prăpăstios de pe partea cealaltă a văii, cu blana sa de pini, povârnișurile abrupte și stâncoase care pândeau, amenințătoare, satul, casele într-un stil Engadin degradat care păreau să se sufocă într-un sentiment de automulțumire.

Dar lumina roșiatică a acestei seri topea ascuțișurile stâncilor, îmblânzind coamele tăioase și dând povârnișurilor abrupte un aspect mai puțin amenințător. Chiar și satul părea să emane ceva ce semăna a căldură.

Seara învăluia într-o aură mai prietenoasă și evenimentele ciudate ale ultimelor zile. Manuel avusese cu siguranță dreptate, fantezia ei o luase razna. Simțurile rătăcite o făcuseră hipersensibilă față de orice fel de percepție. S-ar putea să existe mai multe realități diferite. Dar poate că ar fi mai bine să ne orientăm spre cea în care trăiesc și ceilalți.

Barbara Peters apăru pe terasă. Purta o rochie de seară dintr-un material argintiu care parcă se prelingea pe trupul ei, în față închisă până sus, în spate decoltată până mai jos de talie. Puțin exagerat de elegantă după părerea Soniei, dar altfel, încântătoare. Făcu onorurile casei stând de vorbă cu toți oaspeții, care o întâmpinară cu acea timiditate ce se manifestă de multe ori față de oamenii deosebit de frumoși.

Se întreținu ceva mai mult cu doamna profesor Kummer și domnișoara Seifert. Bătrâna încerca să o convingă de ceva, uitându-se mereu spre Sonia.

După care Barbara se îndreptă direct spre Sonia și Manuel:
— Faceți-mi plăcerea și luați diseară masa aici, la restaurant. *Ea se va sufoca de furie.*

Un sfârșit frumos al unei zile calde. Ferestrele rămaseră deschise în timpul cinei. Și ușa spre bar era deschisă. De

acolo se auzeau nocturnele interpretate de Bob – la dorința Barbarei Peters – la fiecare sfârșit de săptămână, ca muzică de *dinner*. Sosiseră oaspeți noi, două cupluri mai tinere care petreceau la Gamander un weekend prelungit. Păreau să fie cunoștințe ale șefei. Manuel credea că beneficiau de un tarif special. Ca metodă de promovare a afacerilor.

Unul dintre cele trei meniuri oferite, la alegere, în fiecare seară pe lista de bucate părea exotic: supă de arpacaș picantă, dulce-acrișoară, cu busuioc de Thailanda, iepure de casă cu curry și orez, spumă de caise cu cremă de cocos.

— Retoasiatic, mârâi Manuel, se va bucura bucătarul de la Steinbock Nu-i prea amabil din partea șefei.

Sonia trebui să se gândească la cuvintele domnului Casutt: oamenii atât de frumoși ca șefa nu trebuie să fie drăguți pentru ca și alții să fie drăguți cu ei. De aceea nu învață niciodată să fie.

Manuel se retrăsese făcându-i din ochi, cu subînțeles. Sonia își turnase în pahar restul din sticla de Barolo. Barbara Peters se așeză la o măsuță împreună cu cei patru oaspeți noi. Se întrețineau în surdină; din când în când se auzea râsul ei cristalin.

Și soții Lanvin erau încă aici. Ședeau tăcuți la o măsuță, consumându-și băutura de seară și ascultând muzica plină de reverie a lui Bob. Familia Lüttgers tocmai se retrăsese făcându-le semn cu mâna tuturor oaspeților de la bar.

Dr. Stahel ședea singur la bar, schimbând din când în când câte o vorbă cu Vanni.

Sonia își luă paharul și ieși pe terasă.

Aerul era călduț, iar cerul atât de luminos, încât munții se profilau pe el. Satul părea lipit de povârniș – ca pe o ilustrată. Pe coasta de deasupra lui, presărate parcă întâmplător: luminile unor case mai izolate; câteva luminițe își luaseră zborul lucind acum, ca stele, pe cerul întunecat de vară.

Sonia voia să aștepte aici până ce pianul va înceta. Și poate încă un pic, până ce Bob se va așeza lângă ea, în dreptul

parapetului, și îi va spune ceva despre seara aceasta frumoasă.

Vocea Barbarei Peters și a cunoștințelor ei se auzi o clipă mai tare, apoi se pierdu în depărtare. Pe unul din pinii din fața hotelului apăru deodată un pătrat luminos. Sonia se uită în sus. În turnul în care locuia Barbara, ca Rapunzel din basm, se aprinsese lumina.

În bar, familia Lanvin le ură tuturor „*bonne nuit*“. Apoi auzi acordul final al pianului. Și imediat după aceea o voce lângă ea:

— N-am fost răsfățați până acum cu seri frumoase.

Era dr. Stahel. Ținea în mână un *cigarillo* proaspăt aprins și un pahar cu cuburi de gheață aproape netopite.

Din planurile Soniei nu făcea câtuși de puțin parte o conversație nocturnă cu un neuropsiholog mai în vârstă, chiar dacă era un om foarte simpatic. De aceea răspunse doar cu un „Mhmm“ absent.

Un liliac spintecă cerul întunecat într-un zigzag imprevizibil, fără să facă nici un zgomot.

— Și acesta poate vedea sunetele, observă dr. Stahel.

— Credeam că le aude.

— În orice caz, creierul lui le transformă în imagini. Întocmai ca al dumneavoastră.

— Dar de unde știți atât de bine ce se întâmplă în capul unui liliac?

— Sunetele sunt și unde, asemenea culorilor. Poate că este indiferent care organ le înregistrează. Important este doar în ce le transformă creierul.

El luă o înghițitură din pahar, apoi întrebă deodată:

— Ați văzut vreodată aura cuiva?

Sonia îi aruncă o privire piezișă. Poate că băuse puțin prea mult. Totuși întrebarea fusese pusă la modul serios.

— Există, se pare, sinestezici care reușesc așa ceva. Dar nu-i adevărat!

Ei bine, se pare că băuse într-adevăr puțin cam mult.

— Este o eroare! Oamenii care reușesc o asemenea performanță se dovedesc de multe ori a fi sinestezici. Iată formularea mai corectă. Ei stabilesc o conexiune între anumite persoane și o anumită culoare.

— Dar cum arată ceea ce numiți o aură?

— Ca un vâl colorat sau așa cumva. Uitați-vă la mine. Ea se întoarce spre el.

— Și?

— Și nimic.

— Unde mă termin?

— La margine.

— Sunteți sigură? El descrie cu mâna un contur deasupra lui și în jurul său. Pe aici nu mai este nimic? Chiar nimic? Sonia adulmecă:

— Ba da, poate că un pic de boare.

Dr. Stahel rămase stupefiat:

— O puteți *mirosi*? Ce-am spus mai înainte? Organul care înregistrează este lipsit de importanță. A ce miroase?

Sonia închise ochii și se concentrează:

— *Single Malt? Glenfiddich?*

Dură câteva secunde până ce dr. Stahel pricepu. Dar apoi izbucni în hohote de râs. Profită de acest acces de râs ca pretext pentru a-și pune brațul în jurul umerilor ei și nu-și reveni până nu auzi la etajul întâi o fereastră închizându-se cu zgomot.

Sonia își duse degetul la buze. După care îi veni ușor să-l expedieze pe dr. Stahel la culcare.

Vanni începuse să facă ordine în bar. Capacul pianului era închis – nici urmă de Bob.

Vanni arătă cu degetul în sus. Sonia se duse la bar, se așează pe un scăunel și comandă ceva „ca să pot adormi“.

Vanni îi aduse un ceai de verbină:

— A vrut să iasă pe terasă, spuse. Dar a văzut că te distrezi bine cu dr. Stahel.

— N-ai ceva mai tare decât ceaiul?

În cameră era zăpușeală. Soarele bătuse toată după-amiaza pe acoperiș. Sonia deschise fereastra și intră în baie. Și acolo era zăpușeală și mirosea a papagal. Acoperi colivia și deschise și celălalt canat al ferestrei.

Își dezbracă rochia, o atârnă de un umerăș, se duse la oglinda din baie, puse puțin lapte demachiant pe un tampon de vată și începu să-și șteargă ochii.

„Observați micile riduri din dreptul gurii și de pe brațe și vă întrebați oare când a început acest proces?” spusese doamna profesor Kummer. Sonia nu se întreba. Știa foarte bine când începuse. Cu mai mult de trei ani în urmă. Ședea la măsuța de toaletă și se farda pentru una din premierele unui spectacol de balet sponsorizat de banca lui Frédéric. Urăse baletul încă de când era adolescentă. Fetele astea slabe și afectate care aveau impresia că sunt mai bune decât restul lumii și alături de care se simțea ca un cal. Iar acum trebuia să asiste în fiecare an la mai multe premiere de balet. Singurul avantaj era că putea sta în rândul întâi. De acolo auzea tropăitul de pe scenă. Asta o amuza. Pe de o parte făpturile ușoare ca o pană, care pluteau pe scenă, și pe de altă parte, tropăitul asincron – ca acela făcut de o cireadă de bivoli care evadează. Această satisfacție tainică o ajuta puțin să îndure asemenea spectacole.

În seara respectivă observase ceea ce doamna profesor Kummer numea un rid mic. În timp ce se ruja depăși puțin marginea buzei în colțul din dreapta. Scoase un Kleenex din cutie și corectă greșeala. Cu această ocazie trase puțin în jos pielea din colțul gurii. Când îi dădu drumul, pielea nu se mai ridică la locul ei.

În timpul spectacolului de balet își sprijinise bărbia în mână, simulând interes, și își ținuse, cu degetul arătător, colțul gurii ridicat. Dar în pauză văzu, în oglinda de la toaletă, că pielea atârna și acum în jos. Firește că doar o cunoscătoare intimă a fiecărui detaliu al fizionomiei ei putea sesiza schimbarea – era însă clar că pielea i se lăsase puțin.

Malu, singura persoană căreia îi povestise cele întâmplate, nu o crezuse nici o clipă. Sonia era însă convinsă că în acea seară trăise pe viu un infim proces de îmbătrânire. Tot atunci își dăduse pentru prima dată seama și că nu va îmbătrâni alături de Frédéric. Nu fiindcă s-ar fi temut de bătrânețe. Ci fiindcă se temea de o viață în care petrecea atât de mult timp în fața oglinzii, încât putea urmări procesul de îmbătrânire.

Sonia se dezbracă, stinse lumina și se culcă. Ferestrele fiind deschise și perdelele trase la o parte, reclama luminoasă de pe fațadă proiecta în cameră suficientă lumină pentru a nu trebui să aprindă lampa din baie.

Frunzișul mestecănului desena un model pe peretele înclinat. În mijlocul lui se aprindea uneori o luminică și când adierea ușoară a vântului mișca frunzele. Marginea modelului se termina în colți ascuțiți sau rotunjiți, de formă neregulată, desenând profiluri pe lambriu. Sonia își putea alege un segment, putea declara o proeminență drept nas și putea urmări cum restul se asambla formând o fizionomie. O fizionomie dragălașă, una frumoasă, una veselă.

În cameră se făcu întuneric. Iluminația fațadei se stinsec. Sonia așteptă ca ochii să i se obișnuiască iar cu întunericul. Obiectele din încăpere începură să prindă un contur, ca niște taine negre.

Afară, auzi o mașină demarând. Un far lumină imediat după aceea camera – doar pentru o fracțiune de secundă, așa încât modelul desenat de frunzișul mestecănului se înfiripă din nou, iar apoi dispăru.

Sonia se sculă și se duse la fereastră.

O mașină întorcea în parcare hotelului. Văzu luminile de marșarier, apoi doar lumina roșie de poziție. Vehiculul viră și intră pe șosea. Când trecu pe sub felinar, Sonia recunoscă Pajero-ul collectorului de lapte.

Trase perdeaua, aprinse lumina în baie, întredeschise ușa și se culcă la loc.

De ce reușea să zărească încă umbrele aruncate de frunzișul mestecănului, deși prin fereastră nu mai intra deloc

lumină ? Ba chiar le vedea mai clar ca înainte. Contururile erau mai precise. Se transformau, se deplasau, se estompau, deveneau iar clare, apoi colorate, mai negre, formând în cele din urmă un profil. După care se schimonoseau, devenind o pocitanie.

Aprinse lumina și luă mobilul de pe noptieră.

malu ești trează
nu
ești singură
nu
sorry

Orologiul din turnul bisericii bătu sferturile de oră. Ding-dang. Ding-dang. De patru ori. Apoi, încet și cu bătăi grele, ora exactă.

Aveau gustul unor mure prea coapte. Sonia numără douăsprezece.

Sonia visă că stă sub duș, iar apa e rece.

Melodia mobilului o trezi din somn. Își dăduse pătura la o parte și tremura de frig, goală, în aerul rece care pătrundea prin fereastra larg deschisă. Vâjâitul dușului din vis era zgomotul ploii care alunga ultimele rămășițe ale nopții de vară de ieri.

Sonia se simțea amețită după fazele scurte ale somnului ei agitat. Făcu un duș fierbinte, își îmbracă treningul, luă o umbrelă și deschise colivia lui Pavarotti:

— Zi de zbor.

Ploaia se mai domolise puțin. Dar pe strada din sat curgea un pârau îngust, argilos. Norii care aduseseră ploaia stăteau încă lipiți de versanții stâncoși, fără să se urnească.

Sonia coborî șoseaua care ducea în sat. Simțea că va claca în curând. O dată până la Poștă și înapoi – mai mult nu va putea astăzi.

Îl văzu de departe pe paracliser în fața bisericii. Privea în direcția ei, apoi se întoarse, își dădu capul pe spate și se

uită concentrat în sus, spre turnul bisericii. Rămase așa prefăcându-se că nu o vede.

Când ajunsese în dreptul lui, Sonia se opri:

— Astăzi a bătut corect, nu-i așa?

Sandro Burger nu avu încotro și trebui să-i răspundă.
Dar continua să se uite în sus, spre orologiu.

— Da, astăzi da.

— Se întâmplă mai des?

Burger se întoarse uitându-se la Sonia:

— Nu. Niciodată.

— Dar cum de s-a întâmplat acum totuși?

— Probabil că cineva l-a dereglat.

— Și cum a intrat?

— Pe una din uși.

— Nu sunt încuiate la ora aceasta?

— Ba da. Dar zăvoarele sunt vechi.

— N-ar fi putut intra pe fereastră?

— Ba da, dar ar fi trebuit să spargă un geam.

Paracliserul făcu un pas spre portal ca să-i dea de înțeles că mai are și alte treburi.

— Bănuți cam cui i-ar fi putut trece prin minte așa ceva?

— Unor derbedei.

— Care sparg un zăvor?

— În ziua de astăzi, derbedeii sparg chiar și parole de calculator.

— Dar vă gândiți la cineva anume?

— La cei ce în timpul liturghiei desprind scândurile pe care se îngenunchează, pentru ca oamenii bătrâni să-și frângă gâtul. Pe ăia îi prind eu până la urmă, puteți fi sigură. Și acum bună ziua.

Omul se îndreptă spre portalul bisericii.

— Cunoașteți legenda diavolului din Milano?

Paracliserul se opri și se întoarse spre ea.

— „Când zi se face la al doisprezecelea dangăt“, încercă Sonia să-l ajute.

Burger își schimonosi fața într-un rânjel lipsit de înțelegere și dispăru în biserică.

Sonia își continuă drumul. Își simțea picioarele mai puțin grele, iar respirația mai ușoară. Discuția o readusese la banalitatea realității din Val Grisch. Pozna unui derbedeu. Clar!

În dreptul băcăniei o întâlni pe Ladina. Sonia avusese de gând să treacă mai departe făcându-i doar un semn amical cu mâna. Dar femeia se opri așteptând-o.

— Voiam să vă mulțumesc, spuse.

— Pentru ce?

— Pentru că ați vorbit cu colegul dumneavoastră. Mi-a dat o adresă. Diseară avem programare la Storta.

— I-ați spus deja doamnei Felix?

Ladina părea jenată:

— Mă gândeam să aștept până văd dacă ne place.

Sonia se simți ușurată:

— Ideea este bună, după părerea mea.

Mașina care colecta laptele apăru din curbă. Șoferul încetini și trecu pe lângă ele aproape la pas. Sonia nu reacționă, de parcă nu l-ar fi văzut.

— Îl cunoașteți? întrebă Sonia după ce acesta trecuse.

— Reto Bazzel. Colectează laptele și îl duce la ferma de produse lactate.

Iar după o scurtă ezitare, adăugă mai încet:

— Este mai bine să-l ocoliți.

— Nu-i atât de simplu.

— Știu; dacă nu se potolește, spuneți-mi.

— Și ce veți face?

— Îi spun tatălui său.

Băcănia Bruhin se deschidea deja la șase și un sfert. Sătenii care trebuiau să plece cu primul autobuz cumpărau uneori câte ceva de la doamna Bruhin. Acum era șase jumătate, iar prăvălia goală.

Sonia intră și ceru țigări.

— Indiferent de care, nu-i așa? spuse doamna Bruhin dându-i un pachet cu țigări mentolate.

— Oricum, nu le fumați, adăugă apoi.

Sonia chibzui o clipă:

— E adevărat. Dar pentru cazul că aş dori totuși să fumez aş prefera nementolate.

— Și anume?

— Indiferent. Adică nu. Dați-mi un pachet de Marlboro. Dar *light*.

Doamna Bruhin îi întoarse spatele căutând pe raftul cu țigări.

— Nu-i mare forfotă la Gamander, constată în timp ce căuta.

Femeia avea pe ceafă un semn de un roșu atât de aprins, încât părea să sângereze. Dacă și-ar fi purtat părul mai lung l-ar fi acoperit. Dar ceafa era tunsă cu mașina, aproape ca la un bărbat, ca și cum ea ar fi dorit ca toată lumea să poată vedea această pată sângerie.

Se întoarse acum și puse pe tejghea țigările:

— Și nici vremea nu ține cu noi.

Se sprijini apoi cu mâinile de tejghea, dând de înțeles că n-ar avea nimic de obiectat împotriva unei mici șuete.

Femeia aceasta mai avea o ciudățenie. Genele pleoapei superioare stângi erau albe, mai groase și mai dese decât cele negre ale pleoapei inferioare. Aceasta dădea privirii ei ceva asimetric, parcă s-ar fi uitat ușor cruciș.

Sonia răspunse cu lealitatea unei bune salariate:

— Pentru primul sezon este normal ca hotelul să nu fie pe deplin ocupat. Sunt sigură că situația se va îmbunătăți.

Doamna Bruhin nu ripostă, dădu doar din cap, ca cineva care ia cunoștință de o opinie fără să o împărtășească.

— Ați auzit și dumneavoastră clopotele orologiului, ieri-dimineață?

— Da. Douăsprezece bătăi la ora cinci. Paracliserul spune că este pozna vreunui derbedeu.

Doamna Bruhin își îndreptă privirile agasante spre Sonia:

— Așa, așa. Deci pozna vreunui derbedeu.

— Aveți îndoieli?

— Nu. Există tot felul de derbedei. Mici și mari. Drăguți și răi.

Intercală o pauză grăitoare:

— Se pare că și la hotel s-a întâmplat câte ceva.

— Credeți că se poate face vreo legătură între toate acestea?

— Cine știe? Gamander nu are doar prieteni aici în sat.

— Cred chiar că n-are deloc.

Doamna Bruhin nu răspunse nici de data aceasta.

Sonia puse banii pe tejghea și luă țigările.

— Satul și unicul său hotel au nevoie unul de altul. Ar trebui să se înțeleagă și să colaboreze, așa ar fi firesc.

— Așa ar fi firesc, confirmă doamna Bruhin. Apoi se duse la ușa prăvăliei și i-o deschise Soniei.

— Ieri credeam că a început în fine vara.

Era deja șapte fără douăzeci și ea era de serviciu de dimineață. O luă ușor la pas.

Pârâul brun de pe strada principală se uscaseră, deși cerul părea să nu-și fi încheiat încă socotelile cu Val Grisch.

Dură câțva timp până ca Igor să-și facă apariția în spatele tejghelei de la recepție. Proaspăt pieptănat și cu hainele neșifonate. Dar când o recunoscu pe Sonia nu se mai prefăcu, ci se întinse căscând fără să se jeneze, în timp ce apăsă butonul care deschidea ușa de la intrare.

Sonia urcă scările sărind câte două trepte deodată, în ideea de a compensa marșul mai scurt de astăzi, descuie ușa și o deschise cu grijă, ca să nu-l sperie pe Pavarotti, care poate că acceptase oferta de a zbura prin cameră.

O refuzase. Nu era în nici unul dintre locurile sale preferate: nici pe galeria perdelei, nici sus pe dulap, nici pe abajurul veiozei de pe noptieră.

— Leneșule, spuse Sonia intrând în baie. Dar nu era nici în colivie. Și nici într-unul din locșoarele lui din baie.

— Pavarotti ?

Oare lucrul temut se întâmplase de data aceasta ? Oare căzuse între perete și vreo mobilă, deoarece ea nu catadicsise nici până acum să umple spațiile goale cu hârtie de ziar ?

Aduse lanterna de buzunar și se uită în spatele comodei, a dulapului, al noptierei, al patului.

— Pavarotti ? strigă. Pavarotti ?

Și deodată înțelese ce se întâmplase. Scăpă lanterna din mână și ieși în fugă din cameră.

— Ce s-a întâmplat? strigă Igor când o văzu pe Sonia coborând în goană scările și repezindu-se, prin vestibul, spre aripa spa-ului.

Sonia nu răspunse. Intră în incinta liniștită, cu bazine, și alergă spre scările care duceau la etajul de jos. Lumina de veghe proiecta pete albastrui pe pereții de granit lustruit, tălpile de cauciuc ale pantofilor de jogging pe care îi avea încă în picioare scoteau un scârțâit parcă perfid la fiecare pas.

Ajunse la ușa sălii de relaxare și ezită un moment. Apoi o deschise încet și cu grijă.

Încăperea era cufundată în întuneric, doar acvariul arunca o lumină verzuie pe șezlongurile din imediata apropiere.

Șirurile de perle de oxigen se înălțau liniștite la suprafața apei, plantele acvatice stăteau nemișcate în nisipul cenușiu. Doar printre pești domnea o agitație ciudată. Își schimbau brusc direcția, se ciocneau unii de alții, se opreau, zvâcneau iar mai departe.

Sonia se apropie de acvariu. Iată-l: plutea aproape la suprafață, alături de gura de oxigen. De-a lungul aripilor se prinseseră bășicuțe minuscule de aer, iar penele albastre de pe pieptul său se mișcau în apa agitată de parcă ar fi fost niște alge tropicale rare.

Lumina se aprinse, iar fața Soniei se oglindi în pereții de sticlă ai acvariului. Un braț îi înlănțui umerii. Era Igor, care venise după ea. Sonia își sprijini capul de pieptul lui și izbucni în lacrimi.

— Ți-e mai bine ? întrebă Manuel.

Sonia era culcată pe masa de masaj dintr-una din cabinetele pentru tratament și se simțea într-adevăr ceva mai bine. Ieșise din starea de șoc, iar frica dispăruse. Dar știa că nu va dura mult. Manuel îi dăduse o tabletă de Temesta.

În ziua *aceea*, polițiștii care îl arestaseră pe Frédéric chemaseră ambulanța. Medicul îi dăduse o Temesta încă pe drum. Când sosiseră, la scurt timp după *aceea*, la Spitalul de Urgență ea era deja calmă și indiferentă. Îi cususeră buza, fotografiaseră celelalte răni – jolituri, hematoame, contuzii – consemnaseră totul în procesul-verbal și o trataseră.

O reținuseră o noapte la spital fiind suspectată de o ușoară comotie cerebrală. Sonia se trezise în zori de zi, iar frica o cuprinsese iarăși. O chemase, panicată, pe sora de noapte și, deoarece aceasta întârzia, se sculase și ieșise pe coridorul semiîntunecat. Într-un birou cu pereți de sticlă, din fundul coridorului, ardea lumina. Sonia o luase în grabă în direcția *aceea* și găsisese o infirmieră care citea ziarul mâncând un corn cu nuci. Femeia o condusesese, agasată, înapoi și îi dăduse iar o Temesta, întorcându-se apoi la cornul ei cu nuci.

Sonia avusese nevoie de o perioadă îndelungată ca să se dezobișnuiască de Temesta. În momentul de față însă medicamentul îi dădea posibilitatea să vorbească foarte distanțat despre toată afacerea.

— Ce-ați făcut cu el ?

— Igor l-a pescuit.

— Și ?

— L-a dus de aici.

— Sărmanul Pavarotti. A murit înecat, întocmai ca biata Caroline.

— Care Caroline ?

— Fosta lui stăpână, o prietenă de-a mea. S-a înecat undeva prin largul insulelor grecești.

Manuel scutură gânditor din cap.

— Acum crezi ? întrebă Sonia.

— Ce?

— „Când pește se face o pasăre.” Cineva reeditează legenda *Diavolul din Milano*.

— Aproape că pare așa, admise Manuel. Dar cine?

— Cineva din sat.

— Și de ce?

— Are de-a face cu Barbara Peters.

— Dar papagalul tău?

— Ea n-are nici un papagal. Sonia se ridică și coborî de pe masa de masaj.

— Unde te duci?

— La ea.

Barbara Peters era încă în apartamentul ei. Sonia îi dădu un telefon de la recepție, spunându-i că trebuie urgent să-i vorbească.

— Despre pasăre? întrebă șefa.

— Nu. Despre dumneavoastră.

Luă liftul până la etajul al treilea și sună la ușa care ducea în apartamentul din turn.

— Sus de tot, se auzi vocea Barbarei Peters printr-un microfon de sub butonul soneriei.

Mecanismul care deschidea ușa bâzâi.

Sonia intră și dădu de un palier mic. O scară turnantă ducea sus.

La etajul întâi mirosea a baie. Șampoane, săpunuri, loțiuni, spray-uri, deodorante, parfumuri. Existau trei uși. Printr-una din ele Sonia zări un pat nefăcut și jumătatea unei ferestre.

În spatele unei alte uși deschise observă încă o scară turnantă.

— Aici sus! strigă Barbara Peters.

Sonia urcă mai departe și intră, printr-o lucarnă, în cameră. Era mare și rotundă, de jur împrejur se găseau, la intervale regulate, nouă ferestre mici, ca niște creneluri. O ușă din partea sudică se deschidea spre un acoperiș plat îngust, împrejmuit, care înconjură turnul. Încăperea n-avea tavan, puteai vedea șarpanta până sus, la fronton.

Sonia se așteptase ca locuința Barbarei Peters să fie aranjată în același stil ca biroul – funcțional și cool, cu mobile din anii '20. Dar ceea ce văzu aici era tocmai contrariul. Pereții camerei din turn erau zugrăviți într-un roșu cald, profund, continuat în placajul interior al acoperișului, unde lua nuanțe tot mai întunecate, devenind aproape negru sus, la fronton. Grinzile acoperișului străluceau auriu.

Parchetul din lemn tropical aproape negru era acoperit cu covoare orientale, iar mobilierul părea o combinație de piese otomane, egiptene și mobile în stil franțuzesc, de la Ludovic al XIV-lea până la Louis Philippe. Peste tot lustre de Murano, lămpi marocane din alamă și sticlă pictată și sfeșnice aurite transformate în lămpi de masă cu abajururi de mătase. Pereții erau plini de oglinzi în rame aurite, daghereotipuri ale unor peisaje englezești și franțuzești, miniaturi în ulei sau în acuarelă ale unor portrete de copil.

Nici o suprafață fără bibelouri. Figurine de porțelan, scoici, cutii, doze, flacoane, sculpturi, păpuși, jucării. Puțina lumină care pătrundea prin ferestrele mici era oprită și filtrată cu ajutorul unor paravane, marchize, perdelețe de tul și perdele din stofe grele de mătase, în falduri bogate.

Pe palier Bango, cockerul Barbarei Peters, o întâmpină agitat. Deoarece coada sa tăiată era prea scurtă ca să poată da din ea, își mișca posteriorul, ca o dansatoare de hula.

Stăpâna casei o aștepta în picioare. Era în halatul de baie pe care îl îmbrăca dimineața, când mergea la înot.

— Mi-a spus Igor. Îmi pare rău. Firește că vă voi despăgubi pentru animal.

Poate că aceste cuvinte ar fi părut mai puțin dure dacă n-ar fi fost rostite într-o ambianță debordând de sentimentalism. Dar aici o lăsară, pentru un moment, pe Sonia fără glas.

Barbara Peters își dădu seama că nu găsisese tonul adecvat. Se îndreptă spre Sonia și o îmbrățișă fără să mai spună nimic. Apoi îi oferă un scaun și se așeză în fața ei.

— Este vorba de dumneavoastră, spuse Sonia.

— Trebuie să-mi explicați de ce.

Iar Sonia îi explică. Îi poveste conținutul fragmentului din legenda despre diavolul din Milano și îi recită versurile cu cele șapte condiții. Barbara Peters o asculta mai mult din politețe decât din interes real – cel puțin aceasta era impresia Soniei. Își pusese picior peste picior și ședea dreaptă de tot într-un mic fotoliu Ludovic al XV-lea, fără a se rezema de perna spătarului.

Când Sonia termină, Barbara Peters spuse:

— Nu m-ar mira să aveți dreptate.

În sinea ei, Sonia sperase că Barbara Peters va respinge teoria ei ca produs al unei fantezii înfierbântate.

— Dacă ați ști de câte mizerii am avut parte de când am cumpărat hotelul! Opt proteste depuse la tribunal împotriva renovării clădirii. A trebuit să lucrăm săptămâni în șir cu generatoare fiindcă s-a simulat o pană de curent. Betonierele erau mereu împiedicate să vină, și anume cu ajutorul unor arbori prăbușiți, al unor unelte agricole lăsate în drum și al altor obstacole ciudate. N-ar fi exclus ca această istorioară puerilă să fi fost scornită de acciași oameni.

— Și ce intenționați să faceți?

— Același lucru ca până acum. Adică nimic. Nu vreau să le dau ălor satisfacția că au reușit să mă intimideze. Sunt niște macho. Trebuie ignorați – asta îi doare cel mai rău.

Sonia era de altă părere:

— Dacă îi ignori nu cedează până nu te obligă să iei act de existența lor. Trebuie luați în serios. Trebuie înfrunțați.

Barbara Peters scutură, hotărâtă, din cap:

— Eu nu voi face nimic. Îi las să lovească mai departe în gol. Dar, dacă vreți să sesizați poliția, nu vă pot opri. În fond și la urma urmei, era pasărea dumneavoastră.

— Mă mai gândesc.

— Da, mai gândiți-vă. Luați-vă azi zi liberă. Ca să vă reveniți din șoc.

Barbara Peters se ridică punând astfel capăt întrevederii. În dreptul scărilor mai spuse:

— Dar dacă vă hotărâți să mergeți la poliție nu uitați: tot satul lucrează mână în mână.

În cameră era liniște. Îi lipseau clămpănitul, zdrăgănitul și ciocănitul încet al lui Pavarotti când făcea gimnastică în colivie. Îi lipseau și ciripitul, piuitul și cloncănitul monologurilor sale.

Sonia luă din cui colivia goală, puse cutiile cu mâncare, nisip și știuleți de mei într-o pungă de plastic și se duse la lift.

Coborî la subsol, trecu prin fosta pivniță pentru schiuri, mergând spre ieșirea din spate, iar de acolo la containerele pentru gunoi ascunse într-o firidă. Deschise capacul unuia și aruncă totul înăuntru.

Îndreptându-se iar spre ușă avu senzația că cineva o urmărește cu privirile. Se opri și își întoarse capul. Pe șosea stătea nemișcată o ființă uitându-se în direcția ei. Îl recunoscu pe țăranul cel șchiop de-abia când acesta observă că fusese surprins și își continuă drumul.

Sonia reveni în cameră, făcu un duș și se culcă. Pastila de Temesta o făcuse nu numai indiferentă, ci și puțin somnoroasă.

Simțea că este pe cale să se trezească. Și știa că există un motiv care o făcea să dorească să doarmă mai departe. Undeva, departe, o ploaie monotonă cădea pe frunzișul mestecănelui. Sonia își strânse pleoapele încercând să se strecoare înapoi, în somn.

Dar o năpădiră deodată toate amintirile. Liniștea din baie. Pavarotti în acvariu. Colivia în container. Zbuciumul. Teama. Panica.

Sonia se așeză pe marginea patului uitându-se prin cameră. Efectul pastilei de Temesta dispăruse, starea de indiferență, de asemenea. Cineva intrase în această cameră în jumătatea de oră în care ea lipsise. Cineva făcuse rost de un paspartu, intrase aici, înșfăcase papagalul, încuiase iar ușa, trecuse pe lângă Igor, care dormea, coborâse în sala de

relaxare și îl aruncase în acvariu pe Pavarotti, deja mort – sau îl înecase acolo.

Această brutalitate plină de cinism se contură dintr-odată cu atâta pregnanță în cămăruța ei, încât o putea auzi, vedea, pipăi, mirosi și îi putea simți gustul.

Puse mâna pe mobil și trimise un SMS:

a murit Pavarotti

Malu răspundea de obicei imediat. De data aceasta nu primi nici un răspuns.

alo Malu

Nici un răspuns.

Formă numărul lui Malu. Răspunse o voce de femeie: Vă rugăm reveniți. Abonatul nu poate fi contactat.

Sonia auzi pași pe coridor. Tot mai aproape, până amuțiră în dreptul ușii ei. Își ținu respirația.

Dușumeaua scârțâi.

O bătaie la ușă.

Sonia nu răspunse. Inima îi bătea nebunește.

O nouă bătaie la ușă.

— Cine-i ? întrebă.

— Eu, Manuel. Ești OK ?

Sonia respiră ușurată, se duse la ușă și o deschise.

Manuel îi aruncă o privire scrutătoare:

— Mi-am imaginat. Șase ore. Efectul nu durează mai mult.

Îi întinse o folie cu patru pastile de Temesta:

— Mai am.

Sonia se duse în baie, umplu un pahar cu apă, scoase o pastilă din folie, o băgă în gură și o înghiți. Manuel intrase după ea în baie:

— Unde e colivia ?

— Am aruncat-o. Am socotit că este mai bine așa decât să fiu obligată s-o văd mereu. Acum însă văd mereu lipsa coliviei.

— N-ai vrea alt papagal?

Sonia scutură din cap:

— Nu-mi plac papagalii. De Pavarotti mi-a plăcut, deși era papagal. Ah, drace!

Începu din nou să plângă.

Manuel o luă în brațe:

— Ai mâncat ceva astăzi?

— De ce? Îmi miroase gura? îl întrebă pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

— Te întreb fiindcă nu-i sănătos să plângi pe stomacul gol.

— Nu mi-e foame.

— Ce-are a face mâncatul cu foamea? Îmbracă-te. Te aștept jos și mergem la Steinbock, să mâncăm un „platou à la Graubünden“. Dar grăbește-te. La două sunt de serviciu.

— N-am chef să merg în satul ăsta. Îmi provoacă teamă.

— Medicamentul își face efectul în zece minute. Și n-o să-ți mai fie teamă.

— Am motive încă.

— Bine, dar nu-ți poți petrece tot restul sezonului în șandramaua asta.

— Nu. Dar pot pleca.

Sonia luase hotărârea în clipa în care o formulase. Da, era singura soluție. Trebuia să plece. În fond și la urma urmei se angajase la Val Grisch tocmai fiindcă voise să scape de frică.

— Ah, nu-mi veni cu așa ceva, spuse Manuel. Nu-mi poți face una ca asta!

O strânse încă o dată la piept:

— Cobor acum și te aștept în hol. Dacă nu vii într-un sfert de oră mă duc singur la Steinbock.

De îndată ce Manuel ieși, Sonia puse zăvorul la ușă și începu să împacheteze.

— Sunteți așteptată aici, jos. Aveți programat un tratament, lătră la telefon vocea doamnei Felix.

— N-ați putea să-l preluați dumneavoastră? Am primit zi liberă.

— Insistă să veniți dumneavoastră. Este dr. Stahel.

Sonia stătu o clipă pe gânduri:

— Spuneți-i că vin.

Puse receptorul în furcă.

Își făcuse deja geamantanele. Hainele pe care voia să le îmbrace pe drum erau pregătite în dulap, iar acelea de care mai avea nevoie diseară și mâine-dimineață le va pune în valiza cu rotile.

Planul inițial de a pleca astăzi i se păruse cam pripit încă în timp ce făcea bagajele. Știa că e o consecință a efectului tabletei. Dar dacă medicamentul o ajuta să pună plecarea ei într-o lumină mai puțin dramatică — de ce nu? Și, în afară de aceasta, dr. Stahel era un pacient interesant.

Înainte de a ieși din cameră îi transmise lui Malu încă un mesaj:

pavarotti a murit.

Dr. Stahel o aștepta întins pe spate, cu ochii închiși. Orga de lumină își proiecta culorile pe fața sa destinsă. Din difuzor se auzea cântecul unor păsări tropicale. Sonia nu-și dădea seama dacă el doarme. Așteptă.

— Dumneavoastră sunteți, Sonia?

— Da. Scuzați-mă că v-am făcut să așteptați.

— Gardiana închisorii mi-a spus că astăzi aveți zi liberă. Sunt sigur că m-ați fi anunțat.

— N-a fost programată.

— Dar vă simțiți bine?

— Da. Dar dumneavoastră?

— Sunt mahmur. Sper că aseară nu am avut un comportament necuviincios.

— N-aveți ce să vă reproșați.

Dr. Stahel se pregătea să se întoarcă pe burtă.

— Nu. Rămâneți așa. Vă fac un masaj contra mahmurelii.

Se duse la chiuvetă. Lăsă apa să curgă până se făcu rece ca gheața, înmuie două tampoane de vată și i le aplică pe ochi.

Se opri în spatele lui, își puse mâinile una peste alta pe fruntea sa, apăsând ușor. Ridică mâinile. Apăsă iar. Își puse mâinile de o parte și de alta a capului lui. Apăsă. Își ridică mâinile. Apăsă din nou. Își strecură mâinile sub ceafa lui, o trase cu grijă, menținu presiunea, dădu drumul.

— Mă voi îmbăta și astăzi, ca să vin mâine iar la dumneavoastră.

— Mâine nu voi mai fi aici.

— Spuneți-mi că nu-i adevărat.

— Ba este adevărat.

— Dar ce s-a întâmplat?

Sonia își trecu degetele ambelor mâini de la sprâncene spre rădăcina părului. După tot a șaptea mișcare degetele mâinilor ei alunecau de-a lungul sprâncenelor oprindu-se, o clipă, pe tâmpile, pe care le apăsau ușor.

Îi relată povestea tristă a lui Pavarotti.

Își încovoie degetele ca o gheară și masă pielea capului doctorului Stahel. După care își împreună vârful degetelor pe mijlocul frunții sale și le mișcă încet în jos, până ce arătătorul și degetul mijlociu ajunseră la pleoape. Le apăsă ușor, rămânând câteva secunde așa, apoi își alunecă degetele spre tâmpile. Acolo făcu o serie de mișcări circulare.

— Iar acum mi-e frică, mărturisi.

— De aceea plecarea aceasta precipitată?

— Nu vreau să-mi mai fie frică.

— Aveți o experiență îndelungată cu frica?

— Îmi este suficient cât am avut până acum.

Își puse degetele arătătoare pe colțurile interioare ale ochilor lui apăsând ușor.

— Prin urmare asta vreți să faceți? Să fugiți de aici?

— Am încercat și cu Temesta.

— Și?

— Efectul este temporar. De exemplu acum. Dar am ajuns o dată dependentă de Temesta. Ajunge.

— Temesta are efect în caz de anxietate difuză. Dumneavoastră cunoașteți însă obiectul fricii.

— Da.

— Am ajuns la vechea problemă: înlăturăm simptomele, sau înlăturăm cauzele lor?

— Sau pe autorii care le provoacă.

Sonia își puse mâna stângă sub ceafa doctorului, frământând-o ușor.

Mâna dreaptă o puse pe frunte, apăsând-o în timp ce cu stânga îi ridică puțin capul. Renunță la presiune, așteptă câteva secunde, apoi repetă mișcarea.

Prin difuzor se auzeau sunetele ciudate ale unor păsări rare. Încăperea era învăluită în parfumul uleiului de masaj Zitronella. Sonia își trecu ușor mai întâi mâna stângă, apoi pe cea dreaptă peste fruntea doctorului Stahel. Mai întâi repede, apoi tot mai încet.

— Credeți că într-una din multiplele realități paralele există și diavolul?

Dr. Stahel nu răspunse. Adormise.

notează-ți noul număr al mobilului meu
ce s-a întâmplat cu cel vechi
am pierdut mobilul
cum așa
sau mi s-a furat ce mai faci
pavarotti a murit
ce-a avut
înecat
he
în acvariu
pleacă de acolo
da
când
măine

Avusese de gând să petreacă seara în camera ei și să suporte noaptea cu ajutorul uneia din pastilele de Temesta primite de la Manuel. Dar, la o jumătate de oră după ce o înghițise, senzația de anxietate dispăruse, în schimb apăruse cea de

însingurare. Își despachetă din geamantan rochia numită de Malu *too little black dress*, deoarece era cam scurtă, scoțându-i în evidență formele; apoi îi telefonă lui Manuel.

— M-am răzgândit.

— Rămâi ?

— Nu. Dar cobor la bar ca să bem împreună un pahar, de rămas-bun.

— Rămas-bun de la cine ?

— De la tine.

— Prostii !

Totuși peste un sfert de oră Manuel bătu la ușa camerei, ca să o ia. Îmbrăcase o cămașă-tunică și se dăduse cu prea multă apă de colonie. Când Sonia deschise și el îi văzu toaleta spuse:

— Măcar unul dintre noi este îmbrăcat într-o haină închisă până la gât.

Trecuse de ora zece când intrară la bar. Dr. Stahel era singur, ca de obicei, șezând pe un scaun la bar și schimbând din când în când câteva cuvinte cu Vanni. Cei patru prieteni ai Barbarei Peters se instalaseră la o măsuță. Barbara nu era acolo. Fusesse obligată să plece pe neașteptate la Milano și se întoarce mâine, i se explicase Soniei la birou, când insistase că trebuie să vorbească urgent cu ea.

Bob, care obișnuia să uite de ambianță în timp ce cânta la pian, își întorsese capul spre ușă făcându-i semn cu capul.

— Ești deja așteptată, observă Manuel cu o voce cam acidă.

Se așezară la o măsuță și comandară câte un pahar cu șampanie.

— Benzodiazepin și alcool – nu e chiar combinația ideală, observă Manuel când ciocniră.

— Pentru Pavarotti ! răspunse Sonia.

— Pentru Pavarotti !

— Ești deci ferm hotărâtă, conchise Manuel.

Sonia dădu din cap. Deși nu era așa. Sub influența unor asemenea substanțe orice decizie fermă își pierde stringența. Totul ajunsese să-i fie cam indiferent. Stătea, ce-i drept, aici

ridicând paharul pentru Pavarotti și constatând că ceea ce i se întâmplase a fost îngrozitor, dar n-o mai impresiona. Totul părea deja foarte departe.

Își dădea seama că se hotărâse să plece din cauza fricii. Dar în momentul de față nu știa cum este să-ți fie frică. Nu. Hotărârea fusese, ce-i drept, luată, dar ea nu mai era ferm hotărâtă.

Peste o oră, în bar nu mai rămăseseră decât Vanni, Bob și cu ea. Dr. Stahel fusese primul care se retrăsese. Venise la masa lor ca să-și ia rămas-bun. Sonia i-l prezentase pe Manuel ca urmaș al ei, iar el întrebase:

— Faceți și dumneavoastră masaje atât de minunate contra mahnurelii?

— Ba chiar și mai bune, îl asigurase Sonia.

Dr. Stahel plecă, iar Sonia îi explică lui Manuel ce era un masaj contra mahnurelii.

Curând după aceea se retraseră și cele două perechi. După o mică pauză de politețe Manuel întreabă:

— Plecăm acum amândoi, iar tu te întorci, sau rămâi pur și simplu pe loc?

Ea rămase pur și simplu pe loc. Bob începu să interpreteze un cântec; melodia i se părea cunoscută Soniei, care dădu pentru prima dată atenție și textului:

*I'm in the mood for love
Simply because you're near me
Funny, but when you're near me
I'm in the mood for love.*

Privind, pierdută, în paharul aproape gol, Sonia asculta melodia care se stinge și textul mai mult mimat decât cântat cu un accent franțuzesc.

*If there's a cloud above
If it should rain, we'll let it*

*But for tonight forget it
I'm in the mood for love.*

Urmără câteva acorduri finale evazive și ea își dădu seama că acum nu mai trebuie decât să-și ridice capul și să-i zâmbească. Așa și făcu.

Se trezi o dată în timpul nopții constatând că pilula de Temesta își pierduse în oarecare măsură efectul.

Dar acum nu-i mai era totul indiferent.

Își trecu mâna peste pieptul lui neted, apoi în jos, de-a lungul abdomenului pufos – cu grijă, dar nu ca o fizioterapeută.

când sosești
încă nu știi
dar vii
încă nu știi
ce s-a întâmplat
încă nu știi
ah așa

Prognoza meteo era proastă, nedeosebindu-se prin nimic de cea din ultimele zile. Gian Sprecher examinează cerul cu luneta. Dacă ar ști că trei zile de acum înainte vremea va fi cât de cât uscată, ar cosi astăzi.

Vălul de ceață părea pe alocuri transparent, iar deasupra piscului Badaint văzu o spărtură albastră, prin care pășunea alpină Verd, scăldată în soare, strălucea ca o grădină fermecată. Dar la răsărit se îngrămădeau încă nori negri de ploaie.

Sprecher decise să nu cosească. Profită de o parte din timpul liber câștigat în felul acesta pentru a se uita spre hotelul Gamander ca să vadă cam ce se mai întâmplă pe acolo la o oră atât de matinală.

Aproape toate casele împodobite cu motive geometrice vopsite din ulicioara laterală aveau un bovindou. Iar Sonia

se temea că în fiecare se ascundea cineva care o urmărea, în timp ce căuta pe fațade numele caselor. I se spusese la birou că locuiește în Chasa Cunigl. Undeva acolo, sus. Mai mult nu știa nimeni.

În această dimineață Sonia sosise cu mare punctualitate la locul de muncă. Manuel o salutase fără să se mire, de parcă nici nu s-ar fi așteptat la altceva. Nu comentase schimbarea planurilor ei, comunicându-i doar foarte sec:

— Pentru ora nouă s-au programat oaspeții cei noi.

Băi de aburi, masaj cu peria, program complet.

În timp ce masa, cu o perie cu peri naturali, trupurile obișnuite cu o sală urbană de fitness, gândurile ei zburau mereu la imagini din ultima noapte. Adică: mai întâi apăruseră imaginile, iar pe urmă le rememorase ea, una după alta. Și se convinsese din ce în ce mai mult că dorea să mai rămână câtva timp aici.

Casele trandafirii din această parte a satului arătau de parcă ar fi fost cioplite într-un pateu de carne. Fiecare fațadă interioară șanfrenată a tocului unei ferestre era diferită de cealaltă, iar ornamentele în vopsea, executate manual pe căptușeala cercevelor, nu făceau decât să întărească această impresie. De-a lungul zidului tencuit, mici burlane coborau până jos, pornind de la lădițele cu flori de pe pervaz. Unele aveau deja o culoare verde ca mușchiul.

Pe fațada deteriorată a unei clădiri bej-deschis, cu trei etaje, un iepuraș de casă vopsit stătea ghemuit într-un oval strâmb. Dedesubt scria „Chasa Cunigl”! Sonia se duse la portalul cu un cadru din tuf și căută în zadar o sonerie. Bătu la ușă. Lemnul lustruit de trecerea secolelor înghiți zgomotul ciocănitului. Sonia se dădu cu câțiva pași înapoi și se uită în sus, spre ferestre.

— Pe cine căutați?

Sonia tresări. N-o auzise venind pe bătrâna micuță care se oprise în spatele ei. Îmbrăcată în negru, așa cum obișnuiau mai demult toate văduvele veșnice de la țară. Nu-i mai lipsește decât gușa, se gândi Sonia.

— Pe domnul Casutt. Dar se pare că nu este nimeni acasă.

— Ba da, ba da, cineva este acasă. Veniți cu mine.

Femeia apăsă clanța din fier forjat și deschise ușa.

Intrară într-un vestibul mare, răcoros și întunecat, care aici, sus, se numea *pierten*. Câteva uși duceau în camerele de locuit, în hambare și grajduri, iar o scară la etajele superioare.

— Locuința de la ultimul etaj. Bateți pur și simplu până deschide. Uneori durează câțva timp.

Lângă ușa de la etajul al treilea era un capac de sobă. Pe el o pereche de pantofi de sport. Pielea de căprioară părea udă, pantofii erau căptușiți cu hârtie de ziar. Prin ușă se auzea ticăitul unei pendule vechi. Sonia bătu la ușă și așteptă să audă o voce, sau pași, sau altă reacție. Dar totul rămase liniștit, în afară de tic-tacul lent.

Sonia bătu încă o dată.

Tic-tac.

După a patra bătaie se hotărî să nu dea ascultare sfatului bătrânei. Dar exact în clipa aceea auzi un scârțâit pe dușumea. Apoi zgomot de pași.

— Cine este? întrebă vocea lui Casutt.

— Sonia Frey de la Gamander.

— Un moment.

După câteva minute ușa se deschise și apărură rânjetul stereotip al lui Casutt.

— Scuzați, spuse Sonia. Probabil dormeați.

— Un vechi obicei al portarului de noapte.

Se uită cu atenție, să vadă dacă Sonia era singură. Apoi o pofti înăuntru.

Ea intră într-o bucătărie mică. O chiuvetă de ceramică plină cu veselă murdară în fața unui boiler cu gaz, o plită electrică, cu două ochiuri, un bufet pentru vase vopsit neglijent cu ulei strălucitor de culoare gălbuie, un mic frigider montat în perete, alături de o poliță din lemn care servea drept loc de depozitare și era plină de tigăi folosite, tacâmuri și vase murdare.

Casutt mormăi o scuză pentru dezordine și o luă înainte spre camera alăturată. Aceasta era dormitor și living în același timp. Un pat nefăcut, un fotoliu cu rezemătoare laterale pentru cap, acoperit cu un șal împletit, jerpelit, o masă cu două scaune, o comodă, un dulap de haine, un televizor. Tavanul din lemn era atât de scund, încât îți venea să crezi că din cauza lui se gârbovise Casutt. O fereastră din zidul gros dădea spre partea din spate, lipsită de ferestre, a unei clădiri fără vârstă și spre o curte în care erau adunate lemne de foc, lădițe goale pentru bere, palete, cauciucuri de automobil și două remorci scoase din funcțiune.

În cameră plutea un miros acru, de delăsare. Casutt îi oferi Soniei un scaun și se așeză în fața ei. Pe masă se găseau reviste citite și răscitite. Alături o sticlă de vin de Veltlin începută, una de bitter aproape golită și un pahar murdar.

— Doriți o cafea? întrebă Casutt.

— Nu, mulțumesc, răspunse Sonia repede.

Pe peretele din dreptul mesei o serie de fotografii înrămate: domnul Casutt cu Jean-Paul Belmondo, domnul Casutt cu Kurd Jürgens, domnul Casutt cu Romy Schneider, domnul Casutt cu Doris Day, domnul Casutt cu Cary Grant. De fiecare dată în uniformă; pe reverul hainei se vedeau cele două chei încrucișate.

— Este doar o parte din fotografii. Și doar o parte infimă a oamenilor de seamă pe care i-am cunoscut.

Înainte de a putea începe să îi enumere, Sonia îl întrebă:

— Vă descurcați?

— Deocamdată da. N-am nevoie de multe. Iar salariul îl primesc încă până la sfârșitul sezonului. Banii n-au nici o importanță pentru *aia*. Și ce mai e nou pe acolo?

Sonia nu-l scăpă din ochi când spuse:

— Unul din porcii ăștia mi-a înecat papagalul.

El dădea doar din cap, de parcă ar fi vrut să confirme un fapt cunoscut:

— Dacă aș mai fi lucrat acolo, tot eu aș fi fost suspectat.

Sonia se uită drept în ochii lui:

— Dumneavoastră l-ați omorât ?

Zâmbetul său încremenit făru pentru prima dată ușor amuzat.

— Sper că nu mă întrebați la modul serios.

Sonia repetă întrebarea. Tonul ei nu era nici amenințător, nici provocator, ci plin de înțelegere. De parcă ar fi vrut să-i sugereze că poate liniștit să-i spună adevărul și că după aceea vor încerca împreună să găsească o soluție.

— N-am nimic împotriva dumneavoastră. Vă simpatizez. De ce să vă fi omorât papagalul ?

— Nu se îndreaptă împotriva mea. Face parte dintr-o serie de acțiuni care o vizează pe doamna Peters.

Casutt își turnă puțin vin și luă o înghițitură :

— Ce fel de acțiuni ?

— Atacul asupra ficusului. Apariția dumneavoastră ziua în amiaza mare. Tuburile luminoase din apă. Cele douăsprezece bățai ale orologiului la revărsatul zorilor.

— Ah, așa. Clar. Firește că există o legătură între toate acestea, constată Casutt, cu o voce sarcastică.

Foarte încet și cu câte o pauză lungă după fiecare vers, ca să-i dea timp să înțeleagă semnificația lor pentru cele cinci întâmplări, Sonia îi recită poezia cu cele șapte condiții.

Casutt dădea din cap de câte ori îi cădea fisa. La sfârșit întrebă :

— Dar unde ați găsit poezioara ?

— Asta i-o spune diavolul din Milano frumoasei păstorice Ursina, pentru a o determina să-i vândă sufletul. O cunoașteți, nu-i așa ? O legendă care circulă în ținutul acesta.

Casutt scutură din cap :

— În copilăria mea, cei de aici mergeau la școală doar în timpul iernii. Și doar câțiva ani de zile. N-am avut privilegiul să studiez legende.

— Legende le povestesc părinții și bunicii.

— Am avut doar o bunică, iar aceasta era surdomută. Cât despre părinți, seara erau prea obosiți să-mi mai spună povești înainte de a mă culca.

Turnă un deget de vin peste ce mai rămăsese în pahar și îl bău imediat. Paharul pe care îl puse pe masă arăta de parcă n-ar fi băut nimic din el.

— De-asta ați trecut pe aici? Ați vrut să mă întrebați dacă eu sunt diavolul din Milano?

Zâmbetul schimonosit semăna iarăși cu o grimasă cauzată de o durere suportată cu eroism.

— Nu. Am vrut să aflu ce mai faceți.

— Acum ați aflat.

Casutt arată cu un gest teatral spre încăpere.

— Țsta este mediul meu. Al unui om care a lucrat întreaga viață în case luxoase. O cameră cu o chicinetă la o mătușă bătrână. Și cu W.C.-ul în casa scărilor.

— De ce rămâneți aici? De ce nu vă căutați alt post?

Casutt arată spre pahar:

— De aceea.

Își turnă iar doar o cantitate mică pe care o bău imediat.

— Dar dumneavoastră? De ce rămâneți aici?

— Eu n-am fost concediată.

— În orice caz, de bani n-aveți nevoie.

— Ce vă face să credeți așa ceva?

— În meseria mea îți formezi ochiul pentru chestiuni de astea. Sunteți aici fiindcă ați fugit de ceva. Și ați vrea să știți acum dacă nu cumva este cazul să fugiți din nou.

Sonia nu spuse nimic.

— Fugiți! Fugiți cât mai repede! țipă Casutt deodată.

Sonia se ridică, dar Casutt o prinse de braț:

— Există în sat oameni care aveau alte planuri cu Gamander.

— Deci ei ar putea fi implicați?

El își ridică mâinile:

— N-am spus nimic. Dar există câțiva de la care te poți aștepta la orice.

— Cine?

Casutt scutură din cap.

— Reto Bazzel, acela cu remorcile pentru colectarea laptelui, avea niscaiva planuri cu hotelul Gamander? Întrebă Sonia mânată de o idee bruscă.

— Nu, el nu.

După o pauză Casutt adăugă:

— În schimb, tatăl său.

— Ce fel de planuri?

— Locuințe de lux.

— Și din ce cauză nu le-a realizat?

— Din cauza banilor. Ea a supralicitat.

— Și asta să fie un motiv?

Casutt repetă ceremonialul cu turnatul vinului, răspunzând de-abia după aceea:

— Vă spun toate astea pentru că v-ați purtat frumos cu mine. Dar n-am spus nimic! Pentru tată acesta n-ar fi un motiv. Pentru fiu însă da – păziți-vă de fiul său. Nu-i chiar întreg... Casutt se ciocăni cu arătătorul pe frunte.

Vremea, care stătuse întreaga dimineață în cumpănă, hotărî acum să fie proastă. Norii nedeciși se desprinseseră de pe versanții stâncoși și revărsară asupra văii rafale de ploaie rece ca gheața. Sonia își trase fermoarul canadienei până la bărbie și își scoase gluga din guler înainte de a ieși de sub poarta clădirii.

După câțiva metri auzi în spatele ei zgomotul puternic al unui motor Diesel. Își întoarse capul și văzu un Land Rover vechi, verde, cu o remorcă pentru vite; cobora șoseaua îngustă. Sonia se lipi de zidul unei case, făcându-i loc. La volan era un bărbat mai în vârstă pe care îl știa de la Steinbock. Unul din jucătorii de cărți de la masa lor obișnuită. Acesta trecu pe lângă ea fără să-i dea atenție. Deasupra ușii remorcii văzu dosul osos și noroiat al unei vaci.

Mai jos, pe șoseaua principală, o ajunsese din urmă un Audi cenușiu-argintiu, care opri la câțiva metri după ce trecuse de ea. Portiera locului din față, de lângă șofer, se deschise. Sonia își încetini pașii.

În spatele ei auzi alt zgomot de motor. Se uită înapoi. Era mașina care colecta laptele. Aceasta redusese viteza și opri la câțiva metri în urma ei. Audi-ul claxonă. Aștepta încă având portiera deschisă. Sonia o recunoscuse acum pe Barbara Peters la volan. Urcă. Mașina porni. Sonia se uită înapoi. Și mașina care colecta laptele demarase.

— Să nu vă sinchisiți de el. Este inofensiv, spuse Barbara Peters.

— Să sperăm că aveți dreptate, replică Sonia.

Barbara arăta bine, deși făcuse o distanță mare cu automobilul. În mașină plutea un miros plăcut – un parfum pe care Sonia nu-l cunoștea. Radioul transmitea muzică din Caraibe.

— Am auzit că și tatăl lui avea interese la Gamander.

— Voia să-l transforme într-o casă cu apartamente de locuit. Imaginați-vă: să excaveze și să construiască douăsprezece locuințe de lux în stilul *neo-arvenstii* din Engadin.

— Cred că a fost foarte nemulțumit văzând că nu se alege nimic de planurile sale.

Barbara Peters începu să râdă:

— La un moment dat a apărut, beat mort, pe șantier și m-a înjurat: „O să-ți pară rău, curvă afurisită“. Sau „scroafă“? Sau ambele?

— Și nu vă este frică?

— După cum am spus: strategia mea este să ignor totul. Dar hai să vorbim despre dumneavoastră. Vă simțiți mai bine?

— Ieri am vrut să-mi dau demisia; erați însă plecată. Iar astăzi mă simt mai bine.

— Mă bucur. V-aș simți lipsa. Prezența dumneavoastră conferă puțin *glamour* sanatoriului nostru.

Sonia răspunse complimentului cu un zâmbet.

— În comparație cu doamna Felix și Manuel... adăugă Barbara Peters cu toată candoarea, fără nici o intenție rea.

Viră apoi spre drumul care ducea la hotel.

Sonia văzu în oglinda retrovizoare că mașina cu remorca pentru lapte oprise la câțiva metri de drumul de acces către hotel.

Să umpli tipsiile cu parafango era o îndeletnicire aproape meditativă. Sonia scoase polonicul din malaxor, desenă cu masa neagră, vâscoasă, ornamente pe tipsie și urmări cum acestea se lăbărțează contopindu-se unul cu altul și devenind un strat gros, cu un miros ciudat.

S-ar putea ca domnul Casutt să știe mai multe decât spunea. Totuși, nu credea că *el* era autorul celor întâmplare. Un bătrân neajutorat care bea prea mult nu ar fi avut răbdare să aștepte până ea părăsește hotelul, să se furișeze pe urmă, prin hol, până sus la camera ei, să o descuie, să-l ia pe Pavarotti din colivie, să coboare iar scările, să treacă iar prin hol și spa până în sala de relaxare, unde să înece pasărea în acvariu, iar apoi să traverseze pentru a treia oară holul și să plece.

Dar în cazul atacului cu acid sulfuric și al focului subacvatic s-ar putea să fi văzut ceva ce trecea acum sub tăcere. După cum s-ar putea să fi recunoscut și vocea de la telefon care îl chemase să preia tura de zi.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se întărea convingerea că el îl cunoștea probabil pe făptaș. Și era tot mai sigură că trebuie să ia în serios și avertismentul de a se feri de Reto Bazzel, collectorul de lapte.

Băgă o tavă plină în dulapul pentru menținere la cald și începu să umple alta. Picură de sus de tot un fir subțire de parafango pe suprafața curată și desenă ornamente înflorite pe tipsie, ca un bucătar de trei stele care garnisește farfuriuara cu desertul.

Doamna Felix intră în încăpere fără să bată la ușă, o închise imediat și se postă cu spatele la ea. Gura ei era ca o dungă subțire, iar două cute verticale adânci se intersectau, la rădăcina nasului, cu rama ochelarilor arcuiți.

Sonia îi aruncă o privire întrebătoare.

Doamna Felix își făcu cruce. Apoi începu să boscoro-dească, dar cu o voce subțire, schimbată în mod ciudat:

*Pe atotputernicul Christos îl rog acum
care al nostru mântuitor este,
care pe diavol l-a încătușat.
În numele său voi face cele ce am de făcut.
Pe apostat îl voi lovi acum,
cu ciomagul îl voi răpune.*

Își făcu iar cruce, scoase din buzunarul șorțului alb o sticlă de culoare închisă, o desfăcu și o stropi pe Sonia cu conținutul ei.

Sonia scoase un mic țipăt de surpriză acoperindu-și fața. Doamna Felix își băgă sticlăuța înapoi, în buzunarul șorțului, și părăsi încăperea.

Sonia se luă după ea. Ieșind pe coridor, o văzu dispărând într-una din camerele pentru tratament. Ajunsă în dreptul ușii auzi cheia răsucindu-se în broască pe dinăuntru. Sonia bătu la ușă.

Nici un răspuns.

Bătu iar:

— Doamnă Felix?

În cabina de tratamente era liniște.

— Doamnă Felix! țipă Sonia tare, cu o voce mânioasă.

Ușa cabinei învecinate se deschise și Manuel își scoase capul:

— Ce s-a întâmplat?

— A înnebunit. Știi ce-a făcut?

— Îmi povestești mai târziu. Mai am douăzeci de minute aici.

Apoi formă cu buzele numele „Bob“, făcându-i cu ochiul.

Lichidul era inodor și incolor. Apă, probabil apă sfințită. Sonia se instalase în încăperea personalului, așteptându-l pe Manuel. Fuma una din țigările lui. Pe ale ei le aruncase de dimineață. Nu-și dădea seama ce o șocase mai mult: apariția

doamnei Felix sau faptul că Bob se lăsa masat de Manuel. De ce nu venise la ea?

Ușa se deschise. Dar nu era Manuel. Era Barbara Peters. Pentru prima dată de când Sonia o cunoștea, părea cam delăsată, fiind îmbrăcată în aceleași haine ca înainte cu două ore, în automobil. Dezordinea frizurii ei dădea impresia că nu fusese premeditată.

— Bango este aici, jos?

O întrebare neobișnuită. Complexul spa-ului era tabu pentru câini. Chiar și pentru câinele șefei.

— Nu. A dispărut?

— Nu era acasă când am sosit. Și nu-l găsesc nicăieri.

— Dar când a fost văzut ultima dată?

— Ieri-seară. Michelle i-a dat să mănânce.

— Casa este mare. Poate a fost încuiat undeva.

— L-am căutat peste tot. Aici îmi era ultima speranță.

— S-o fi dus să se plimbe un pic.

Barbara Peters scutură din cap:

— Bango nu merge niciodată singur la plimbare.

— De ce la Manuel ?

— Lumbago.

— De ce nu la mine ?

— La tine contractez boala, nu terapia.

Sonia râse. Era în patul ei îngust, cu capul sprijinit de umărul lui Bob, urmărind jocul umbrelor de pe tavan.

— Crezi că un sunet poate fi galben, cu solzi trandafirii ?
îl întrebă.

— De ce nu, dacă sunetele ar fi colorate.

— Sunetele sunt colorate. Câteodată le văd.

— Și Franz Liszt credea așa ceva.

— Nu-mi imaginez doar, știu. Creierul meu poate uneori să vadă culorile sunetelor.

Simțea că Bob zâmbește în semiîntuneric.

— Ce culoare are cântatul meu la pian ?

— Ca fumul țigării. Albăstrui, așa cum arată când se încrețește desprinzându-se de jărat și înălțându-se în roto-coale spre tavan. *Nu* cenușiu, așa cum iese pe gură și nas, când fumăm.

Bob o strânse mai aproape de el.

— Exact așa aș dori să cânt. Albăstru și transparent și aerian, ca fumul unei țigări uitate.

— Uneori simt și gustul sunetelor.

— Și ce gust are cântatul meu la pian ?

Sonia se ridică și se aplecă peste el:

— Uite așa !

Își strecură limba în gura lui.

Bob dormea încă; Sonia ieși încet din cameră și atârână de clanță tâblița cu inscripția „Nu deranjați“.

Holul hotelului era pustiu, recepția părăsită. Din încăperea din spate se auzea încet vocea cuiva care citea știrile de dimineață.

O întâmpină mirosul, deja familiar, de clor și uleiuri eterice. Cele două bazine erau liniștite, ca niște lacuri vrăjite.

Peisajul din spatele fațadei de sticlă prindea viață, de parcă ar fi fost o pictură murală. Cerul acoperit de nori învăluia povârnișul muntos și valea într-o lumină difuză, lipsită de umbre și nuanțe.

Dușul pentru hidromasaj, de la marginea bazinului termal, picura tulburând liniștea.

Unul dintre șezlongurile de lângă bazin ieșea puțin în afară, nealiniat cu celelalte. Un halat de baie fusese aruncat pe salteaua albă atingând pardoseala de ambele părți. Sonia împinse șezlongul la locul său și ridică halatul de baie. Sub el găsi două reviste. Din acelea pe care le citea de obicei Lea, cea mai mare dintre cei patru copii Häusermann.

Cineva uitase pe cuierul de la dușuri o cască de baie. Lângă jacuzzi rămăsese o pereche de șlapi cu emblema hotelului.

Sonia făcu ordine, apoi porni spre scări. Ezită un moment înainte de a coborî. Avea senzația că merge spre un cavou.

Coridorul i se păru mai rece și mai neprimitor decât în alte dimineți când era de serviciu. Se apropie de cabina tehnică grăbind pasul, de parcă ar fi urmărit-o cineva; apăsă pe clanță, inspiră adânc și deschise ușa.

Se opri o clipă până ce ochii i se obișnuiră cu întunericul atenuat doar de lumina slabă a lămpilor de pe tabloul de comandă. După care se duse, cu pași fermi, la siguranțe și apăsă pe întrerupător.

Rememoră pozițiile corecte ale comutatoarelor, butoanelor și manetelor și execută în grabă manevrele necesare. Părăsi apoi cabina și își începu rondul inspectând încăperile.

Trebuia să-și adune toate forțele în fața fiecărei uși, înainte de a o deschide. Aprinse becurile peste tot și dădu la maximum regulatoarele de lumină.

Sala de relaxare o lăsase la urmă. Ajungând în dreptul ei, își luă inima în dinți și apăsă clanța. Întredeschise ușa, dădu drumul clanței, făcu un pas înapoi, numără până la trei, apoi împinse ușa cu piciorul. Aceasta se roti în balamale și se deschise, așa încât se vedea acvariul. Peștii înotau liniștiți printre plantele acvatice.

Sonia intră cu grijă și aprinse lumina. Totul părea să fie în ordine, dar mirosul îi atrase atenția. În aer nu plutea parfumul uleiurilor cu care se umpleau pulverizatoarele. Se simțea altceva. Patchouli?

Unul dintre șezlonguri fusese folosit. Cineva își făcuse o pernă din mai multe prosoape. Iar capătul lui era murdar, de parcă persoana respectivă s-ar fi culcat pe el cu pantofii plini de noroi.

Pe pardoseală, lângă șezlong, descoperi scrumul și mucusul unei țigări. Nu, nu al unei țigări, ci al unui joint.

Sonia închise ușa și urcă în grabă scările.

Sus se ciocni aproape de Barbara Peters.

Nu era, ca de obicei la ora aceasta, în halat de baie, ci îmbrăcase o pereche de blugi și un pulover roșu de cașmir, iar pe cap avea o șapcă de baseball pentru a-și ascunde părul nepieptănat. Nu era machiată și părea să nu prea fi dormit în timpul nopții.

— Știți ceva despre Bango? o întrebă pe Sonia cu glasul sugrumat de teamă.

— Cineva a fost în sala de relaxare și a fumat un joint.

Barbara Peters alungă informația cu o mișcare a mâinii:

— Nu a apărut în timpul nopții. Mă aștept la tot ce poate fi mai rău.

— Cel ce a fumat un joint nu a fost unul din oaspeții hotelului. Cred că un străin a pătruns peste noapte aici, s-a culcat pe șezlong cu pantofii plini de noroi și a fumat în

liniște un joint. A vrut să observăm și noi. A vrut ca noi să știm că el poate intra și ieși după bunul-plac.

Interesul șefei se trezi de-abia acum:

— Credeți că ar putea avea legătură cu Bango?

— Cred că are legătură cu întâmplările ciudate de aici.

— Iar dacă și dispariția lui Bango face parte dintre aceste întâmplări ciudate...

— Da, face.

Barbara Peters coborî cu pași fermi scările. Sonia o urmă.

Se opriră câțva timp în fața șezlongului, fără să spună nimic.

— Radiază ceva, constată șefa.

— Forță, răspunse Sonia.

Tăcură iar, duse pe gânduri.

— Pe mașina lui Reto Bazzel este lipit un poster cu o frunză de cânepă, spuse Sonia mai mult pentru sine.

— Îl suspectați?

— Da.

— Și sunteți încă de părere că ar trebui să merg la poliție?

— Sunt din ce în ce mai convinsă.

— Credeți că ar putea fi implicat și în dispariția lui Bango?

Sonia răspunse nu atât din convingere, cât pentru a o determina să anunțe poliția:

— Nu m-ar mira.

Barbara Peters se aplecă și strânse prosoapele murdare.

— Stop. Poliția trebuie să culegă urme și amprente.

— Va trebui să se mulțumească deocamdată cu depozițiile noastre. Vreți să închidem tot spa-ul până își fac ăia fotografiile, iau amprente și ne alungă oaspeții?

Părăsi camera cu brațul plin de indicii, aruncă totul în coșul pentru rufe din spălătorie și reveni cu o mătură și un fâraș, înainte ca Sonia să fi reușit să se urnească din loc.

Reto Bazzel colectase laptele cu o jumătate de oră în urmă. Gian Sprecher se așeză pe bancă așteptând să vadă mașina apărând jos, pe șoseaua care traversa satul. Exact în

clipa în care aceasta intră în colimatorul lunetei, din direcția contrară apăru o mașină a poliției. Cele două vehicule se încrucișară, iar mașina poliției trecu mai departe virând spre drumul de acces care ducea la Gamander și parcând în fața hotelului. Doi polițiști în uniformă intrară și încă nu ieșiseră până la ora aceasta.

De parcă el n-ar avea nimic mai bun de făcut decât să stea aici și să-i aștepte pe ei doi!

Sonia crezuse că Barbara Peters dorește ca ea să fie prezentă când vin polițiștii. Dar aceasta îi spusese doar că o va chema dacă va fi nevoie. Ceea ce nu se întâmplase. Cu puțin înainte îi văzuse, prin ușa de sticlă, pe polițiști plecând.

Ședea într-un șezlong de lângă bazin supraveghind activitatea din apă. Doamna profesor Kummer se bălăcea în apa caldă fără a-i acorda nici o atenție, schimbând din când în când câteva cuvinte cu domnișoara Seifert, care stătea, complet îmbrăcată, la marginea bazinului.

Manuel era jos făcându-i tratament doamnei Lanvin. Luase la cunoștință, mai degrabă amuzat, episodul cu fumătorul nocturn de joint și oscila între indiferență și optimism și în privința dispariției lui Bango.

Doamna Felix nu venise la serviciu, anunțând că este bolnavă. Sonia se bucura că nu trebuie să-și mai bată capul și cu ea.

Dinspre intrare se auziră deodată țipetele și râsetele copiilor: „Ooo!” și: „Nu! Bango! Stai!”

Pascal, Dario și Melanie intrară valvârtej. Îl urmăreau pe Bango, care alerga când înainte, când înapoi, sărea pe ei, se învârtea în jurul lor și alerga iar înapoi. Ca un câine care fusese mai multă vreme legat, iar acum se bucura de libertate.

Parcă era înfășurat în ceva. O cârpă sau o bucată de stofă.
— Bango! strigă acum și Sonia.

Dar câinele alerga ca un bezmetic în jurul bazinelor.

Barbara Peters apăru însoțită de recepționeră.

— Bango! strigă. Unde ai fost? Ticălosule!

Bango se apropie în goană și sări pe ea. Barbara reuși să-l prindă.

Câinele purta pantaloni scurți legați în jurul trupului cu un cordon. Partea din față a corpului fusese băgată într-un *T-shirt* murdar, mărime pentru copii, iar pe cap i se legase o pălărieuță vânătorească verde.

Copiii o înconjură pe Barbara Peters, care ținea câinele în brațe. Țipau și râdeau.

Doamna profesor Kummer ieși revoltată din bazin. Domnișoara Seifert îi puse un prosop pe umerii descărnați.

— M-am săturat! exclamă doamna profesor.

Barbara Peters îi aruncă Soniei o privire înspăimântată, de parcă ar fi așteptat răspuns la o întrebare nepusă. Se făcuse albă ca varul.

Sonia dădu din cap:

— „*Când om devine animalul.*“

În spatele grupului de pini și larice de lângă hotel fusese amenajat un mic teren de joacă pentru copii: cu nisip, tobogan, carusel și o cetate construită din bârne nerindeluite. Cele două fiice ale familiei Häusermann trebuiau să-și însoțească, pe rând, frații mai mici și să-i supravegheze la joacă. În dimineața aceasta fusese rândul Melaniei.

Pascal și Dario o luaseră, urlând, înainte, iar Melanie îi urma plictisită. Când ajunsese la spațiul de joacă, cei doi frați o întâmpinaseră agitați și o duseseră la cetate. Acolo îl descoperiseră pe Bango în travesti legat cu o frânghie scurtă. Acesta se produsese cu un dans de bucurie, schelălăind – nu putea lătra, deoarece și botul îi fusese legat cu o cârpă. De îndată ce copiii îl dezlegară o rupse la fugă spre hotel.

Barbara Peters își dezmiarda câinele ieșit din fire de fericire, permițându-i să-i lingă fața scăldată în lacrimi. Sonia o ajută să-l debaraseze de costumația degradantă și îi însoți apoi pe amândoi în locuința din turn. Acolo se uită în tăcere

la Bango, care devoră o cutie cu mâncare pentru câini, o cutiuță cu ton și o jumătate de cutie de bomboane, după care bău cu nesaț un castron cu apă amestecată cu lapte.

— Păcat că polițiștii au plecat deja, spuse Sonia.

— Și la ce ar fi folosit să fi fost încă aici?

Pe pielea palidă a Barbarei Peters apăruseră câteva pete roșii.

— Ar fi confirmat teoria.

Barbara Peters nu răspunse.

— Nu-i așa că nu le-ați spus nimic despre legendă? întrebă Sonia.

— Nici așa nu m-au luat în serios.

— Dar ce le-ați relatat?

— Despre fumătorul de hașiș. Și că îl bănuiesc pe Reto Bazzel.

— Nimic despre celelalte pășanii?

— Dacă vor pune capăt uneltirilor lui Bazzel, vor înceta și toate ciudățeniile.

Bango se culcă pe spate în fața stăpânei, care începu să-l scarpine, obedientă, pe piept.

— Dar povestea cu Bango? Nici despre asta nu vrei să le spunei nimic?

— Ba da. A mers prea departe.

— Sunt de părere că deja cu Pavarotti a mers prea departe, observă Sonia cu răceală.

— Scuzați, firește.

Pe Barbara Peters o podidură iar lacrimile. Sonia îi înlănțui umerii cu brațul și o trase spre ea. Barbara izbucni imediat în plâns.

Sonia își trecu mâna liberă prin părul ei zbârlit. Din când în când, printre sughițuri, se auzea câte un „Scuzați” înăbușit.

După ce Barbara Peters se liniști puțin, Sonia aduse un scăunel și se așeză în fața ei. Îi scoase mocasinul și îi luă piciorul pe genunchii ei. Piciorul Barbarei era mic – purta cel mult treizeci și șapte –, foarte îngrijit și pedichiurat, cu unghiile lăcuite cu același roșu-coral ca unghiile lungi de la mâini.

Sonia își puse ușor mâinile în jurul piciorului, îl împinse înainte, îl trase înapoi, înainte și înapoi, într-un ritm tot mai rapid. Când simți că s-a relaxat cuprinse cu mâna stângă baza degetelor și își apăsă degetul cel mare de la mâna dreaptă în zona diafragmei și a plexului solar de sub partea anterioară, carnoasă, a tălpii.

Barbara Peters încetase să plângă. Se întinsese pe pernele sofalei, închizându-și ochii.

— Mi-e frică, spuse.

— Știu.

— Mie nu mi-e niciodată frică.

— Mie aproape totdeauna.

— Vrei să ne tutuim ?

— Cu plăcere.

Sonia îi luă în mâna stângă călcâiul, prinse cu mâna dreaptă vârful piciorului și îl roti cu grijă mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă.

— Povestea cu frica are legătură cu soțul tău ?

— Cu el a început. Iar acum mă cuprinde la cea mai neînsemnată ocazie. De parcă creierul meu ar fi fost reglat să se teamă.

— Te-a bătut ?

— A vrut să mă omoare.

Bango adormise. Acum lătră ușor, iar labelle sale se agitară în somn.

— La trezire nu-și va mai aminti de nimic, spuse Sonia.

— Ce faci împotriva ei ? Vreau să spun, a fricii ?

— Mai demult înghițeam pastile și fugeam.

— Iar acum ?

— Combat cauza, și nu simptomele.

— Dar cum se procedează ?

— Denunțându-l pe porcul ăsta. Povestește-le tot ce a făcut. Ca să fie retras din circulație.

Sonia nu ridică vocea. Dar își sublinie cuvintele apăsându-și cu putere degetul mare în zona reflexogenă pentru stomac. Barbara trase aer printre dinți cu zgomot.

- Scuză-mă, spuse Sonia.
— Dau un telefon imediat după aceea.

cum îl cheamă
pe cine
pe acela din cauza căruia nu te întorci
frédéric
mă refer la celălalt din cauza căruia
rămâi
bob și este pianist
ah atunci rămâi rămâi

Un cer ca un sac cu cărbuni. În ton cu stâncile ude și negre.
Pădurile – aproape albastre, pajiștile – verzi ca niște alge.

Gian Sprecher desprinsese toată după-amiaza crengile de pe copacii rupti de vijelie și le tăiasese apoi cu fierăstrăul ca să facă din ele lemne de foc. Acum își transporta penultima încărcătură la gospodărie. Își conducea cu multă grijă tractorul supraîncărcat, coborând drumul de țară muiat de ploaie și noroiuos. După primul cot al curbei în formă de S, de la Funtana, intră pe șoseaua principală, rămase pe ea până trecu de al doilea cot și viră, după cincizeci de metri, spre drumul de țară care ducea la gospodăria lui.

Brazdele mari de pământ împrăștiate pe șosea de cauciucurile cu profil dur ale tractorului lăsară pe asfalt o urmă brună, de argilă.

Era de-abia ora șase, dar Reto Bazzel, aprinsese deja farurile cu fază scurtă ale mașinii sale. Se îndrepta spre ferma de prelucrare a laptelui. Colectase aproape cinci mii de litri.

Își ridicase pe creștetul capului ochelarii de soare cu lentile cu oglindă, iar din patru boxe răsună *Rebel Music* a lui Bob Marley.

Reto fusese toată ziua binedispus. Își imagina mereu mutrele pe care le făcuseră probabil cei de la Gamander, și râdea de fiecare dată. Mai ales acum, după scurta pauză intercalată sus, la liziera pădurii, unde fumase un joint.

Șoseaua era uscată, Pajero-ul rula lin, ca pe o oglindă.

La intrarea în curba de la Funtana își dădu seama că are o viteză prea mare. Frână.

Gian Sprecher o porni cu tractorul gol înapoi, spre pădurea Corv, pentru a-și lua ultima încărcătură de lemne. Ajunse la intrarea pe șoseaua principală. Acolo, îi atrase atenția ceva ciudat. În cafeniul urmelor de argilă noroioasă lăsate de vehiculul lui se amestecau o dâră albicioasă și una roșcată.

Frână, opri lăsând motorul pornit și coborî. Lapte. Lichidul alb care se prelingea de-a lungul șoselei era lapte. Dar firicelul îngust, roșiatic, care se infiltrasese în lapte? *Merda!* ocări Sprecher urcând șoseaua cu mersul lui șchiopătat.

După cotitură văzu Pajero-ul. Era răsturnat, cu roțile în sus, blocat între doi pini de pe taluz. Pe porțiunea de pajiște povârnită de deasupra șoselei se vedeau urmele lăsate de vehiculul care se dăduse peste cap. Iar puțin mai sus, în punctul unde derapase de pe carosabil, se înălțau în aer trunchiurile sfărâmate ale celor două larice tinere.

Remorca se desprinsese și rămăsese mai sus de mașină, dar încă pe șosea. Ca o doză de bere uriașă și îndoită.

Cu cât Gian Sprecher se apropia mai mult de locul accidentului, cu atât mai puternică devenea muzica ce se auzea din epavă acoperind pârlitul motorului tractorului său, care mergea în gol. *We're gonna chase those crazy baldheads out of town.*

Reto Bazzel fusese proiectat afară din mașină și zăcea pe șosea cu membrele contorsionate ciudat. Sângele care se scurgea dintr-o rană mare de la gât se amesteca în laptele ce șiroia din cisternă.

Gian Sprecher își făcu cruce.

Deodată zăgazurile cerului se deschiseră și începu să cadă o ploaie deasă.

Încă o oră până la terminarea programului de lucru. În ultimele două ore nu venise nimeni la bazin. Sonia și Manuel

se așezaseră pe o bancă de granit lustruit, din dreptul peretelui de sticlă. De acolo puteau fie să supravegheze cele două bazine, fie să admire peisajul. Ei stăteau cu spatele la bazine.

Sonia îi povesti cât de mult o afectase pe șefă episodul cu Bango. Singurul comentariu al lui Manuel fusese:

— Înseamnă că nu este totuși chiar atât de insensibilă pe cât s-ar fi putut crede.

Discutară după aceea despre teoria Soniei și căzură, în cele din urmă, de acord că principalul suspect rămâne Reto Bazzel. Se săturară însă și de această temă și trecură la altele. Pentru moment, doamna Felix.

— Face cu siguranță parte dintr-o sectă oarecare. Se întâmplă de multe ori în cazul unor asemenea fete bătrâne. La un moment dat delirul religios iese la suprafață.

— A rostit un descântec și m-a stropit cu apă sfințită. De parcă aș fi fost diavolul.

— Din Milano.

Manuel izbucni în râs. Sonia rămase gravă.

Bazinele erau deja învăluite în umbrele crepusculare prea timpurii ale acestei zile cenușii. Le era ambilor lene să se ridice și să aprindă lumina.

Începu să plouă — de parcă ar fi plouat de când lumea. Rafalele de ploaie acopereau peisajul ca un raster dur, aveai senzația că stai prea aproape de un ecran lat și că vâjâitul monoton al cascadelor ar reprezenta subtitrarea.

Un vehicul agricol cobora șoseaua. Sonia îl recunoscuse pe țăranul care șchiopăta. Se grăbea, de parcă ar fi vrut să se refugieze din calea ploii.

— Se știe ce are? Întrebă Sonia.

— Doamna Felix? E bolnavă. E tot ce știu. Nimic grav, dacă ai sperat așa ceva.

— Nimic grav. Dar să sperăm că e de durată.

Se uitară în tăcere la peisajul incolor, înecat în perdeaua de ploaie. Un Land Rover vechi urca șoseaua urmat de un VW și de o mașină de teren japoneză. La o oarecare distanță venea tractorul țăranului șchiop.

— Ce circulație pe vremea asta, observă Manuel.

La intervale scurte apărură și alte vehicule. Unul din ele era Land Roverul roșu al pompierilor.

— S-a întâmplat ceva, își dădu cu părere Sonia.

Rămaseră pe bancă urmărind desfășurarea neobișnuită de forțe.

După vreo douăzeci de minute trecu în aceeași direcție, cu viteză mare, o mașină a poliției. La puțin timp după aceea, o ambulanță.

— Un accident, conchise Manuel.

Sonia dădu din cap.

După ce au făcut curat în spa, în drum spre camerele lor, au trecut prin holul hotelului. La recepție se aflase deja:

— Reto Bazzel, spuse Michelle, omul care colectează laptele – accident mortal.

Sonia și Manuel schimbă o privire.

— Dar cum s-a întâmplat? întrebă Sonia.

— S-a accidentat. Nu știa mai mult.

Camera lui Manuel se găsea în altă aripă a hotelului. Se despărțiră când ajunseră în dreptul scărilor.

— Rămâne să sperăm că-i adevărat, spuse Manuel rânjind.

Sonia încercă să mimeze o expresie șocată. Dar și ea se gândise la același lucru.

La intrarea în restaurantul Steinbock erau întinse pe jos niște cârpe murdare, de la care o cărare formată din urme de încălțăminte ducea în sala de mese. La garderobă se îngrămădeau hanorace ude și lodenuri. Pe polița pentru pălării un talmeș-balmeș de chipie, pălării vânătorești și șepci din material plastic. De la masa clienților obișnuiți ai localului nu răzbătea zgomotul vocilor celor ce o frecventau la sfârșit de săptămână, ci se auzeau murmure înăbușite, de parcă fiecare își spunea propria rugăciune.

Sonia nu mai era sigură că fusese chiar atât de fericită ideea ei de a veni cu Bob la Steinbock, la o cină târzie, după ce acesta își terminase programul de la cocteil și dineu.

Îi povestise, în urmă cu două zile, cu mult entuziasm, despre bucătăria experimentală a lui Peder Bezzola, iar accidentul lui Reto Bazzel nu era, după părerea lui Bob, un motiv suficient pentru a-și schimba programul.

Liniștea părea să fi devenit și mai adâncă după intrarea lor. Nina puse pe bufet tava cu pahare goale de vin și bere și veni la ei:

— Doriți să mâncați ? întrebă.

Sonia și Bob dădură din cap, iar ea îi conduse în sala de mese. Purta o fustă strâmtă și o bluză care îi lăsa abdomenul gol – ambele negre; dar probabil din întâmplare, și nu din pietate. Avea obrajii îmbujorați, părând mai degrabă bine-dispusă decât îndurerată în urma accidentului.

Doar două mese erau acoperite cu fețe de masă albe, pe celelalte vedeai moltoane pătate. Nu se așteptase nimeni ca la ora aceasta să mai vină clienți să ia masa.

Lista de bucate adusă de Nina era nouă. Patru pagini, dar nici unul dintre meniurile retoasiatice. Doar obișnuitele mâncăruri dintr-un restaurant de la țară și câteva specialități locale.

— Există și o altă listă de bucate ? se interesă Sonia.

— Nu. Doar aceasta.

— Dar specialitățile asiatice ?

— Nu se mai prepară.

Înainte ca Sonia să fi putut întreba din ce cauză, Nina trecu în cealaltă încăpere, de unde cineva o strigase cu voce tare. Când se întoarse, comandă amândoi supă de arpacăș după rețeta locală și clapon. Bob o consolă spunându-i că, pentru el, și aceste specialități erau destul de exotice.

Atmosfera apăsătoare din local îi învăluie și pe ei. Încercară la început să încropească o conversație, ca doi străini – ceea ce, de fapt, și erau. Dar în curând renunțară. Mâncară în tăcere, ca niște bătrâni.

La desert – tort de nucă, după o rețetă locală, cu înghețată de vanilie –, Peder Bezzola veni la masa lor. Pe tunică de bucătar, de obicei albă ca zăpada, se vedeau câteva pete

de sos, cravata albă era puțin desfăcută, părea prost bărbierit, iar ochii îi sticleau în urma consumului de vin roșu.

— A fost bun ? întrebă.

Fără să vrea, vocea avusese o inflexiune provocatoare.

— Da, da. Dar unde s-a dus nota asiatică ? întrebă Sonia.

— La Gamander, răspunse bucătarul. Dacă doriți notă asiatică puteți mânca pe săturate la hotel. În fond, acolo a fost inventată inițial.

Sonia ședea în fotoliul verde-oliv, cu picioarele încolăcite încă în jurul șoldurilor lui Bob. El era peste ea, sprijinin-du-și capul de umerii ei. Respirația li se liniștise puțin.

— Poate că e de vină adierea morții, spuse Sonia.

— Cum ?

— Poate că ea ascute în oamenii vii dorința.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, soarele răsări în toată splendoarea lui în Val Grisch – localitatea cufundată în doliu. Încălzi pajiștile muiate de ploaie până începură să aburească, întocmai ca niște șervete scoase din apă fierbinte și puse la uscat afară, pe timpul iernii.

Casa lui Luzi Bazzel părea părăsită. Treaba din grajd o făcuse, în zori de zi, Joder, un strănepot de-al lui Luzi. Țăran în timpul liber, acesta trăia în rest din activitatea de zidar angajat la unul dintre numeroasele șantiere cu care Engadinul era în mod sistematic desfigurat. Vitele fuseseră deja duse la păscut. Luzi stătea tăcut de veghe la căpătâiul fiului său, pe care îl aduseseră acasă în aceeași noapte, punându-l pe catafalc în odaia bună.

Sonia deschisese spa-ul și își înota lungimile de bazin obișnuite, cu mișcări energice. În bazin nu era nimeni. Barbara nu mai ieșise din camera ei de când îl regăsise pe Bango.

Ușa de sticlă se deschise cu puțin înainte de opt și apărură Igor. Îi făcu semn Soniei să vină la marginea bazinului:

— Să vii la șefa. Este aici poliția.

Sonia se îmbracă și peste zece minute intră în biroul Barbarei Peters. Cei doi polițiști în uniformă, care fuseseră și ieri, păreau să nu se simtă în largul lor pe scaunele din țevi de oțel.

Barbara era iar îmbrăcată în blugi și în puloverul de cașmir roșu, pe care le purtase ieri. În locul șepcii de baseball își legase capul cu un batic de mătase, înfășurat ca turban, așa cum obișnuia să-l poarte Begum.

Dar expresia feței ei se schimbase. Nu mai părea timorată și chinută, ca ieri, ci destinsă și sigură, ca de obicei.

— Sonia, domnii mi-au adus două obiecte interesante.

Se ridică și arată un halat de baie nu foarte curat care fusese pus pe spătarul unuia din scaunele neocupate.

Halatul era inscripționat cu numele hotelului.

— A fost găsit în mașina accidentată a domnului Bazzel. De asemenea și asta.

Puse halatul de baie înapoi, pe scaun, și luă de pe o măsuță o pungă mică de plastic închisă cu un fermoar, pe care i-o dădu Soniei. Conținea o cheie de siguranță prinsă de un inel de identitate de culoare albastră.

— O cheie universală, completă Barbara. Accidentatul o avea în mănunchiul său de chei.

Sonia se uită la cheie, apoi la Barbara și la cei doi polițiști.

— De unde o avea?

— Poartă numărul cinci, explică polițistul mai în vârstă. Conform schemei cheilor, este numărul cheii de rezervă de la recepție. Își avea locul în casă. Lipsa ei n-a fost observată până acum.

— Și cum a ajuns Bazzel în posesia ei?

Barbara ridică din umeri, de parcă n-ar cunoaște răspunsul.

Dar după aceea spuse:

— Poate că totuși nu l-am nedreptățit pe domnul Casutt.

Sonia își aminti de bătrânul cu zâmbetul stereotip, în locuința aceea neaerisită, și îi auzi parcă vorbele: Feriți-vă de fiu. Nu este chiar întreg la cap. Aceasta să fi fost

explicația? Să fie Casutt, dacă nu făptașul, cel puțin complicele?

— Doamna Peters ne-a relatat povestea cu câinele ei, spuse polițistul care avea, în mod evident, un grad superior.

— S-a întâmplat înainte să fi știut despre afacerea cu cheia, preciză Barbara.

— Spunea că aveți și dumneavoastră o teorie.

Deși Barbara îi dădu de înțeleș, cu gesturi foarte suges-tive, că ar fi cazul să-și țină gura, Sonia povesti despre toate întâmplările și despre semnificația care le revine, după părerea ei. Polițistul care puna întrebările își făcea notițe cu o mină serioasă. Îl surprinse o singură dată schimbând o privire cu colegul său mai tânăr.

ia spune-mi cum se numește hotelul
gamander
de ce
poate că vin cum se numește cătunul
val grisch dar nu prea am timp
nu-i nimic

Sonia simțea că sentimentul de ușurare al Barbarei Peters i se transmisese întregului personal. Și chiar și puținii oaspeți care nu aveau habar de originea atmosferei apăsătoare obser-vau că personalul este mai motivat, iar serviciile sunt prestate cu mai multă sollicitudine.

Și ea se simțea mai bine. Dispăruse senzația aceea surdă a unei amenințări ascunse. În schimb nu dispăruse amintirea ei.

Ziua de după moartea lui Reto Bazzel era caldă – o zi de vară. Temperatura le permitea oaspeților hotelului să ia masa de seară pe terasă. Barbara Peters susținea această variantă, deși în rândurile personalului se auziră și voci care o disuadau – printre ele și cea a Soniei. Satul ar putea interpreta așa ceva drept lipsă de pietate, se temeau respectivii.

Dar, după părerea Barbarei, nu era cazul ca și musafirii să aibă de suferit din cauza nenorocirii, deci dădu dispoziții ca pianul să fie tras lângă fereastră, iar pe Bob îl rugă să *nu* cânte melodii triste. Îi invită pe Sonia, Manuel și recepționera Michelle să ia din nou masa împreună cu oaspeții și în felul acesta se întruni o societate de douăzeci și una de persoane, așezate la șapte mese.

Deși ea însăși luă loc la masa doctorului Stahel, era în primul rând amfitrioana eclatantă, atentă. Își plimba toaleta Valentino, cu umerii goi, de la o masă la alta, schimbând câteva cuvinte cu mesenii și izbucnind din când în când cu râsul ei de fetiță, care se revărsa, cristalin, ca o cascadă mărgelată. Ținea tot timpul în mână o cupă cu șampanie pe care, cu ocazia scurtelor popasuri la masa doctorului Stahel, chelnerul i-o umplea din sticla așezată în frapiera de lângă masă.

Datorită umbrelor de soare colorate, a chelnerilor îmbrăcați în jachete de pânză albă scrobită și a ritmurilor de jazz, gândul te ducea nu atât la masa de seară a câtorva oaspeți ai hotelului, cât mai degrabă la un *dinner party* în onoarea unei zile fericite de vară.

Michelle și Manuel se întrețineau binedispuși și veseli. Soniei însă îi venea mai greu să se încadreze în atmosfera generală. Nu se simțea în largul ei.

Ajunseseră la desert când se auzi deodată zgomotul unui motor cu turație mare. Oaspeții se uitară spre șoseaua care venea dinspre sat, trecea pe lângă hotel și urca apoi mai departe. Un Land Rover vechi, de culoare verde, înainta din direcția satului și opri la punctul cel mai apropiat de terasă.

Coborî un țăran bătrân. Purta un costum de culoare închisă și o cravată neagră. Brațele îi atârnavă de parcă ar fi fost desprinse de trup. Timp de câteva clipe se uită fix la cei de pe terasă, fără să spună un cuvânt. Deodată strânse pumnul, îl agită în mod amenințător și țipă, cu o voce plină de ură, câteva cuvinte în limba lui.

Oaspeții amuțiră – în afară de Bob, care, neputând vedea de la locul lui toată scena, își interpreta în continuare seria de *happy tunes*.

Bătrânul tăcu un moment părând să asculte, descumpanit, muzica. Apoi ridică iar pumnul și țipă:

— *Schmaladida musica dal diavel!*

După care urcă în Land Rover. Greoi și cu grijă, de parcă ar fi fost cuprins brusc de o mare oboseală.

Pianul încetă. Probabil că Bob își dăduse seama de schimbarea de atmosferă de pe terasa cufundată deodată în liniște. Fața sa apăru la fereastră. Se uită cu o privire interogativă la Barbara.

— Minunat! îi strigă aceasta. Mulțumesc. Continuați, vă rog, tot așa!

Bob schimbă o privire cu Sonia înainte de a dispărea de la fereastră. La scurt timp după aceea improvizațiile sale învăluiră din nou seara estivală în sonoritățile lor.

Oaspeții începură iar să mănânce, încercând să reînnoade firul discuțiilor. Nu se uită nimeni spre bătrânul de pe șosea, care întoarse mașina de teren cu motorul ei zgomotos și angrenajele zornăitoare.

Barbara Peters încercă din răputeri să șteargă amintirea acestei scene. Dar atmosfera nu mai era aceeași.

— Ce-a spus? îl întrebă Sonia, mai târziu, pe unul dintre chelnerii care vorbeau romanșa din Engadinul de Jos.

— A fost Luzi Bazzel, tatăl mortului. Să mergem acolo de unde am venit. Sau: *gió l'infiern*. În iad.

— Iar *Musica dal diavel* înseamnă muzică diavolească. Nu-i așa?

— Bravo!

Spinarea lui Bob se simțea ca ceva amar cu zahăr. Gemele sale erau de culoare purpurie pe un fond auriu.

Călărea pe un val rubiniu până când o înghiți creasta spumoasă galbenă, de culoarea cromului, absorbind-o în vârtejul talazurilor negre.

și vii acum aici sus
unde
aici
cum așa
fiindcă așa mi-ai scris
eu să vin în acest sat fantomatic doar nu
sunt nebună

Sonia reciti ultimul dialog SMS purtat cu Malu. Citise
corect:

ia spune-mi cum se numește hotelul
gamander
de ce
poate că vin cum se numește cătunul
val grisch dar nu prea am timp
nu-i nimic

Expeditor: Malu. Dar îi atrase atenția numărul. Era
numărul vechiului mobil al lui Malu.

Sonia formă numărul. Deținătorul acestui număr nu este
accesibil, răspunse o voce de femeie.

Formă noul număr. Malu răspunse imediat. Sonia o
întrebă fără nici o introducere:

— Ți-ai găsit vechiul mobil?

— Nu, n-a mai apărut.

— Drace!

— Cel nou e mai bun. Mai mic și are și cameră.

— Cineva mi-a trimis un mesaj de pe cel vechi, pre-
făcându-se că e de la tine.

— Și de ce ar fi făcut așa ceva?

— Pentru a afla unde sunt. Nu l-ai pierdut. Ți-a fost
furat.

— De către cine?

— *Pentru* cine? Aceasta este întrebarea.

— Ce crezi, pentru cine?

— Frédéric.

La celălalt capăt al firului se lăsă, o clipă, liniștea.

— Gândește-te, o rugă Sonia.

— Asta fac. Dar nu-mi vine nimeni în minte.

— Te-ai împăcat cu Hanspeter?

— No, sir.

— Te mai întâlnești cu Kurt?

Nici un răspuns.

— Te mai întâlnești cu el, nu-i așa?

— Dar el n-ar...

— Te-ai mai înșelat în privința.

Iarăși tăcere la celălalt capăt.

— Gândește-te bine!

— Am fost la Sansi Bar. Câteva Martini de împăcare.

Multe. La un moment dat am observat că nu-l mai am. Am dat telefon a doua zi și am întrebat dacă nu l-am uitat acolo. Drace! Îmi pare rău, Sonia.

Sonia se duse la recepție și o rugă insistent pe Michelle să nu accepte nici o corespondență expediată recomandat pe numele ei.

Dangătul clopotelor se auzea, ca un memento, până sus, la Gamander. Jumătate din sat venise la înmormântare, căci era sâmbătă. Pater Dionys oficia slujba. După aceea convoiul funerar se înghesui, pe o ploaie mărunță, în jurul gropii săpate în cimitirul mic.

Suportul pentru coroane era încărcat cu ultimele omagii, având în vedere că tatăl lui Reto era un om important.

O coroană mare, din gerbera multicolore, o capodoperă a artei florale funerare, dădu naștere câtorva comentarii. Pe panglica neagră scria cu litere aurite: „Cu sincere condoleanțe/Oaspeții și personalul hotelului Gamander“.

După înmormântare, Luzi Bazzel îi invită pe participanți la restaurantul Steinbock. Dar – contrar obiceiului – aceștia nu manifestară, încetul cu încetul, voioșie și bună dispoziție de bucurie că totul s-a terminat, iar ei sunt încă în viață. Mâncau și beau, toți, aproape amuțiți, din respect față de

durerea împietrită a văduvului care își dusesese unicul fiu la groapă.

În această seară nu jucă nimeni cărți la Steinbock. Nina și Chasper Sarott ședeau, plictisiți, la masa tradițională a celor ce obișnuiau să se întâlnească la o partidă.

Singurul client era Gian Sprecher. Se instalase la măsuța lui, în fața unui pahar pe jumătate golit, îmbrăcat încă în costumul cel bun, cu cravată neagră la gât, și privea în gol. Când voise să-l consoleze pe Luzi Bazzel, după slujbă, acesta refuzase să dea mâna cu el.

Peder Bezzola închise la ora nouă bucătăria rămasă rece și intră în sala de mese. Văzându-l, Gian Sprecher îl chemă la masa lui.

— Să-ți povestesc ceva? îl întrebă pe bucătar.

— Din partea mea ... răspunse acesta așezându-se.

— Dar rămâne între noi.

Pătura de nori plutea apăsător deasupra văii, ca o mare de ceață așezată cu capul în jos.

Sonia își sacrificase iar pauza de prânz de dragul joggingului. Motivul care o determinase să renunțe uneori la hotărârea neclintită de a face zilnic ceva pentru a rămâne în formă zăcea acum la doi metri sub pământ.

Alergă pe drumul de legătură dintre satele de pe terasele sudice ale Engadinului de Jos. Sub ea – Val Grisch. La câțiva metri deasupra – stratul cenușiu și compact de nori din care răzbătea din când în când rezonanța aspră a talângii vreunei vaci.

Respira ușor. Atribuia acest amănunt faptului că, de câteva zile, reușise să fie iarăși nefumătoare. Poate și sentimentului general de relaxare, tulburat doar de SMS-ul falsificat de pe mobilul furat al lui Malu.

Și se mai adăuga ceva ce va fi obligată să-și recunoască la un moment dat sie înseși. Poate că era puțin îndrăgostită.

Drumul de promenadă se intersecta cu o ulicioară pentru uz agricol. Trebuia să o ia pe aici dacă voia să ajungă

la timp la locul de muncă. Avea programată o ședință de masaj la ora două jumătate – un oaspete nou, pe care nu-l văzuse încă.

Perdeaua de ceață din fața ei luase o nuanță de un cenușiu-închis.

Începu să plouă cu picături mari și grele încă înainte ca ea să fi ajuns la prima gospodărie de la marginea satului. După câteva minute, pe rigolele care traversau la intervale regulate străduța curgea o apă de ploaie maronic.

Treningul se lipea de corpul ei i se făcu frig la mâini. De-a lungul șuvițelor de păr care îi ieșeau de sub șapca de baseball se prelingeau în guler pârlăiașe reci.

Strada de la mijlocul satului era înecată în ploaia care împrășca peste tot. Doamna Bruhin aprinsese lumina în prăvălie, atât de întuneric se făcuse dintr-odată.

O ajunsese din urmă un automobil care rulă câțva timp alături de ea. Să sperăm că nu era tot unul din ăia. În prima clipă voi să iuțească pasul fără a-și întoarce capul. Dar apoi se opri totuși.

Era un Passat negru care frână în dreptul ei. Șoferul se aplecă și deschise portiera din dreapta.

— Hai, repede, urcă!

Era Manuel.

Sonia se așeză pe locul de lângă el.

— Nu știam că ai mașină.

— Nu toți bărbații se laudă cu mașina lor.

Deși ștergătoarele de parbriz funcționau la maximum, casele de pe drum de-abia puteau fi deosebite una de alta.

— Nu vorbim despre vreme, de acord? spuse Manuel.

— Bine. Doar turiștii vorbesc despre vreme. Și personalul.

Ajungând în dreptul camerei de tratament Sonia simți imediat că ceva nu e în ordine. Camera emana o culoare transparentă. Dar nu o putea defini.

Puse mâna pe clanță, o apăsă cu grijă și intra.

Pe patul de masaj, scăldată în jocul de nuanțe al orgii de lumini, era o femeie acoperită până la ceafă. Stătea culcată pe burtă. Sonia nu-i vedea fața.

Culoarea care le acoperea pe toate celelalte pornea de la ea înconjurând-o ca o umbră colorată. Un ultramarin fluid.

În clipa aceea Sonia își dădu seama cine e.

— Nu pleca, Sonia!

Trebuie să fi simțit că Sonia voise să părăsească de îndată încăperea.

— N-am pretenția să mă masezi. Trebuie doar să stau de vorbă cu tine.

Același ton și acum. Prietenos, dar nu admitea nici o împotrivire. Și, întocmai ca mai demult, se impuse și de data aceasta în fața Soniei, care închise ușa și se postă la căpătâiul patului pentru masaj.

Iat-o. Își sprijinise fața întoarsă pe brațele bronzate, încrucișate sub cap. Și își strânsese sub un turban părul cenușiu-albăstrui, lung până la umeri și cu o tunsoare de fată tânără. Unghiile mâinilor destul de tinerești erau lăcuite cu aceeași nuanță *pearl orchid*. Mai demult, Sonia trebuia să-i procure lacul din duty-free. Nu fiindcă nu și-ar fi putut permite să plătească prețul întreg. Era doar unul din nenumăratele ter-tipuri menite să-i asigure prezența în căsnicia fiului ei.

— Îți place ce faci aici?

— Uneori mai mult, alteori mai puțin. De exemplu, acum mai puțin.

— Trebuie să mă suporti o oră. Am plătit pentru o oră.

— Nu sunt o curvă pe care poți s-o regulezi sau cu care să stai de povești pentru aceeași sumă de bani.

— Nu știu nimic despre curve.

— Eu însă știu. Datorită fiului tău.

O clipă tăcură amândouă. Sonia marcă punctul în favoarea ei. Dar mama lui Frédéric își revenise rapid:

— Dacă un bărbat merge la prostituate înseamnă că în căsnicia lui ceva nu este în ordine.

Sonia nu răspunse.

— Scuză-mă, Sonia. Nu asta am vrut să spun.

Era o noutate ca *maman* să-și ceară scuze.

— De fapt, ce vrei ?

— Doar o iscălitură.

— Nu ți-o dau.

Maman își întoarse capul. Se uită acum direct la Sonia. Arăta bine. Musculatura gurii – netedă; sprâncenele – arcuite; cutele pleoapelor – înlăturate.

— Te înțeleg, Sonia.

— Mă îndoiesc.

— Am avut și eu parte de momente grele cu *papa*.

— Ah, da ? A încercat și el să te omoare ?

— Frédéric n-a încercat așa ceva, Sonia. A fost doar un accident. Îl cunosc. Este cam impulsiv, dar Frédéric nu-i în stare să facă rău nici unei muște.

Cu degetul arătător Sonia își trase în jos buza inferioară și se aplecă spre *maman* :

— Iată ! Vezi cicatricea aceasta ? Provine de la pumnul băiețășului tău atât de blând. Și dacă nu-ți pot arăta și urmele unei împușcături e numai pentru că fusese prea beat ca să mă nimerescă.

— Iresponsabil temporar.

— Și cine îmi garantează că nu se îmbată iar, că nu devine iar temporar iresponsabil și nu termină ceea ce a început ?

— Eu !

— Cum ?

Fosta mamă-soacră zâmbi pentru prima dată :

— Pot exercita o anumită influență asupra lui Frédéric.

— Nu una bună, dă-mi voie să-ți spun.

Mama renunță să riposteze. În schimb spuse cu cel mai amabil ton :

— Hai, Sonia, fii drăguță ! Acolo, pe masă, este cererea de-a opri procedura. Ești singura care o poate iscăli.

— Uită acest amănunt!

Maman îi oferi un zâmbet matern:

— Îți fac o propunere. Iscălește-o provizoriu și condiționat. Și vezi pe urmă cum se comportă. Dacă în următoarele șase luni îți dă cel mai mic prilej de nemulțumire, poți retracta, iar procedura este reluată.

Codul penal, articolul 66, alineatul 2. Sonia cunoștea toate paragrafele pe dinafară. Dar pentru prima dată se gândi mai serios la posibilitatea de a accepta.

Probabil că *maman* simțise schimbarea:

— În fond, l-ai iubit la un moment dat, adăugă.

— Da, l-am iubit. Dar nu mi-a plăcut niciodată cu adevărat de el.

Mama lui Frédéric înghiți și asta:

— A fost din copilărie o ființă sensibilă. L-a durut îngrozitor faptul că l-ai părăsit. De fapt, n-a vrut decât să te aducă înapoi. Bărbații nu se pricep întotdeauna să-și exteriorizeze sentimentele.

În tratativele diplomatice există momente când este de preferat să taci. Fosta soacră a Soniei pierduse acum o asemenea ocazie.

— Așa numești tu așa ceva? Să apari în toiul nopții în fața locuinței soției de care ești divorțat, să iei cu asalt soneria și, fiindcă nu ți se deschide, să spargi geamul ușii de la intrare, să pătrunzi cu forța, să o tratezi cu pumnii și, în clipa când intervine un vecin, să tragi cu arma asupra ei? Așa ceva înseamnă nepricepere în a-ți exterioriza sentimentele?

— Și-a pierdut mințile pentru o clipă. Știu.

— Și le-a pierdut într-o manieră foarte bine premeditată. Și-a încărcat pistolul pe care-l avea de pe vremea când fusese ofițer și l-a luat cu el, ca să-l aibă în vederea unei pierderi spontane a minții!

Sonia ridicase tonul. Acum tăcu, încercând să se calmeze.

Maman se ridică. Sonia observă că nu se gândise nici o clipă la masaj, căci avea pe ea un costum de baie.

— Și ce mai vrei? I-ai distrus deja cariera. Aproape că și viața.

Sonia era cât pe-aci să țipe la ea. Dar se forță să respire regulat și răspunse liniștită:

— Și le-a distrus *el*, pe amândouă.

Luă apoi documentul de pe masă. Era intitulat: „Cerere de suspendare a procedurii împotriva dr. Frédéric Forster“. Rezistă impulsului de a-l rupe în bucăți și i-l întinse lui *maman*.

Aceasta ignoră gestul:

— Nu crezi că îi datorezi totuși ceva pentru viața pe care ți-a oferit-o? Și ți-o oferă încă și acum?

Sonia lăsă să cadă hârtia și se întoarse, să iasă din cameră. Dar *maman* o apucă de braț strângând-o ca într-o menghină:

— Mai devreme sau mai târziu tot va ieși din închisoare, și fără ajutorul tău. Și aș fi cu mult mai liniștită dacă aș ști că nu are motive să-ți poarte ranchiună.

Sonia prinse mâna lui *maman* eliberându-se din strânsoare. Apoi spuse, tot cu o voce calmă, deși inima îi bătea nebunește:

— Deci mă mai și ameninți cu fiul tău atât de blajin!

— Gata?

Manuel ședea la masa din camera personalului încercând să rezolve un careu de cuvinte încrucișate.

— Era mama fostului meu soț. Sonia era bucuroasă că-l găsisese aici pe Manuel. Se așeză lângă el.

— Credeam că nu știe nimeni unde ești.

— În afară de cea mai bună prietenă a mea. Și aceleia i-au șterpelit mobilul și au citit SMS-urile mele.

— Nu se dau înapoi de la nimic.

— Vor ceva ce doar eu le pot da.

— Ce?

Sonia nu văzu nici un motiv să-i ascundă adevărul.

— O iscălitură. Vor să iscălesc o cerere de suspendare a procedurii contra fostului meu soț.

— Ce fel de procedură?

— Amenințare, violare de domiciliu, leziuni corporale, tentativă de omor, port ilegal de armă etc.

Manuel fluieră cu admirație.

— În calitate de victimă și fostă parteneră de viață a făptașului, divorțată de el de mai puțin de un an în momentul comiterii faptelor, aş putea solicita suspendarea procedurii. Ar rămâne tentativa de omor, dar avocatul său încearcă să elimine această acuză pretextând că Frédéric nu voise decât să mă amenințe cu pistolul. Procurorul ar putea accepta această versiune doar dacă însăși victima pledează în favoarea făptașului. Un întreg stat-major de avocați lucrează la acest caz. El își poate permite așa ceva. A făcut avere atunci, cu New Economy.

— Dar să sperăm că acum este la închisoare.

— Doar la psihiatrie. Avocații lui au cerut imediat o expertiză psihiatrică, iar judecătorul de instrucție l-a trimis la clinica Waldweide. Acolo îl pot ține pentru o perioadă de timp egală cu aceea pe care ar petrece-o la închisoare în caz de condamnare. Dacă nu iscălesc, ar putea fi vorba de cel mult câțiva ani; dacă iscălesc, îl vor pune în libertate.

Manuel dădu din cap, gânditor:

— Și ar putea încerca din nou?

— Este, în orice caz, bine să știi că nu se află în libertate.

Ușa se deschise și în prag apăru doamna Felix. Cu ochii măriți, se uita la ei, îngrozită, prin lentilele ochelarilor de culoarea bomboanelor. Își făcu cruce:

— Crucea, spuse bâlbâindu-se. Crucea!

Crucifixul din nișa de deasupra ușii bibliotecii era întors cu capul în jos. Nu se știa de când, nu-și ridicase nimeni ochii spre el. În afară de doamna Felix, care dusesese înapoi, în bibliotecă, o carte uitată de cineva în sala de repaus.

Când Sonia ajunse la bibliotecă, un tehnician era deja sus, pe scară, încercând să înlătore urmele sacrilegiului. Barbara Peters stătea lângă el fără să spună nimic și privea.

Corpus Christi era întors cu fața spre perete, așa încât se vedea hârtia asemănătoare unui tapet, cu un model roz și auriu, care fusese lipită pe spatele ci.

Când crucea spre sud se îndreaptă.

Sonia căută privirile Barbarei Peters. Aceasta scutură, zâmbind, din cap, de parcă ar fi fost vorba de o glumă proastă.

Tehnicianul luă crucea din nișă și o întoarse.

— Cu această ocazie ar fi bine să o ștergeți de praf înainte de a o atârna înapoi, spuse șefa în treacăt, apoi plecă.

Omul de pe scară îi întinse Soniei crucifixul:

— Vrei să-l ții o secundă, până aduc o cârpă de praf?

Sonia se uită la cruce neputându-se hotărî să pună mâna pe ea. Se duse ea după o cârpă.

De-abia când se întoarse îl observă pe dr. Stahel pe unul din scaunele sculptate.

— Crucea întoarsă este un simbol satanist. Sataniștii își bat joc în felul acesta de crucea creștină.

— Am o altă teorie, spuse Sonia. Apoi se așeză lângă dr. Stahel și îi povesti despre fragmentul legendei *Diavolul din Milano* și despre interpretările ei legate de cele șapte semne. Dr. Stahel asculta cu ochelarii în mână și uitându-se spre tavan. Sonia ar fi preferat să-l vadă afișând obișnuita expresie ușor amuzată; dar el asculta cu o mină atât de gravă și înțelegătoare, încât fiecare frază rostită o ducea la întărirea convingerii că teoria ei era corectă.

— Și? întrebă după ce Sonia terminase. Ce credeți, cine este autorul?

Sonia îi povesti despre Reto Bazzel, enumerând indiciile care îl făceau să fie suspectul numărul unu.

— Poate că e vorba despre cineva care cunoștea toată povestea și o continuă acum, propuse dr. Stahel.

— Adică o duce la sfârșit, preciză Sonia încet.

— Ce părere are doamna Peters?

— Refuză să ia situația în serios. Poate că n-ar strica să stați și dumneavoastră de vorbă cu ea.

El zâmbi:

— Ar trebui poate să-i propun să le ofere pompierilor o rundă de bere după proximal lor exercițiu.

— Da, vă rog, propuneți-i.

Când ieși afară se uită în sus, spre nișa în care crucea, ștearsă de praf, atârna iar în poziția normală. Se întoarce la dr. Stahel:

— Erați aici când doamna Felix a descoperit totul?

— Nu, am intrat probabil imediat după aceea.

știi cine este aici
cine
mama lui Frédéric
de unde știe unde ești
ghici
shit
o face pe poștașul
să nu semnezi nimic
nimic
dar pianistul
cântă minunat

După ce bătuse a treia oară la poartă auzi pași și apoi mecanismul zăvorului antic. Poarta se deschise cu un scârțâit chinuit; în prag apăruse bătrâna micuță îmbrăcată în negru. Părea să n-o mai recunoască.

— *Buna seara*, spuse uitându-se, suspicioasă, la Sonia.

— Bună seara, aș vrea să merg la domnul Casutt.

Bătrâna apăsă pe întrerupătorul de lângă ușă. În vestibulul mare se aprinse o lampă reflectându-se cu un luciu mat în piatra de pavaj lustruită. În această lumină slabă o examină încă o dată pe vizitatoare.

— Parcă ați mai fost aici, nu?

Sonia dădu din cap.

— Înseamnă că știți unde locuiește. Dar nu cred că veți putea sta de vorbă cu el.

Bătrâna făcu un gest ca și cum ar lua un pahar în mâna ei reumatică și l-ar da peste cap.

Ușa care ducea în locuința lui Casutt era întredeschisă; prin crăpătură ieșea o dâră abia vizibilă de lumină cenușie care cădea pe palierul cufundat în întuneric.

— Alo! Domnule Casutt! strigă Sonia încet.

Din bucătărie venea mirosul de gunoi stătut. În comparație cu ultima ei vizită, dezordinea luase proporții.

— Sunteți acasă, domnule Casutt? strigă ceva mai tare.

Nici o mișcare. Își ținu răsuflarea și traversă bucătăria spre ușa camerei, deschisă și ea.

— Este cineva acasă?

Intră în cameră. Și haosul de aici se întetise. Deschise fereastra. Aerul care pătrunse în casă era rece și umed, mirosind a fum și lemne ude.

Casutt zăcea în pat, cu capul pe brațul stâng. Brațul drept îi atârna până pe covor, iar din colțul gurii i se prelingea un firicel de salivă.

Sonia își înăbuși repulsia. Puse mâna pe umărul lui și îl scutură:

— Aloo, trezirea!

Casutt deschise ochii injectați și inexpressivi – și îi închise iar.

Sonia venise cu intenția de a-l soma să vorbească. Voia să afle dacă el știa de planul lui Reto Bazzel și cine îl dusesese la îndeplinire.

Se apropie de fereastră. Jos, în curte, era un bărbat care se uită în sus. Văzând-o pe Sonia, continuă să încarce într-o roabă bucăți de lemn dintr-o grămadă mai mare. Închise fereastra.

Apoi ieși închizând după ea ambele uși. În orice caz, nu-l mai suspecta pe Casutt că ar fi întors crucea cu capul în jos.

Norii alergau de-a lungul versantului împădurit de pe cealaltă parte a văii, de parcă ar fi fost velele zdrențuite ale unor vapoare mari. Era de-abia după-amiază târzie, dar în odăile și bucătăriile caselor vechi ardea deja lumina. De îndată ce Sonia ajunsese pe stradă, ploaia se dezlănțui în torente, de parcă ar fi pândit-o.

În fața unei case cu mai multe apartamente, construită în stilul specific din Engadin, o opri o femeie. Era Ladina,

mama băiețușului handicapat. Sonia se lăsă convinsă să aștepte în locuința ei până se mai potolește ploaia puțin.

Se așază pe o banchetă de colț dintr-o cameră lambrisată cu lemn de zâmbbru de culoare deschisă. Pe masă era o împletitură pe care Ladina o împinse la o parte. Băiețușul dormea într-un pătuț pe roțile.

— Conform programului, la ora aceasta ar trebui să fac exerciții cu el. Mulțumită ție poate să doarmă încă.

Ladina aduse cafea, o cutie cu biscuiți dintr-un dulap sculptat, yidit, și apoi se așază lângă Sonia.

— Nu va putea să umble niciodată normal dacă renunț la această terapie, așa mi-a spus.

Sonia făcu un semn cu mâna:

— Este o vrăjitoare bătrână.

Ladina se uită speriată la ea:

— Crezi în vrăjitoare?

— Firește că nu.

— Eu însă, da.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Înainte de fiecare tratament se ruga, împreună cu noi, pentru izbânda terapiei. Dar nu erau rugăciuni cunoscute mie. Iar în timpul tratamentului murmură uneori câte ceva. De parcă ar fi fost descântece. Cristoph nu plângea numai din cauza tratamentului. Plângea și de frica ei.

— Cred că face parte din vreo sectă bizară.

— Ca orice vrăjitoare.

Cafeaua era prea fierbinte. Sonia puse ceașca pe masă:

— La hotel se petrec tot felul de ciudățenii.

— Știu. Într-un sat atât de mic asemenea lucruri se află repede.

— Credeam că Reto Bazzel este autorul lor. Dar ciudățeniile continuă.

Ladina nu spuse nimic. Tăcerea ei i se păru Soniei semnificativă.

— Cunoști legenda diavolului din Milano?

— Cum este?

— O fată tânără își vinde diavolului sufletul, dar prețul devine scadent de-abia după ce au loc șapte evenimente:

— Ce fel de evenimente?

— Asemănătoare celor întâmplate în ultima vreme aici. Focul arde în apă, pasărea devine pește, animalul devine om, crucea se îndreaptă spre sud.

— Nu. N-o cunosc.

— Astăzi, crucea din bibliotecă stătea atârnată cu capul în jos. Doamna Felix a descoperit-o, ceea ce a tulburat-o grozav. Dacă ar fi o vrăjitoare ar fi trebuit să se bucure.

— Poate că s-a prefăcut și a pus ea însăși crucea cu capul în jos.

Ladina înmuie un biscuit în cafea și îl duse la gură:

— Multă lume are ce are contra lui Peters.

Bucățița de biscuit înmuiată în cafea se desprinsese și căzu pe fața de masă brodată. Ladina se duse la bucătărie fără să spună nimic, se întoarse cu o cârpă, un sul de hârtie de menaj și un lighean cu apă cu detergent și începu să curețe fața de masă de parcă Sonia nici n-ar fi fost acolo.

— Cine încă? întrebă Sonia în cele din urmă.

Ladina ridică fața de masă și puse mai multe straturi de hârtie sub porțiunea udă.

— N-aș vrea să suspectez pe nimeni.

— Dar, în afară de cei doi Bazzel, pe cine ar mai fi interesat vechiul Gamander?

Ladina duse ustensilele de curățat înapoi, în bucătărie. Când se întoarse spuse:

— El n-ar face niciodată așa ceva.

— Cine?

— Peder. Peder Bezzola, bucătarul de la Steinbock. Este un om cumsecade.

— Dar ce interes să fi avut pentru Gamander?

— A fost al lui.

Sonia puse ceașca pe masă fără să fi băut din ea:

— Peder Bezzola este fostul proprietar?

— Le-a aparținut părinților săi. După pensionarea lor a fost preluat de fratele său. Acesta s-a prăbușit cu planorul acum trei ani. Peder lucra atunci la Lausanne, ca bucătar, și a trebuit să vină în locul lui.

— Și de ce l-a vândut?

— L-a preluat grevat de datorii, dar avea tot felul de idei și planuri despre modul în care l-ar putea redresa și pune iar pe roate. Știi ce voise să construiască?

— Un spa?

— Exact.

— Și din ce cauză a eșuat?

— Din cauza băncii. La început l-a ajutat. Dar deodată nu numai că i-a refuzat creditarea, ci a reziliat și ipoteca. Hotelul a fost vândut la licitație. Ai dreptul să ghicești de trei ori. Cine l-a obținut?

— Banca.

— Și la scurt timp după aceea l-a vândut pentru o grămadă de bani. Peder susține că împreună cu proiectele de amenajare a spa-ului.

Sonia dădu din cap dusă pe gânduri:

— Iar acum îi copiază și meniurile.

— Dar Peder nu are nimic de-a face cu toată tărașenia. Este un om prea onest pentru așa ceva.

Cristoph începu să plângă. Ladina se ridică și se duse să vadă de copil. Părea iar să fi uitat de prezența Soniei.

— Ploaia s-a mai potolit. Mulțumesc mult pentru toate. Sonia se pregătea să plece.

Fără a-și ridica privirile, Ladina adăugă:

— Poate mai degrabă mătușa lui.

— Care mătușă?

— Doamna Felix.

Evitase până acum să-i spună ceva și lui Bob. De parcă în felul acesta și-ar fi rezervat o zonă de neutralitate în care toate ciudățeniile să-și piardă ascuțișul – o altă realitate paralelă în care să-și poată găsi refugiul. Dar la capătul

acestei zile tulburătoare simțea nevoia să discute despre toate cu cineva apropiat. În seara aceasta trebui să admită față de ea însăși că Bob ajunsese să se bucure între timp de acest statut. Cândva, în decursul nopții, îi va povesti totul.

Se bucura că se va instala la bar, îi va asculta melodiile și îl va privi, cum se lăsa mereu luat prin surprindere de propria interpretare.

Dar în oglinda mare a barului o zări încă din ușă pe *maman*. Îmbrăcase o rochie neagră, decoltată, și își pusese triplul șir de perle; perlele mari se evidențiau foarte clar pe pielea bronzată. Ședea cu o alură aristocratică pe scaunul de la bar, cu obligatorul pahar de sherry în fața ei și tocmai râdea din toată inima de o observație făcută de Barbara Peters.

Sonia se opri. N-avea deloc chef să o întâlnească aici pe fosta ei soacră.

În timp ce stătea încă, nehotărâtă, în prag, Barbara Peters se îndepărtă de *maman*, străbătu încăperea, trecu prin spațele lui Bob și dispăru din raza vizuală a Soniei. În treacăt îl mângâiasse, ca din întâmplare, pe Bob pe ceafă.

Sonia se întoarse în camera ei.

Dacă diavolul ar exista și dacă s-ar putea încheia un pact cu el – Barbara Peters ar face-o, cu siguranță.

Sonia se dezbrăcase și se întinsese pe pat. Reclama de pe fațadă proiecta umbra mestecănelui pe peretele înclinat. Vântul deforma contururile creând din ele figuri monstruoase care apoi dispăreau. Toate aveau înfățișarea Barbarei Peters.

În adolescență Sonia petrecuse multe ore întinsă pe patul din camera ei de la mansardă, organizând competiții pentru ocuparea locului întâi în clasamentul celor mai detestate ființe. Candidatele erau numeroasele ei prietene și inamice care își schimbau mereu rolurile. Ea era președinta juriului și în același timp unicul ei membru – incoruptibilă și neîndurătoare. Le puna pe candidate să concureze în runde eliminatorii umiltoare, până când rămâneau trei finaliste

dintre care o alegea pe regina urii ei. Pe aceasta o punca să treacă prin întâmplări îngrozitoare la care asista fără să miște un deget. Iar uneori, când nu reușea să se decidă, le hărăzea aceeași soartă tuturor celor trei finaliste.

Astăzi, cu douăzeci de ani mai târziu, rămăseseră în cursă două finaliste, adică Barbara și *maman*, care se aflau aproape la egalitate. Nu-și făceau nici o concesie una alteia, terminau competiția ex aequo și trebuia să-și împartă coroana. Tocmai când Sonia voise să decidă ce formă să ia premiul întâi cineva bătu la ușă.

Sonia nu făcu nici o mișcare.

Bătaia se repetă, urmată de vocea lui Manuel:

— Hai, deschide, eu sunt.

Sonia se ridică și îi deschise, îmbrăcată doar în chiloți și sutien.

Manuel era cu respirația tăiată:

— Dacă nu cobori, o să ți-l sufle.

Ea ridică din umeri:

— Dacă se lasă suflat...

— Prostii! E o frumusețe de excepție. Ceri prea mult de la el.

Sonia își lăsă iar umerii în jos.

— Firește, și tu arăți foarte bine, dar... Ah, drace, vino odată jos, hai, mai repede!

— Dormeam.

Manuel o măsură din cap până în picioare:

— Așa? Cu machiajul pe figură? Hai, vino jos. Luptă!

— Dar ce câștigi *tu* din toate astea?

Manuel râse:

— Nu vreau să pună *ea* gheara pe el.

Sonia își luă rochia de pe umeras.

— Bine. De dragul tău.

Sonia repurtă o victorie ușoară. Când ajunseră jos, *maman* era deja la restaurant luând cina la aceeași masă cu Barbara. Din când în când se auzea râsul ei afectat. Bob se

adâncise în muzica de *dinner*. Sonia, Manuel și dr. Stahel erau singurii clienți ai barului. Cele două femei continuau să rămână în restaurant.

Bob veni la masa lor în toate pauzele și totul se desfășură ca de obicei. Iar când își interpretează ultima piesă – *In the Still of the Night* de Cole Porter – cele două femei se retrăseseră deja de mult fără a mai fi trecut pe la bar.

Mai întâi pleacă dr. Stahel, apoi Manuel, după care Vanni dădu primele semne de nerăbdare și în cele din urmă Sonia și Bob urcară în camera ei, ca o pereche de artiști rutinați aflați în turneu.

— Bob ?

— Hm ?

— De unde-s zgârieturile ?

— Ce zgârieturi ?

— De pe spate.

— Trebuie să fie de la tine.

— Ah, Bob, maseuzele au totdeauna unghiile scurte.

Pădurea de sub pășunea Petsch părea învăluită într-un strat subțire de vată. Pe cenușiul cerului apăruse, la apus, o spărtură albă strălucitoare dând o sclipire udă crengilor grațioase ale laricelor. Cărarea îngustă era acoperită cu un strat gros de ace brune de conifere, lăsate acolo de ultima toamnă. Printre ele, mici conuri de brad, ca acelea cu care se jucase în copilărie făcând din ele pipe.

Își luase liber de la Manuel. Acesta îi preluase unicul client și o întrebăse:

— Dar dacă te caută Miss Gamander ?

— N-are decât să mă...

— În ordine.

Nu mă gândesc la nimic, nu mă gândesc la nimic, își repeta Sonia în ritmul pașilor alerți. Transpira sub haine, dar nările, urechile și vârful nasului îi erau reci ca gheața. Temperatura scăzuse simțitor în ultimele ore.

Nu mă gândesc la nimic, la absolut nimic.

La marginea drumului, pe stânga, era banca de pe care urmărise la un moment dat cum lumea se transformă pentru o clipă. Oare cât timp trecuse de atunci?

Nu mă gândesc la nimic, nu mă gândesc la nimic.

Cărarea urca abrupt prin pădurea care devenea tot mai rară deschizându-se încetul cu încetul spre pășunile alpine neîmpădurite.

Sonia ajunsese cu răsuflarea tăiată la liziera pădurii. Versanții de un verde saturat se înălțau mai sus, dispărând apoi printre volanele pufoase ale perdelei de ceață. Două, trei colibe alpine albe erau lipite de povârniș de parcă un copil le-ar fi înfipt în macheta unui peisaj feroviar. O zgârietură prundoasă, verticală, prin mijlocul căreia curgea un pârau alb ca zăpada, tulbura armonia tabloului.

Iarba crescuse – o singură parcelă fusese cosită de un țăran destoinic într-una dintre puținele zile uscate ale ultimelor săptămâni. Fânul era strâns și presat în baloturi albe din material sintetic, așezate la marginea drumului.

Sonia se cățără peste gard și începu ascensiunea străbătând de-a curmezișul pajiștea cosită.

Iat-o pe minuscula Sonia Frey urcând un munte abrupt. Una dintre milioanele de făpturi care escaladează în acest moment un munte abrupt; una dintre sutele de mii de făpturi care escaladează în acest moment, cu un sentiment de teamă, un munte abrupt; una dintre zecile de mii de făpturi care escaladează în acest moment un munte abrupt, cu un pic de teamă și mânate de o ușoară decepție în dragoste.

Alungă-ți gândurile, alungă-ți gândurile.

Trecu pe lângă o vâlcea plină de balegă de vacă și o fântână din lemn căptușită cu tinichea. Pe lângă o colibă din lemn, neagră, cu un panou solar.

Pe lângă o mică alunecare de teren incomplet cicatrizată.

Ajunse la marginea perdelei de ceață. Contururile ferme se topiră. Se cățără mai departe, până ce pășunile de sub

ca dispărură și rămase înconjurată de această ceață liniștită și albă.

De-abia atunci își îngădui un mic popas. Se așeză pe un bolovan crescut parcă din această pajiște imaculată și așteptă ca furtuna din sufletul ei să se potolească.

Alungă-ți gândurile.

Respirația i se calmă. Pulsul se apropie de normal.

În jurul ei și deasupra ei nu era nimic. Iar ea se învăluia în acest nimic rece și opac, ca într-o broboadă subțire.

Zgomotul unui motor răzbătu, de departe, până la urechile ei, transformându-se într-o linie portocalie luminoasă care oscila în vaporii albi de ceață.

Cerul avea un miros rotund și moale.

Deodată – de parcă vântul ar fi umflat o perdea de tul – albul în care se uita cu o privire fixă se ridică. Deasupra ei se bolti un firmament albastru ca gheața. Mai jos de ea, Val Grisch părea să fi dispărut pentru totdeauna, înghițit de o mare de ceață.

Avea senzația că trecuse printr-o ecluză albă, ajungând într-o altă realitate, luminată de un soare strident, străin.

Timpul se opri în loc. Totul încremenise.

Prima mișcare înregistrată de Sonia era un vânt înghețat.

Remorcat de el, apăru un nor. Acesta se apropie învăluind din nou în pulpana lui lumea asupra căreia Sonia aruncase, pentru o clipă, o scurtă privire.

Când Sonia era micuță, tatăl ei făcea vrăji pentru ea. Își punea palma pe frunte, zâmbind. Apoi trecea cu palma peste față. Expresia de fericire dispărea, iar deasupra degetului mare apărea o față tristă. Își trecea din nou mâna în sus, iar zâmbetul reapărea.

Exact așa se transformase lumea adineaori, ca prin farmec, reluându-și apoi înfățișarea anterioară. Acum, pe drumul de întoarcere, vedea din nou contururile clare ale pădurii și satului în timp ce în urma ei norii cenușii se desprindeau din nou de povârnișuri.

Coborî prin pădure, străbătu cărarea de pe panta lină, tapisată cu ace de brad, având senzația că pe jumătate umblă, pe jumătate plutește.

Urmă apoi scrâșnetul pietrișului de pe strada spălată de ape. Trecu pe lângă casa îndoliată a lui Luzi Bazzel. Prin ulicioara lui Casutt cu desene spălăcite și fațadele scorojite, de care se sprijineau stive de lemne acoperite cu folii de plastic.

În fața băcăniei, doamna Buhin se grăbea să aducă înăuntru tăblița pentru reclame și suportul pentru ziare. Văzând-o pe Sonia, arătă cu mâna spre cer și spuse:

— Se pregătește iar ceva.

Sonia își ridică privirile. Stratul uniform de ceață se transformase într-unul de nori cenușii compacți, ale căror margini își schimbau culoarea devenind gălbui și cafenii.

Sonia se duse mai departe, urcând strada comunală, pe lângă Steinbock, pe lângă fântâna cu mușcate, până la biserică. Deschise ușa grea și inspiră mirosul de lemn de zâmbbru combinat cu cel de lumânări aprinse și de tămâie. Prin vitralii pătrundea doar puțin din lumina după-amiezii tot mai întunecate.

La altarul Fecioarei Maria ardeau niște lumânări. Se duse acolo.

O bătrână îmbrăcată în negru îngenunchease în fața altarului părând adâncită în rugăciune. Sonia ar fi preferat să fie singură. Își făcu cruce în fața icoanei Sfintei Maria și își scoase portmoneul din buzunarul pantalonului. Închizătoarea cu arici făcu un zgomot ușor când o desfăcu.

Femeia întoarse capul și se uită la ea. Sonia o recunoscuse pe bătrâna la care locuia Casutt. Se salutară din cap.

Sonia aruncă o monedă în cutia milei și aprinse trei lumânări. Toate trei pentru ea însăși.

Bătrâna încheie rugăciunea cu un „Amin” rostit cu voce tare, își făcu cruce și făcu un efort să se ridice. O salută iar pe Sonia înclinând capul și se îndepărtă. La scurt timp după aceea flăcările lumânărilor de la altar pâlpăiră, iar Sonia auzi

geamătul ușii laterale a bisericii și zgomotul produs când se închise.

Statuia Fecioarei era înveșmântată într-o rochie albă, lungă, un vâl alb care se continua cu o stolă și o eșarfă albastru-deschis în jurul taliei. De antebrațul drept atârna un rozariu de aur care ajungea până la vârful picioarelor. Maria își împreunase mâinile, își ridicase ochii spre cer și se ruga pentru noi, păcătoșii.

Sonia auzi scârțâitul unor pași ușori. Se uită în jur și observă o figură care dispăru în sacristie.

Flăcările lumânărilor pâlpâiră iarăși și ușa laterală gemu din nou.

— Sandro! strigă o voce înăbușită.

Era bătrâna de adineaori.

— Sandro! repetă.

Veni apoi cu pași grăbiți spre Sonia:

— L-ați văzut pe paracliser?

Era palidă, cu ochii cât roata carului, respira sacadat, de parcă ar fi făcut efort.

— Poate că e în sacristie, răspunse Sonia. S-a întâmplat ceva?

Femeia dădu din cap:

— Crucea!

Se duse la sacristie și se întoarse imediat împreună cu paracliserul. Ieșiră amândoi prin ușa laterală. Sonia îi urmă.

Cerul era acum aproape negru. Un vânt înghețat învârtejea fulgi mari de zăpadă prin sat. Paracliserul și bătrâna dispăruseră, dar porțița de fier forjat care ducea în cimitir rămăsese deschisă.

Coroanele și buchetele pe jumătate ofilite de pe mormântul lui Reto Bazzel fuseseră deja acoperite de un strat subțire de zăpadă. Bătrâna se opri în fața mormântului; paracliserul se ocupa de crucea simplă.

Aceasta stătea înfiptă cu capul în jos.

Paracliserul o scoase din pământ, o puse jos și se duse la celălalt capăt al cimitirului, unde era un șopron mic pentru

unelte. Sonia și bătrâna stăteau lângă mormânt fără să spună nimic, se uitau la zăpada care viscolea formând o perdea deasă și acoperind urmele de pământ de pe cruce.

— Mă numesc Sonia Frey, spuse Sonia ca să întrerupă tăcerea.

— Seraina Bivetti, răspunse femeia.

După care tăcură iar amândouă.

Paracliserul se întoarse cu o lopată, săpă o groapă mică și înfipse crucea așa cum se cuvenea. Bătuci pământul din jurul ei cu piciorul și se dădu un pas înapoi.

Seraina pescui din poșetă un șervețel și i-l oferî paracliserului fără să spună nimic. Acesta curăță crucea până când inscripția deveni iar descifrabilă și își admiră opera.

Seraina își făcu cruce, Sandro Burger la fel și apoi și Sonia.

— Dacă voi pune mâna pe ăsta ... spuse paracliserul cu un ton amenințător.

— Vezi, să nu pună *el* mâna pe tine, murmură Seraina.

Sonia stătea, tremurând de frig, lângă mormântul dușmanului ei și se uita la zăpada de vară care se depunea pe jerseul negru al Serainei, ca un guler de blană jerpelit.

Tresări când orologiul din turn bătuse sfertul de oră.

Cei doi o luară din loc de parcă ar fi așteptat ca bătaia clopotului să dea semnalul. Sonia îi urmă. Pantofii ei lăsau deja urme pe cărarea îngustă pavată cu lespezi de piatră.

La poarta cimitirului se despărțiră:

— Ursina își aerisește pernele, spuse Seraina luându-și rămas-bun.

Zăpada se depusese chiar și pe șoseaua comunală. Sonia nu mai vedea nici la zece metri în față. Casele de pe partea cealaltă a străzii dispăreau înghițite de o perdea de zăpadă.

În viscol, văzu profilându-se în fața ei o formă nedeslușită. Mai întâi ca o umbră mai deasă, de-abia vizibilă, apoi se contură o siluetă cu două nuanțe mai închisă. Iar acum prinse culoare. Galbenă. O bătrână se îndrepta spre ea. Purta o pelerină de cauciuc galbenă, sub care se vedea un pantalon

ecosez dominat tot de culoarea galbenă. Trecu pe lângă ea, fără să-și ridice capul. Sonia o urmări cu privirile până ce făptura dispăru înghițită și ea de viscol.

Apoi își continuă drumul. Auzi în spatele ei zgomotul unui motor. Se lipi de zidul unei case.

Două faruri cu fază scurtă dădeau fulgilor de zăpadă o culoare galbenă. O limuzină neagră se înfiripă pentru o clipă din vârtejul alb destrămându-se după aceea iar. Dar fusese suficient pentru ca Sonia să recunoască mașina lui *Il Senatore*.

Urmele cauciucurilor duceau la hotel, deși limuzina nu mai era acolo. Pascal și Dario se jucau în fața intrării, în zăpada neașteptată.

Peretele de sticlă al piscinei era luminat. Prin vârtoarea fulgilor de zăpadă se distingeau vag silueta doamnei profesor Kummer. Își desfăcuse brațele și își dăduse capul pe spate ca într-un fel de dans ritmic. Un nor de aburi luminoși se înălța în văzduh deasupra porțiunii bazinului termal care înainta în aer liber.

Familia Lüttgers ieși pe ușa hotelului. Purtau amândoi îmbrăcăminte de excursie prefăcându-se că nici nu observă dansul fulgilor de zăpadă. Amândoi țineau parcă în mână bastoane imagine de schi, însoțindu-și pașii de mișcări mecanice ale brațelor.

Aveai impresia că dezlănțuirea aiurită a iernii îi rupsese total de realitate pe cei de la Val Grisch.

Sonia intenționase să-și petreacă restul zilei în camera ei. N-avea chef să-i vadă pe Barbara, pe Bob sau pe *maman*. Va mânca o tabletă de ciocolată și se va uita la televizor.

Dar pe înserate își puse iar pantofii încă jilavi și hanoracul și părăsi hotelul.

Încetase să ningă, iar zăpada de pe acoperișuri se topea deja. Din multe hornuri se înălța fumul; casele acoperite de zăpadă, cu ferestrele lor luminate, semănau cu cele din pozele unui calendar de Advent.

Lampa de deasupra portalului casei numite „Chasa Cunigl“ era aprinsă. Sonia bătu la ușa și i se deschise imediat, de parcă ar fi fost așteptată.

Seraina o recunoscuse de data aceasta:

— Nu se simte mai bine, spuse. Nu cred că puteți sta de vorbă cu el.

— Aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră, nu cu el.

Seraina se trase la o parte, făcându-i Soniei loc să intre, și închise apoi ușa grea. În aer plutea mirosul unei plăcinte cu mere pusă pe comoda din vestibul să se răcească. Femeia nu schiță nici un gest prin care să o poștească pe Sonia în locuința ei.

— Nu prea am timp, aștept musafiri.

— Când a început să ningă, ați spus că Ursina își aerisește pernele.

— Așa se spune aici când ninge pe neașteptate în afara sezonului.

— E din legenda despre diavolul din Milano.

— Nu e o legendă.

Sonia amuți o clipă.

— V-am văzut rugându-vă azi în biserică. Cine crede în bunul Dumnezeu trebuie să țină seama și de diavol.

— Ați putea să-mi povestiți legenda? Dinn cartea mea lipsește o parte.

— Musafirul meu poate pica din clipă în clipă. Reveniți mâine.

Seraina deschise ușa și așteptă:

— După-amiază. La douăsprezece. Prânzesc devreme.

Sonia plecă.

— Mama mea era fată când Ursina i s-a arătat într-o noapte în vis. Plângea cu lacrimi de sânge, povestise mama. În dimineața următoare părul negru al mamei mele albise complet.

În vreme ce Sonia se întorcea la hotel se stinseră deodată luminile. Șoseaua se cufundă în întuneric, pătratele

ferestrelor deveniră negre. Se lăsase și liniștea. Un televizor care se auzise înăbușit pe undeva, deasupra ei, amuțise.

Sonia se opri și căută în poșetă lanterna de buzunar. Dar o uitase în cameră. Își continuă drumul atât de repede pe cât putea pe întuneric.

Beznă și pe șoseaua comunală. La unele ferestre pâlpâiau lumânări și se mișcau umbre. Sonia începu să alege.

Acolo unde Gamander scânteia de obicei învăluit în lumini, ca un pachetbot în timpul nopții, nu se mai distingea decât un contur amenințător.

Tocmai când ajunse la drumul de acces auzi zgomotul înăbușit al generatorului care intra în funcțiune. Luminile se aprinseră una după alta la hotel. Pâlpâiră de câteva ori după care se stabilizează.

Satul rămase înecat în întuneric.

În această noapte Sonia nici nu încercă să doarmă fără Temesta. Dar când se trezi efectul trecuse, deși lumina zoriilor era încă departe.

Visase cu un zgomot. Un zdrăngănit, zornăit și clinchet ușor, de parcă Pavarotti și-ar fi făcut exercițiile de gimnastică în colivie. Zgomotul fusese atât de clar, atât de multicolor și tridimensional, încât Sonia se sculă, aprinse lumina și intră în baie.

Nu era nici o colivie. Doar capătul lumânării pe care o lăsase aprinsă în chiuvetă pentru cazul că generatorul va fi oprit înainte ca furnizarea curentului electric să fi fost reluată. Dar zgomotul motorului îndepărtat continua să se audă. Se întoarse în cameră și trase puțin perdeaua la o parte.

În sat nu ardea încă lumina. Felinarul de lângă parcare hotelului era alimentat de generator și arunca o lumină tulbure pe șoseaua udă.

Preț de o secundă Sonia avu impresia că vede acolo o siluetă.

Zăpada din sat se topise până în dimineața următoare. Dar când vântul despica, din când în când, perdeaua de ceață vedeai că, sus de tot, munții sclipesc înveșmântați în alb.

Sonia îi fixase doctorului Stahel o ședință pentru orele dimineții – acesta nu avea nici dureri de cap și nu era nici mahmur.

— Faceți ceea ce considerați dumneavoastră, o rugă pe Sonia.

După părerea ei un *shiatsu* la cap era foarte potrivit pentru un neuropsiholog. Deci îi masă, cu degetele, pielea capului, de la frunte până la ceafă. Doctorul făcuse duș cu puțin înainte, așa încât îi simțea părul des și alb ca blana udă a unui urs polar.

Stahel închise ochii. După un timp spuse:

— Măine este ultima mea zi aici.

— Aș vrea să pot spune și eu același lucru, replică Sonia. El deschise ochii și se uită la ea de-a-ndoaselea.

— Ah, și eu care credeam că a început să vă placă.

— Am crezut și eu același lucru.

Sonia luă în fiecare mână un smoc de păr trăgându-l ușor.

— Crucea întoarsă cu capul în jos?

Sonia luă alte două smocuri de păr și îi povesti despre a doua cruce întoarsă.

— Cineva continuă acțiunile începute de colectorul de lapte.

— Sau *ceva*.

Sonia îi luă lobii urechilor între degetul mare și degetul arătător și începu să-i maseze.

— Vreau să spun, ceva supranatural.

Doctorul nu intră în amănunte.

— Dar pianistul?

— Ce-i cu el?

— Doar nu sunt orb.

— Nu părem să fi fost sortiți unul altuia.

— Păcat. Erați o pereche frumoasă.

Sonia îi apăsă, câteva secunde, colțurile interioare ale orbitelor. Apoi frământă protuberanțele arcadelor, pe care creșteau sprâncenele stufoase.

— Îmi dați voie să vă întreb ceva ce nu face parte din domeniul dumneavoastră de activitate?

— Dacă nu e vorba despre dragoste.

Degetele Soniei făcură o serie de mișcări circulare coborând la tâmpilele doctorului, iar de acolo, mai jos, până la musculatura de la articulația maxilarelor.

— Credeți că este posibil, întrebă Sonia cu ezitare, ca într-una dintre numeroasele realități să existe și diavolul?

Dr. Stahel nu se grăbi să răspundă.

— Probabil că în toate, spuse în cele din urmă.

aici plouă

altceva

nimic altceva plouă și plouă

aici a nins

ei vezi

O pătură de nori găurită își arunca umbrele nestatornice asupra ținutului Val Grisch. Pe ulicioarele înguste pluteau mirosuri de bucătărie, iar de la o fereastră deschisă răzbătea un jodler melancolic.

Sonia găsi ușa casei Serainei larg deschisă, din vestibul se auzeau voci înăbușite. Când ochii ei se obișnuiră cu întunecimea din hol distinse două femei care stăteau de vorbă cu un bărbat uscățiv și gârbovit. Era Casutt. Acesta se apropie de poartă, iar Sonia observă că se bărbierise și

pieptănase, purta o cămașă curată și o cravată. Mirosea a apă de colonie, care nu reușea totuși să acopere complet mirosul de transpirație. Avea ochii injectați.

— Veniți la mine?

— Nu. Aveam întâlnire cu Seraina.

Casutt schimbă o privire cu cele două femei.

— Au dus-o astă-noapte, spuse încet, de parcă ar transmite un secret.

— Dar ce s-a întâmplat?

Una din femei relatează în calitate de martoră direct implicată:

— M-a trezit în toiul nopții un zgomot de pe stradă. Ca un fel de cântat. Sau plânset. Mă duc la fereastră și văd o făptură îmbrăcată în alb. Ca o stafie. Îl trezesc pe soțul meu și o vede și el. Deschide fereastra și strigă: „Hei!” Ea nu răspunde, dar se uită în sus. Și în clipa aceasta o recunoaștem. E Seraina. În cămașă de noapte. Coborâm și o ducem înăuntru. Ea nu spune nici un cuvânt, dar tremură toată. Arată îngrozitor, cu părul despletit și fără proteză în gură. Tremură întruna. Dumnezeu știe de când bântuia pe afară. O învelim într-o pătură și venim cu ea aici. Ușa este deschisă. Dar în clipa în care observă că vrem să o ducem în casa ei începe să țipe și se împotrivește cu mâinile și cu picioarele. Am adus-o, prin urmare, iar la noi și l-am chemat pe doctor. Acesta a chemat ambulanța. Când au luat-o continua să tremure. Dar n-a scos nici un cuvânt.

— Stare de șoc, adăugă cealaltă femeie.

În lumina schimbătoare, dramatică, satul părea scena unui spectacol de teatru în aer liber. Sonia plecă în grabă. Voia să se îndepărteze cât mai repede de această casă și de această poveste.

Ajunsesese cam la jumătatea drumului spre hotel când auzi tropot de cai dintr-o ulicioară laterală. Ecoul care răspundea în fațadele caselor amplifică zgomotul, dând senzația că prin Val Grisch trece o întreagă brigadă de cavalerie. Sonia se opri la intersecție uitându-se după colțul casei.

Era trăsura albastră a hotelului. Mergea cam prea repede pe străduța îngustă. Curdin, care saluta de obicei, ședea acum rigid pe capră uitându-se drept înainte.

Sub capotă o zări pe Barbara Peters, care râdea din toată inima. Și pe *Il Senatore*, care râdea, și el, în hohote.

Manuel o aștepta în holul hotelului. Deși fusese întotdeauna de părere că datorită meseriei nu mai are nevoie să facă fitness, insistase să o însoțească în plimbarea ei în după-amiaza aceasta când aveau amândoi liber.

Purta pantaloni trei sferturi, de excursie, și o pereche de ghete de munte aproape noi din care se vedeau pulpele goale, cu pielea foarte netedă.

— Fără ciorapi de sport, observă Sonia.

— Dacă mi se face frig pot să-i trag în sus, explică Manuel arătându-i cum ar proceda.

— Dar în rucsac ce ai?

— O pelerină de ploaie, un pulover, ceva de băut, ceva de mâncare, pansamente — mă rog, lucruri de care ai nevoie. Ciorapi de schimb.

— Ciorapi de schimb?

— Detest să am picioarele ude.

— Dar ghetele par impermeabile.

— Pentru eventualitatea că ar trebui să traversăm pâraie.

— În cazul ăsta, construim un pod suspendat. Ai luat și o funie?

Manuel chibzui o clipă, apoi zâmbi arătându-și strungăreața.

La intrare dădură de familia Häusermann, care se pregătea de excursie — toți, cu *mountain bikes* închiriate de la magazinul de articole de sport. Bango se agita în jurul lor.

Zărind-o pe Sonia, câinele alergă spre ea s-o salute. Pe Manuel îl ignoră. Când acesta se aplecă să-l mângâie, Bango își arată colții mârâind.

— Am mai multă priză la pisici, rânji Manuel.

Gian Sprecher își cosise totuși pajiștea de lângă casă. Dacă vremea va continua să fie bună, iar fânul se va usca, îi va putea chema pe cei ce îl făceau baloturi. Dacă vremea se va strica, va lua cu împrumut un aparat de uscat fânul.

Își dusesese mașina de cosit în șopron, se așeză o clipă pe o bancă de lângă grajd să-și tragă sufletul și se uită spre satul din vale.

În fața hotelului Gamander era un grup de oameni. Gian Sprecher se ridică și își luă luneta din cui.

Peste câteva minute se îndreptă spre vechiul său telefon din bucătărie. Își puse ochelarii rotunzi, cu rame metalice, care îi dădeau o înfățișare ciudată, de intelectual, și descifra un număr notat pe suportul unui pahar pentru bere.

Deși supraponderal și deși fuma treizeci de țigări pe zi, Manuel era într-o formă excelentă. În prima jumătate de oră mersese în urma Soniei, apoi o luase înaintea ei explicându-i că obosește mai puțin dacă își menține constant ritmul propriu. De atunci mergea în frunte uitându-se din când în când înapoi și așteptând-o în caz că ea rămânea în urmă.

De câțva timp Sonia îl pierduse din ochi. Dar când ajunse la bancă îl găsi acolo; întinsese un șervet pe care pusese un cârnat afumat tăiat și se pregătea să toarne dintr-o ploscă un lichid gălbui în două pahare de plastic.

— La fiecare oră, zece minute de pauză, așa am învățat, îi spuse.

Sonia rămase în picioare, lângă bancă:

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame.

— Atunci bea măcar o înghițitură. Este suc de mere, nu bere...

Îi oferi un pahar. Sonia îl luă și bău fără să se așeze.

— Nu vrei să stai?

— Nu pot mânca și bea pe banca aceasta.

Și îi povesti despre cele trăite de ea aici.

— Mă înțelegi? A fost o trăire mistică. Mi s-ar părea că mănânc și beau pe banca dintr-o biserică.

— Ești credincioasă ?

Sonia stătu pe gânduri, după care spuse:

— Mi-ar plăcea să fiu.

— E calea cea mai bună de a deveni. Ai deja viziuni. Ca o sfântă.

Manuel începu să-și împacheteze rucsacul.

— N-a fost o viziune. N-am văzut ceva ce nu există. Am văzut doar ceva ce alții nu pot vedea.

Drumul se lăți puțin mai încolo, așa încât mergeau acum unul lângă altul.

— În orice caz, cred în existența răului, deoarece am avut de-a face cu el.

— Răul este o convenție, întocmai ca binele. Oamenii cad de acord asupra acestui lucru. A fost bine să sacrifici oameni. A fost bine să mănânci oameni. A fost bine să tragi oameni pe roată. E bine să bombardezi oameni. E bine să arunci oameni în aer. Depinde de împrejurări.

Sonia continuă câțva timp să meargă alături de el fără să scoată o vorbă, până când spuse brusc:

— Cred că există și răul absolut, care nu necesită nici o interpretare. Răul ca forță.

Manuel nu răspunse, iar Sonia adăugă:

— Prin urmare există și binele ca forță.

— Păi n-am spus eu, religiozitate.

Cărarea se îngustase iarăși, silindu-i să meargă în șir indian. Sonia îl lăsă pe el în frunte.

— Am uneori impresia că nu a fost cineva din sat.

I se păru că Manuel n-o auzise, și nu mai repetă observația. Dar el întrebă:

— Și anume ?

Sonia râse jenată:

— Câteodată totul mi se pare atât de ciudat. N-ai trecut niciodată prin asemenea stări ? Te afli undeva și dintr-odată toate se destramă. Cele mai familiare lucruri devin străine și amenințătoare. Și ai impresia că a apărut altceva, o altă prezență. Cunoști acest sentiment ?

— Nu.

— Iată sentimentul care m-a cuprins aici, sus. Din păcate nu mai vrea să treacă. Doamna Felix, ficusul, tuburile luminoase, Pavarotti, clopotele, Bango, moartea lui Bazzel, crucile, *Il Senatore* și Barbara, oaspeții, localnicii, zăpada, Seraina. Toate devin din ce în ce mai ciudate, din ce în ce mai halucinante, din ce în ce mai amenințătoare.

Cărarea urca în serpentine strânse. Pe marginea versantului creșteau bujori de munte. Cineva rupsesese recent cele mai multe dintre flori.

Manuel mergea în fața ei cu pas măsurat, de alpinist. Nu spusese nimic când ea încetase să vorbească. Sonia se oprise la un moment dat ca să-i surprindă expresia feței când va ajunge la una dintre curbele strânse. Dar bănuiala ei că Manuel rânjea nu fusese confirmată. Acesta avea o mină gravă și interesată.

— Țin mult la tine, Sonia, spuse deodată.

— Ohoho! O declarație de dragoste?

Manuel rămase serios:

— Vreau doar să știi.

— Și eu țin la tine.

Ajunseseră la liziera pădurii. Cerul era senin în vest. Dar dinspre est se apropia o nouă perdea de nori.

— Sincer să fiu, la început nu mi-ai fost simpatică.

— Ah! Și de ce nu? întrebă Sonia surprinsă.

Intui mai degrabă decât văzu că ridică din umeri:

— Prejudecăți. O tipă din lumea bună, care se întoarce la vechea meserie, și chestii de-astea.

— Dar de unde știai așa ceva?

— De la ea.

— Barbara Peters m-a prezentat ca pe o persoană din lumea bună care se întoarce la vechea meserie?

Manuel ajunse la o barieră pentru vite și trecu prin pasajul îngust destinat oamenilor.

— Poate că am dedus eu din observațiile ei.

Cărarea se lățise iar, așa că Sonia mergea alături de el.

— Te-ai priceput foarte bine să-ți maschezi resentimentele.

Manuel fixă cu privirea cărarea din fața sa:

— În meseria noastră ești obligat să înveți și așa ceva.

— Mie nu mi-a reușit niciodată.

Manuel se opri și se uită la ea:

— Poate că n-ai fost niciodată obligată să înveți.

— Ce vrei să spui?

— Și frumușică, și cu ceva bani.

— Asta este părerea ta despre mine?

— Era, la început.

— Dar acum?

— După cum am spus, acum țin la tine.

Un mesager al frontului de nori stinse soarele.

Sonia propuse să o ia înapoi, spre sat, la proxima bifurcație.

— Puțină ploaie nu strică, obiectă Manuel.

— Ploaia nu. Doar fulgerele.

— Ți-e frică și de fulgere?

— Da, și de fulgere, recunosc Sonia.

Ca pentru confirmare, la răsărit se auzi un tunet leneș.

Val Grisch părea să se fi ghemuit în așteptarea furtunii.

Depart, în vale, un vehicul agricol se îndrepta spre o gospodărie – ca o insectă care fuge de ceva. Puțin mai aproape, la liziera pădurii situată între ei și destinația lor, văzură o siluetă – poate un drumeț sau un țăran. Omul o luă acum din loc, dispărând numaidecât printre copaci.

Coborâșul îi obligă să accelereze pasul.

— Și cu ocazia excursiilor școlare coborâșul era cel mai greu, ocări Manuel. În tot timpul urcușului te bucurai în așteptarea coborâșului și, când colo, te apuca durerea de genunchi, iar degetele de la picioare se răneau lovindu-se la fiecare pas de vârful ghetelor.

În învălmășeala de nori explodă deodată un fulger. Tunetul urmă după o bucată de timp.

Drumul era barat de un gard electric. Acesta avea un cârlig cu un mâner. Manuel îl deschise și îl închise apoi după

ei. De unul din parii gardului de la marginea drumului atârna o baterie care ticăia perfid la intervale regulate.

Sonia simți prima picătură de ploaie.

Dincolo de vârfurile copacilor puteau încă distinge satul; molizii se înălțau acum zvelți și impunători în fața lor. Încă douăzeci, treizeci de metri și vor ajunge la primii doi. Aceștia flancau cărarea, iar crengile lor grele formau un fel de poartă acoperită de o boltă, de parcă ar fi străjuit intrarea într-o pădure fermecată.

Vântul pe care până acum doar îl simțiseră se auzi mai tare. Vâjâia de parcă i-ar fi îndemnat să se grăbească.

Pădurea se îndesea. Pe povârnișul de deasupra era multă pădure tânără. Trunchiurile subțirele dispăreau sub faldurile crinolinelor ei verzi, pierzându-se într-o beznă misterioasă.

Mergeau tăcuți unul în urma celuilalt, concentrându-și atenția asupra terenului accidentat.

Sonia aproape că se izbi de Manuel. Acesta se oprise brusc, ca un animal care adulmecă o primejdie.

Departe, în lumina crepusculară verde-închis a pădurii, apăruse o siluetă care se uita fix la ei.

— Țsta pe noi ne așteaptă, șopti Sonia.

Manuel o luă încet din loc.

Îl recunosc, primul:

— Bucătarul de la Steinbock, spuse iuțind pasul.

Sonia nu-i împărtășea sentimentul de ușurare. Îl urmă șovăitoare.

La adăpostul molizilor puteai mai degrabă să auzi ploaia decât să o simți. Doar acolo unde vântul sau fierăstraiele răriseră pădurea, iarba începea deja să strălucească în ploaie.

Peder Bezzola îi aștepta cu o mină împietrită.

— Nu-i o zi bună de excursie, spuse Manuel în loc de salut.

Bezzola nu răspunse. Stătea înfapt în cărare, cu picioarele depărtate. Versantul urca pieziș la stânga lui, iar la dreapta cobora abrupt, printre stânci, până la următorul cot al potecii.

Sonia îi ajunse din urmă și dădu din cap, salutându-l pe Bezzola. Acesta răspunse la salutul ei, dar foarte scurt, înclinând doar capul.

Sonia încercă să-și amintească – fără a trebui să-și întoarcă privirile – dacă există o posibilitate de a o apuca pe alt drum.

Bezzola părea că nici nu se gândește să se dea la o parte.

— Ați fi atât de amabil să ne faceți puțin loc? Știți, plouă.

Bezzola îl ignoră. În schimb îi spuse Soniei:

— Așa, așa. O plimbărică în compania diavolașului din Milano.

Sonia își simți inima bătând în gât. Încercă să răspundă ceva, dar nu reuși decât să schițeze un zâmbet chinuit.

— Ați vrea să ne faceți puțin loc? îl rugă Manuel cu o inflexiune amenințător de amabilă.

Bezzola își scutură țigara aprinsă și zdrobi apoi jăraticul cu piciorul. Mucul îl aruncă pe versant în jos. După care își încrucișă brațele.

— Alo! Cu dumneavoastră vorbesc, spuse Manuel cu voce tare și foarte deslușit, de parcă ar fi avut de-a face cu un surd.

Bucătarul continuă să-i vorbească Soniei, de parcă Manuel n-ar fi existat.

— Dar cățelușului travestit nu i-ați permis să vă însoțească, bietul de el? I-ar plăcea desigur și lui să iasă la plimbare cu diavolașul. Cu pălăriuța vânătorească pe cap.

— Lăsați-ne să trecem, dar imediat! îl repezi Manuel.

— Ah, nu cunoașteți povestea?

Bezzola i se adresa tot mai direct Soniei:

— Diavolașul a fost văzut ascunzând în portbagaj cățelușul travestit.

El se uită la Sonia cu acea privire încurajatoare a profesorului care știe că eleva lui cunoaște răspunsul corect.

Memoria Soniei stocase o imagine fără să-și dea seama ce nu era în ordine la ea: Bango mârâind și arătându-și colții când Manuel încercase să-l mângâie. O cuprinse deodată frigul.

Manuel își împinse înainte umărul stâng încercând să forțeze trecerea și să-și croiască drum pe lângă Bezzola.

Poate că alunecă, poate că și Bezzola îi dădu un ghiont. În orice caz, Manuel se prăvăli pe versant în jos, reuși să se prindă de niște tufe de afin și rămase o clipă, agățat, pe o mică platformă stâncoasă, până când rădăcinile arbustului cedară trosnind. Se prăbuși cu un strigăt, rostogolindu-se până jos.

Peder o luă la goană. Sonia îl urmă.

Îl găsiră pe Manuel zăcând pe drum și gemând. Sângele îi curgea dintr-o rană mare de pe jumătatea dreaptă a feței. Era întins pe spate, cu brațul stâng contorsionat sub ceafă și picioarele unul peste altul, de parcă se destindea pe un șezlong așezat la soare. Coapsele erau una lângă alta, dar pulpa stângă o încălecaser pe cea dreaptă. Sub genunchi apăruse o protuberanță unghiulară, ca o articulație nouă, care se umfla văzând cu ochii luând o culoare albastru-roșiatică.

În timpul studiilor Sonia învățase formula R.R.S.P.

Răspunde la întrebări? Respiră? Sângerează? Pulsul se simte?

— Manuel?

— Drace, gemu acesta.

— Îți poți mișca mâinile?

Sonia văzu că degetele sale încearcă să prindă ceva invizibil.

— Degetele de la picioare?

— Cred că da, șopti.

— N-ai furnicături? Simți totul?

— Mai mult decât totul.

Îl auzi în spatele ei pe Bezzola vorbind la telefon în romanșa lui.

— Ce te doare mai rău?

— Umărul stâng.

— Vrei să încerci să-ți schimbi poziția?

— Nu.

Sonia îi apucă încheietura mâinii drepte ca să-i pipăie pulsul și auzi un pârâit. Manuel scoase un țipăt. Ea îi așeză, cu grijă, mâna înapoi.

Bezzola își terminase convorbirea.

— Jos, la liziera pădurii, este un loc unde se poate ateriza. Cobor și aștept elicopterul. Aveți un mobil? Pentru orice eventualitate. Le dădu numărul lui și plecă.

Versantul pe care se prăbușise Manuel nu era împădurit. Ploaia cădea din plin pe ei.

— În buzunarul exterior al rucsacului este o pelerină de ploaie. Poate reușești să o scoți fără să mă miști.

Sonia avu nevoie de mai multe minute până izbuti să scoată de sub Manuel pelerina de ploaie portocalie. Se ghemui lângă el și întinse pelerina peste ei amândoi. Rămăseră așa, în lumina roșiatică a micului lor cort, ascultând răpăitul ploii care cădea pe materialul plastic.

Manuel închise ochii:

— Ceea ce a spus este adevărat. *Eu* sunt diavolul din Milano.

Sonia încercase să alunge această temă din conștiința ei. Se prefăcu și acum că nu a auzit.

— *Eu* am fost. Îmi pare rău, dar este adevărat. Eu am fost. Sonia continuă să tacă.

— Voiam să-ți spun totul. Astăzi. De aceea am insistat să te însoțesc.

— Și de ce n-ai spus nimic?

— Ploaia. A început să plouă și ai vrut să ne întoarcem. Dar ți-aș fi spus. Pe cuvântul meu de onoare.

Durerile și efortul acestei confesiuni îi schimonosiră fața rotundă, netedă.

Sonia se simți cuprinsă de o mare indiferență. I se părea că se află la o distanță uriașă de omul acesta cu care stătea ghemuită sub doi metri pătrați de pelerină.

— *Eu* am turnat acidul sulfuric în ghiveciul ficusului, l-am chemat pe Casutt să-și ia în primire serviciul de zi, am cufundat tuburile luminoase în bazin, am dereglat orologiul bisericii, l-am travestit pe Bango, am întors crucea cu susul în jos.

— Dar Pavarotti? se interesă Sonia mai degrabă pentru a completa informațiile.

Simți că Manuel dă din cap. Nu reținu ce spuse după aceea. Dar îi văzu vocea. Era ceva fărâmicios, cu irizații uleioase, ce înainta leneș și pe suprafața căruia zgomotul ploii lăsa o dâră ștanțată cu ciocanul.

După ce imaginea vocii dispăru, nemairămânând decât cea a ploii, întrebă:

— Și cum ar fi mers mai departe? Ce i s-ar mai fi întâmplat?

— Cui?

— Barbarei Peters. Ursinei tale.

Tăcere. Și apoi cu tonul grijuliu al unui om care este mesagerul unei vești proaste:

— Dar nu *ea* era vizată. *Tu* erai vizată, Sonia. *Tu ești Ursina.*

Sonia nu înțelese:

— Eu sunt Ursina?

— Dar nu ți s-ar fi întâmplat nimic. S-a terminat. Misiunea a fost îndeplinită.

O rafală de vânt zgâlțâi vârfurile ude ale arborilor și înțeți cadența ploii.

— Misiunea?

Manuel gemu. Din cauza durerilor, dar și a faptului că Sonia înțelegea atât de greu.

— Frédéric, spuse doar.

Ea simți un gust metalic în gură.

— Bine, dar de unde îl cunoști pe Frédéric?

— Waldweide. Am lucrat acolo ca fizioterapeut.

Vocea lui părea să vină de foarte departe, iar a ei de și mai departe. Se auzi întrebând:

— De ce?

— Voia să te discrediteze, după cum spunea. Așa cum tu l-ai discreditat pe el.

— Și de ce ai acceptat?

Îl auzi respirând adânc de durere:

— Mi-a fost milă de el.

— Milă? De Frédéric?

— Ai lucrat vreodată la psihiatrie? La un moment dat nu-i mai poți deosebi pe pacienți de personal decât după îmbrăcăminte. Vezi medici cu părul vâlvoi, care vorbesc singuri; infirmieri care monologhează tot timpul; surori de noapte care se tem de întuneric; psihiatri care îi fură pe pacienți. Este o adevărată binefacere să mai dai și de un om normal.

— Care tocmai încercase să o omoare pe fosta lui soție. Manuel așteptă iar să se potolească un val de dureri.

— El mi-a povestit versiunea *lui*. Și l-am înțeles atunci.

— Versiunea lui!

— L-ai distrus în mod sistematic, de la începutul căsniciei. N-ai vrut copii. Nu ți-au plăcut prietenii lui. I-ai subminat cariera. L-ai discreditat în fața familiei. În fața colegilor. În fața întregii lumi. El nu voia să te omoare. Doar să-ți bage mințile în cap. Dar l-ai provocat.

După ce își reveni dintr-un acces dureros de tuse, Manuel continuă:

— Iar acum voiai să-i dai lovitura de grație – ospiciul sau pușcăria.

— Și atunci, își auzi Sonia propria voce, străină, ai hotărât să-l ajuți.

— M-a convins. A contribuit, în plus, și perspectiva de-a scăpa de Waldweide.

O rafală de vânt smuci pelerina, iar Sonia se strădui mai multe minute să o ancoreze iarăși.

— Când ai început să mă simpatizezi?

— Din primele zile.

— Și ai continuat, cu toate acestea.

Câtva timp se auziră doar rafalele ploii și respirația precaută a lui Manuel:

— Două sute optzeci de mii. N-aș fi reușit într-o viață întreagă să pun deoparte atâta bănet. Plătibili în șapte rate. După fiecare punct bifat contul meu se rotunjea cu încă patruzeci de mii.

Da, tipic pentru Frédéric. De câte ori era obligat să recurgă la ajutorul banilor vorbea despre „aprofundarea argumentelor“.

— Ușor dobândiți, continuă Manuel. Cel mai greu a fost să te fac să găsești cartea cu legende, pe care mi-o dăduse Frédéric.

Lumina unui fulger pătrunse prin deschizătura de la cap a pelerinei luminând pentru o secundă interiorul acestui confesional improvizat. Tunetul urmă aproape imediat.

— Și cum ai obținut acest loc de muncă?

— Mi-am oferit serviciile în mod foarte normal. Imediat după tine...

Un nou fulger, ceva mai slab de data aceasta, iar tunetul la interval puțin mai mare.

— Dar *el* de unde știa? N-am vorbit cu nimeni despre proiectele mele.

Manuel gemu:

— Sper că sosesc în curând.

Nu. Nu era adevărat. *Cuiva* îi vorbise despre ele. Puse întrebarea al cărei răspuns nu voia să-l afle:

— A rămas în legătură cu Malu?

— L-a vizitat de multe ori.

Sonia simți deodată că nu mai suportă apropierea lui Manuel. Se ridică, îl acoperi cu pelerina, de parcă ar fi acoperit un cadavru examinat de poliție.

Așteptă la o distanță de câțiva pași, în ploaia torențială, tremurând și plângând, până auzi deasupra ei huruitul motorului elicopterului de la Salvare.

Când îl ridicară, merse o bucată de drum alături de targă.

— Și de ce și a doua cruce? țipa ca să se facă auzită în zgomotul produs de elicopter.

— N-am fost eu, țipă și el.

la noi plouă și plouă și plouă

...

alo Sonia unde ești

mobilul tău nu a fost furat nu-i așa
ba da
ați inventat povestea pentru ca eu să nu
mă întreb cum de știe maman unde sunt
nu înțeleg
depune armele Malu Manuel a mărturisit
totul
...
de ce Malu
...
de ce Malu
singură bătrână și falită
cât te-a plătit
prea puțin
...
regret sincer ☹
...

Una dintre crizele conjugale majore ale Soniei se petrecuse în Namibia. Frédéric o ademenise să vină acolo vorbindu-i despre două săptămâni de safari. Deoarece nu fusese încă în Africa, Sonia se bucurase. Cumpăraseră un aparat de fotografiat aproape profesionist și toate manualele despre flora și fauna locală pe care le găsisese.

De-abia când trecuseră prin poarta ornamentată cu trofee a Bushmans Hunting Lodge își dăduse seama că Frédéric nu rezervase locuri la un safari adevărat. Se găseau într-una dintre fermele alea de vânatoare uriașe, îngrădite, amintite în ghidurile turistice. Societatea de vânători era transportată la turmele de oryx, zebre, gnu sau antilope, animalele erau plasate în poziție avantajoasă pentru vânători, iar la cină se serveau diferite feluri de *fondue* din carnea vânatului ucis.

Cu jumătate de an înainte Frédéric îi mărturisise că are din timpuri mai vechi un permis de vânatoare. Ea primise noutatea cu acea indiferență pe care o simțea încă de pe atunci față de el. Frédéric însă o interpretase ca interes pentru vânătoria sportivă.

Nici nu-și despachetase valizele, iar în ziua următoare ateriză, ca unică pasageră a unui avion mic, pe pista accidentată a Waterbuck Lodge – o așezare nu prea mare, cu douăsprezece bungalow-uri luxoase. Își petrecea zilele uitându-se de pe terasă la animalele care veneau la adăpătoare să bea apă. Girafele – în tihnă, cu labelle dinainte desfăcute. Antilopele – în pripă și nervoase. Leii – plictisiți și blazați.

Lângă Lodge se găsea un izvor termal mineral care urma să devină centrul unui complex spa. Proprietarii, cu care se împrietenise, îi spuseră la despărțire:

— Dacă nu vei mai ști, la un moment dat, încotro să-ți îndrepti pașii, la Waterbuck Lodge va exista în curând un loc bun pentru o fizioterapeută bună.

Iată că sosise momentul când nu mai știa încotro să-și îndrepte pașii. Se întinsese pe patul din camera ei uitându-se, pentru ultima dată, spre peretele înclinat de deasupra.

Refuzase să urce în elicopter. Peder Bezzola o condusesese înapoi, la hotel. Pe drum îi povestise despre Gian Sprecher, care îl văzuse pe maseur cu câinele travestit. Astăzi, Gian Sprecher îi comunicase, la telefon, că maseurul și Sonia plecaseră într-o excursie. El se luase după ei cu intenția de a-i cere socoteală maseurului. În amintirea lui Reto Bazzel.

Cei de la hotel îl chemaseră pe medicul din sat. Acesta îi recomandase o baie fierbinte și un grog și îi dăduse un medicament care să o relaxeze. Sonia nu-l întrebase ce era.

Dar se va interesa. Pilula fusese bună. N-o amețea și nici n-o făcea apatică. Vedeă lucrurile cu multă luciditate – trădarea, intriga, furia, teama, deprimarea, decepția în dragoste –, dar avea impresia că nu o priveau pe ea. Putea să se gândească la toate de parcă ar fi fost vorba despre destinul altcuiva.

Și, exact ca în cazul unui destin străin, putea să-l alunge din conștiința ei, să stingă lumina și să adoarmă legănată de zgomotul ploii.

Volumul precipitațiilor înregistrează în această noapte recorduri peste tot. O depresiune atmosferică se extinsese în întreaga țară venind dinspre extremitatea nordică a Alpilor, iar un val de aer umed din Germania și Austria apăsa regiunea nord-estică a cantonului Graubünden. În anumite ținuturi căzuse în ultimele douăzeci și patru de ore aproape jumătate din cantitatea de precipitații obișnuită altădată pentru întreaga lună iunie.

Sonia se trezi devreme. Rămase în pat, cu ochii închiși, până își dădu seama cum se simte.

I se părea că toate sentimentele ei erau închise într-un cocon fragil. Poate că vor rămâne închise acolo dacă nu va face nici o mișcare bruscă.

Înainte de ora șapte auzi un ciocănit timid la ușă. Sonia își luă chimonoul.

— Da? întrebă prin ușă întredeschisă.

— Sunt eu, doamna Felix.

Sonia se sperie:

— Ce doriți?

— Vin din partea doamnei Peters.

Sonia deschise. Doamna Felix stătea în ușă, în halatul ei alb. Zâmbi jenată și își scoase ochelarii. Gestul avea ceva dezarmant. Sonia o pofti înăuntru.

— Vă roagă să vă odihniți. Voi prelua eu tura dumneavoastră. Apoi adăugă: Cu plăcere.

Rămase o clipă, nehotărâtă, pe loc, ridicându-și privirile spre Sonia. Nefiind deformați de ochelari, ochii ei păreau acum ochii deloc ostili ai unei femei mai în vârstă.

— Opt fracturi, spuse. Au dat telefon de la spital. Dar nu are leziuni interne.

Sonia luă la cunoștință buletinul medical ridicând din umeri. Doamna Felix nu se urnea încă.

— Aș vrea să-mi cer scuze. V-am judecat greșit.

Îi întinse mâna, iar Sonia i-o strânse.

— Și eu pe dumneavoastră, răspunse. Apoi îi deschise ușa. Doamna Felix ezita încă:

— Iar dacă vă simțiți mai bine după-amiază, vă invită să luați ceaiul la ea. În locuința ei. La ora patru.

Sonia se culcă înapoi încercând să nu deterioreze coconul în care erau închise sentimentele ei. Ceasul deșteptător arăta ora opt când o trezi iar un ciocănit la ușă.

— *Room service*, spuse o voce de bărbat.

Era Bob. Ținea în mână o tavă cu micul dejun și făcea o mutră spășită:

— Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, încep.

— Există și lucruri mai rele, spuse Sonia, luându-i din mână tava și închizându-i ușa în nas.

Amabilă, dar foarte hotărâtă. De-abia când își turnă cafeaua observă că era un mic dejun pentru două persoane. Se duse cu tava în pat și deschise televizorul. În unele regiuni din centrul țării se dăduse alarma: pericol de inundații. Meteorologii se așteptau la ploi în continuare.

Când se trezi simți că ceva s-a instalat pe abdomenul ei. Scoase un țipăt și sări în sus. Acel *ceva* căzu pe jos zdrăgănind și zăngănind.

Sonia adună, cu inima bătându-i până în gât, resturile și cioburile micului dejun. Iată că se întâmplase – n-avea încoțor! Făcuse mișcarea aceasta bruscă, iar coconul se spărsese. Tot ce depozitase acolo pentru mai târziu ieșise acum la iveală în cruda sa realitate. Își dădu jos de pe dulap geamantanele și valiza pe roțile și începu să împacheteze.

Perdelele de ploaie întunecate atârnavă de nori, ajungând până jos, pe pământ. Petele de umezeală de pe fațadele caselor estompau desenele cu vopsea. Legumele se înecau în grădini, iar Flümella, pârâul care traversa satul și care în verile normale de-abia dacă avea apă în albie, ieșise din matcă mai jos de sat din pricina unor lemne care îi blocau cursul.

Câțiva dintre membrii unității de pompieri voluntari, care în timpul zilei lucrau în sat sau în gospodăriile lor, se ocupau de pârâu. Alți câțiva înălțau saci cu nisip în dreptul

celor două, trei ferestre ale unor case amenințate de obicei de inundații.

Anna Bruhin se postase în ușa prăvăliei, așteptând să se întâmple ceva. Ceva care să pună capăt acestei monotonii.

Trăsura hotelului apăru clămpănind. Curdin îi făcu, prost dispus, semn cu mâna. Ea răspunse în același fel. În trăsură era bărbatul acela cu părul alb, care semăna cu un indian. Voia probabil să prindă autobuzul care pleca la ora două și jumătate. Venise la un moment dat să cumpere de la ea revista *Spiegel*, iar ea, vaca, n-o avusese. O comandase pentru săptămâna viitoare, dar iată că el pleca acum. Să vedem dacă și de data aceasta sosește vreun oaspete nou.

Sonia trebuie să vorbesc cu tine
eu nu
este important pe cîntea mea
cînte ha ha

La scurt timp după aceea sună mobilul. Pe display citi: „Malu“. Sonia își închise telefonul.

Împachetase tot, în afară de pantofii de sport murdari. La început se gândi să-i lase aici. Dar până la urmă îi băgă într-o sacoșă. Pentru Namibia.

Era de-abia două și jumătate. Mai avea o oră și jumătate până la ceaiul de la Barbara. De parcă ar fi simțit cât de cât nevoia să ia ceaiul cu bestia asta! Tot ce dorea: să-i comunice că angajamentul ei aici înceta acum, imediat, în această clipă, și că va pleca de aici cu următoarea cursă. Ca să spună toate acestea n-avea nevoie nici de ceai, nici de prăjituri, ci doar de trei minute.

Dădu drumul la televizor. Ploi pe arii extinse – încă. Pe axa nord-sud au apărut primele probleme de circulație. Terasamente deteriorate din cauza unor alunecări de teren, porțiuni de șosea inundate.

Își croi drum prin talk-show-urile și reclamele după-amiezii, apoi închise televizorul.

Ce-ar fi să se blocheze și drumurile de aici? Să se rupă podurile? Să fie inundate șoselele? Să se înzăpezească defileurile?

Ideea că ar ajunge să fie izolată de restul lumii, că ar fi silită să mai rămână aici, în această cameră, în acest sat, în această societate, în această stare, era cu adevărat insuportabilă.

Nu mai putea aștepta până la ora patru. Trebuia să plece de aici. Acum.

Înainte de a fi apucat să sune, ușa se deschise și apărură una din subretele albaneze.

— Doamna Peters este sus? întrebă Sonia.

Fata dădu din cap:

— Da, doamna Peters.

Sonia urcă scările. Ușile spre baie, bucătărie și dormitor, de la etajul întâi, erau închise. Doar cea care ducea la a doua scară turnantă era întredeschisă.

În camera rotundă din turn nu găsi pe nimeni. Nici măcar Bango nu o întâmpină.

— Alo? Barbara? strigă.

Nici un răspuns.

Albaneza îi înțelese, desigur, greșit întrebarea. Crezuse probabil că întreabă dacă doamna Peters *locuiește* aici.

Se întoarse vrând să coboare, când auzi deodată ușa de jos închizându-se și, imediat după aceea, zgomot de pași pe scările de jos. Voi să strige: „Barbara, sunt deja aici, sus“.

Dar ceva o făcu să ezite.

Pașii silențioși de pe scări aveau o culoare ciudată, verde-cobalt. Când se apropiară, conturul lor se estompă. Un luciul. O ceață colorată. Un abur.

Inima ei sări peste o bătaie. Căută cu disperare un ascunziș, descoperi ușa care ducea pe acoperișul circular, o deschise încet și ieși.

Suprafața pe care se putea circula avea o lățime de vreo cincizeci de centimetri, fiind pardosită cu plăci glazurate, alunecoase din cauza ploii. Parapetul avea o înălțime de cel

mult un metru, fiind prevăzut cu creneluri. Întreaga structură era ieșită în afară – Sonia observase de jos acest amănunt și se înfiorase. Dar ceea ce o făcuse să se refugieze acum aici îi inspira o teamă și mai mare.

Se furișă, cu spatele încovoiat, până la fereastra cea mai îndepărtată de ușă și se uită în cameră.

El slăbise. Fața sa, care chiar și la ultima lor întrevvedere catastrofală avusese încă rotunjimile datorate numeroaselor banchete oficiale, era acum suptă, ochii cufundați în orbite, iar pomeții se profilau deasupra bărbii nerase de trei zile.

Ceea ce îl făcea să arate mult schimbat era culoarea tenu-lui. Părea foarte palid. El, care venise bronzat chiar și la înfățișarea de la tribunal, pentru divorț. El, care avusese totdeauna o bancă expusă la soare, indiferent unde locu-iseră, iar când trebuia să aleagă un hotel prefera să renunțe la o stea decât la solar.

Purta un trening albastru, prea mare, cu trei dungi albe. Și adusese cu el un fel de cufăr de meșteșugar, care părea foarte greu.

Se uită în jur și se îndreptă direct spre fereastra unde era ea – de parcă ar fi văzut-o.

Sonia se ghemui. O porțiune din streășina acoperișului de cupru lipsea, iar apa de ploaie cădea, când cu zgomot, pe acoperișul circular, când silențios, peste parapet.

Îndrăzni la un moment dat să se uite iar în cameră și văzu că el era ocupat cu cufărul.

Pe covor stăteau cinci canistre mici, din material plastic, pline cu un lichid transparent. El își pusese mănuși de unică folosință, ținea în mână o șurubelniță și era pe punctul de a conecta la un cablu subțire un fel de piesă electronică fixată de una din canistre. Își scosese puțin vârful limbii afișând acea expresie plină de zel care Soniei îi era bine cunoscută fiindcă o văzuse de câte ori Frédéric meșterea la combina muzicală *high end* sau își împacheta echipamentul pentru încă un curs de specializare ca maior de artilerie, în uniforma aceea ridicolă de care el era atât de mândru.

Canistra fusese acum racordată. O duse la una din ferestre și o ascunse după perdeaua de mătase. Apoi desfășură cablul petrecându-l pe sub franjurile covorului și pe sub mobile, până la geantă.

Sonia urmărea, paralizată, pregătirile făcute de Frédéric pentru atentat. Acționa cu aceeași meticulozitate cu care combina ingredientele pentru un picnic, sau aranja valizele în portbagaj, când plecau în concediu, sau împodobeia tradiționalul pom de Crăciun al lui *maman*.

Și pe care ea nu reușise să o contracareze decât cu o tendință crescândă spre dezordine, deși aceasta nu era, în realitate, în firea ei.

Frédéric ascunsese toate cinci canistrele în cameră și își făcu de lucru cu un pachet învelit în bandă adezivă neagră. Și pe acesta se găseau niște piese electronice pe care le conectă la capetele cablurilor ce ajungeau la el venind din toate părțile.

Scoase din cufăr un obiect mic, galben și îl fixă de pachet cu ajutorul unei benzi de cauciuc.

Era un telefon mobil. Două cabluri mici duceau în interiorul său. Frédéric le conectă la electrozii pachetului. Totul cu mișcări măsurate, precise, experimentate. Era mobilul șterpelit de la Malu.

Apoi își admiră opera.

Sonia ar fi trebuit să știe ce va urma. Și anume că se va uita, cu o mișcare reflexă, în jurul său, în căutarea unei persoane care să-l laude.

Nu mai avu timp să se ghemuiască. Frédéric o privi drept în ochi.

O clipă rămaseră nemișcați. Apoi el zâmbi, se ridică și se îndreptă spre ușa care ducea afară, pe acoperișul circular. Sonia îl văzu ieșind. Îl văzu oprindu-se în loc. Îl văzu luând o decizie.

El închise ușa, așa încât nu-l mai zărea decât de la talie în sus. Se tupilă apoi ca ea să nu-l poată vedea când trecea prin fața ferestrelor.

Frédéric avusese totdeauna mare încredere în instinctul său. Mottoul lui era: să iei o hotărâre de moment și apoi să nu te abați de la ea.

Oare o va lua de la stânga spre dreapta sau de la dreapta spre stânga?

În timpul căsniciei ei Sonia ajunsese la concluzia că el făcea de fiecare dată exact contrariul a ceea ce ar fi făcut ea.

Ea s-ar fi decis să o pornească de la dreapta spre stânga; prin urmare el înainta probabil de la stânga spre dreapta. Sonia se ridică și o luă la goană în aceeași direcție. Cât putea de repede, pentru ca Frédéric să nu observe că ea nu se îndrepta frontal spre el.

Dar Frédéric observase deja. Înainte ca ea să fi ajuns la ușă el apărură de după cotitură. Sonia apăsă repede clanța, se furișă în cameră, izbutind să trântască ușa în ultima clipă și să răsucească pe dinăuntru cheia.

Și revăzu în amintire aceeași scenă: geamul spart de lângă clanță. Mâna care se strecura înăuntru.

Tăietura adâncă dintre degetul mare și arătător, care încă nu sângera.

Mâna care căuta cheia.

Tăietura care începu deodată să sângereze.

Dărele de salivă din colțurile gurii sale.

Cele trei cuvinte. Trei triumphiuri bine ascuțite, strălucitoare ca oțelul. Eu. Te. Omor.

Dar de data aceasta ea reuși să scoată cheia din broască. Apoi coborî în goană scările turnante și trase ușa după ea. Cheia nu mai era vârată în broască pe dinăuntru, așa cum își amintea că o găsisese. Probabil că el o vârase pe dinafară. Încuie ușa și coborî în grabă a doua scară turnantă, apoi o luă pe coridorul lung, labirintic, la al cărui capăt se găsea camera ei.

Pe pat geamantanele gata împachetate, pe jos punga de plastic cu pantofii de sport murdari, pe masa de scris poșeta, în coșul de hârtii ziare vechi, prospecte, un pachet început,

cu țigări mentolate, și sticle goale de apă minerală – o cameră de hotel cu puțin înainte de sfârșitul unui sejur plăcut.

Sonia intră în baie, se sprijini cu ambele mâini de chiuvetă și se uită, cu răsufarea tăiată, în oglindă. Părul ud i se lipea de cap ca o cască de baie, costumele de pânză pătruns de apă se mula ca o cârpă pe trupul ei, fața îi era schimonosită ca cea a domnului Casutt. Și avea privirea unui animal hăituit. Intră în cameră, își luă mobilul din poșetă și îl deschise:

Sonia fii atentă el a evadat.

Formă numărul lui Malu. Numărul *vechi* al lui Malu.

Bubuitura surdă părea să fie netedă și să aibă multe muchii, întocmai ca o formațiune cristalizată. Era incoloră și transparentă. Și arunca o umbră de culoare verde-cobalt.

Fumul de-abia dacă putea fi deosebit de nori.

Hotelul Gamander se înălța falnic – un vas de război lovit, încremenit în punctul de ancorare. Turnul Barbarei Peters ardea. Din scheletul acoperișului țâșneau flăcările, iar prin toate ferestrele ieșea un fum gros.

Din umbrelele colorate de pe terasa pentru băi de soare și la o distanță sigură de locul incendiului se amenajase un adăpost pentru locatarii hotelului. Oaspeții și personalul își puseseră pe umeri păături militare primite de la pompieri și se uitau la flăcări. Fiecare cu gândurile sale, ca la gura sobei, în fața focului unui cămin.

Pompierii voluntari își aduseseră unica scară culisantă portativă, combătând, de pe ea, focul. Câțiva oameni se plasaseră pe acoperișurile și balcoanele din apropierea turnului ajutându-și, de acolo, colegii cu o serie de furtunuri montate la diferite etaje. Se auzeau strigătele lor și zgomotul pompei cu rotor care scotea apa din Flümella umflată de ploaie.

Vanni servea vin fiert și ceai fierbinte.

Barbara Peters îl luase de braț pe *Il Senatore*. Contemplau amândoi scena cu o uimitoare indiferență. Mai ales

Il Senatore părea să aștepte cu nerăbdare finalul ultimului act.

Soții Häusermann se întrețineau încetișor cu copiii lor agitați. Familia Lanvin și familia Lüttgers se solidarizaseră în ciuda barierei lingvistice. Iar doamna profesor Kummer se uita cu reproș la domnișoara Seifert, de parcă aceasta era unica vinovată de catastrofă.

Sonia împărțea pătura cu Bob. El îi înlănțuise umerii cu brațul, iar ea nu se împotrivise.

Doar *maman* era îmbrăcată de parcă ar fi vrut să iasă: manta de ploaie, umbrelă, poșetă. Se apropie de Sonia:

— Aș putea să vorbesc o clipă cu tine între patru ochi? Părea iritată. Incendiul o importuna.

— Îți dau iscălitura.

Maman primi vestea cu un zâmbet instantaneu:

— Frumos. Dar mai este ceva. Ceva personal.

Se uită la Bob, așteptând; acesta puse pătura pe umerii Soniei și se îndepărtă cu câțiva pași.

— Trebuie să plec imediat. Am primit un telefon. Frédéric a părăsit ieri clinica fără permisiune. Voiam neapărat să știu și tu.

Deschise apoi poșeta și scoase cererea. Avea la ea și un stilou. Și îi oferii Soniei chiar și spatele ei ca suport, ca să poată semna.

Sonia se uită după ea: pe tocurele ei înalte, se îndrepta cu pași rezoluți spre sat. Pentru prima dată în viață simți o ușoară compasiune pentru ea.

Flăcările fuseseră înăbușite; din ciotul de turn se înălța acum numai fumul întrepătrunzându-se cu norii acestui iunie ploios.

Barbara Peters trecea de la unul la altul, ca amfitrioana unui *cocktail party*. Doar că nu făcea schimb de amabilități, ci discuta despre detalii legate de planurile de evacuare.

— Încă o oră și ne-ar fi surprins în timpul ceaiului, îi spuse Sonia când Barbara se opri în dreptul lor.

Barbara o privi nedumerită.

— Păi, nu m-ai invitat să iau ceaiul la tine, la ora patru ?

— Eu ? La ora patru ? La ceai ? Dar la patru aveam o întâlnire la Storta.

Peste o oră incendiul fusese complet stins – poate și cu ajutorul ploii neconținute. Poliția și pompierii profesioniști, care sosiseră și ei între timp, le permisese oaspeților și angajaților rebegiți de frig să intre în hol. După o inspectare amănunțită a locului incendiului, se va hotărî dacă oaspeții pot să revină în camerele lor.

Bucătăria improviza o gustare, iar printre oaspeți și angajați se înfiripă o dispoziție – mai moderată, ce-i drept – de sindrofie. Își povesteau unul altuia în ce împrejurare îi surprinsese alarma de incendiu și cum reacționaseră în această situație.

Doamna Felix se ținea puțin mai la o parte de toată agitația, ca fata nedansată de la o serată dansantă. Când Sonia se opri în fața ei, își scoase iar ochelarii:

— Spunea că este un prieten comun al dumneavoastră și al doamnei Peters. Era foarte drăguț. Voia să vă facă o surpriză, se bâlbâi.

Sonia se simțea atât de bine, încât reuși să zâmbească puțin și să răspundă:

— I-a reușit pe deplin.

Evacuarea nu avu loc în această noapte. Torentul de munte din Val Tasma distrusese șoseaua și terasamentul dintre Ardez și Scuol, punându-i pe drumuri pe locuitorii satelor învecinate. Accesul spre tunelul Vereina fusese blocat în urma unor alunecări de teren, iar defileurile deveniseră, toate, impracticabile. Ținutul Engadinului de Jos rămăsese izolat de restul lumii, iar adăposturile improvizate în întreaga vale erau suprasolicitate.

Poliția și pompierii puseră sub pază partea de clădire afectată de incendiu, permițând accesul liber în restul hotelului, apoi se concentrară pe obligații mai stringente.

Oaspeții și personalul reintrară în camerele lor. Doar camera doamnei profesor Kummer devenise nelocuibilă din cauza apei folosite pentru stingerea focului.

Numărătoarea oaspeților hotelului arătase că nu lipsea nimeni. Iată de ce poliția cedase insistențelor proprietăresei, hotărând să raporteze de-abia în ziua următoare în mod oficial că la locul incendiului se descoperise un cadavru masculin neidentificat.

Sonia se trezi cu inima ușoară. Camera părea mai prietenoasă decât în alte dimineți. Mai luminoasă, mai aerată.

Se sculă, trecând cu grijă peste Bob, ca să nu-l trezească, și se duse la fereastră. Ridică perdeaua și se uită în lumina de afară.

Ploua încă, cerul era acoperit de nori cenușii. Dar mesteacănul din fața ferestrei nu mai întuneca odaia. În timpul nopții își pierduse tot frunzișul.

Mulțumirile autorului

Aduc mulțumiri domnului dr. dr. h.c. mult. Albert Hofmann și soției sale, Anita, pentru o după-amiază încântătoare petrecută în casa lor și pentru aprofundarea problemelor legate de percepție și realitate. Îi mulțumesc doamnei Andrea Netschler de Jiménez pentru introducerea teoretică sugestivă în universul gimnasticii medicale și pentru cea practică benefică în arta masajului. Îi mulțumesc doamnei Sabina Rolli pentru verificarea critică a manuscrisului în ceea ce privește corectitudinea procedeeleor fizioterapeutice. Îi mulțumesc domnului dr. docent fil. Peter Brugger pentru timpul dedicat lecturii și pentru asentimentul dat tratării problemelor neuropsihologice din text. Îi mulțumesc domnului Stephan Haag pentru explicațiile meticuloase și documentarea tehnică a aspectelor juridice. Îi mulțumesc domnului Cristoph Schmidt pentru răspunsurile prompte date nelămuririlor legate de activitatea hotelieră. Îi mulțumesc domnului Chasper Pult pentru ajutorul dat în calitate de expert în probleme referitoare la ținutul Engadinului de Jos și la limbile vorbite acolo și îl rog să mă ierte că am revocat Reforma din ținutul său. Îi mulțumesc doamnei Ursula Baumhauer pentru lecturarea – ca de obicei, bogată în sugestii – a textului. Și îi mulțumesc soției mele, Margrith Nay Suter, pentru rectitudinea neabătută a aprecierilor și pentru spiritul constructiv al perseverenței manifestate. De asemenea, prezint scuzele mele agențiilor de turism din Engadinul de Jos pentru condițiile atmosferice.

Martin Suter

În seria de autor **Isabel Allende** au apărut

Zorro

Fiica norocului

Casa spiritelor

Portret în sepia

Eva Luna

Povestirile Evei Luna

Țara mea inventată

Paula

Despre dragoste și umbră

Martin Suter s-a născut la Zürich în 1948 și și-a exersat condeiul în presa scrisă, publicând constant articole și editoriale în reviste precum *GEO*, *Weltwoche* și *Tages-Anzeiger* vreme de mai mulți ani. De asemenea, s-a făcut cunoscut grație unor scenarii de film sau televiziune, pentru care a obținut mai multe premii. Debutează în literatură în 1997 cu romanul *Small World*, care stă la baza unei producții cinematografice (2009) cu Gérard Depardieu și Charlotte Rampling în rolurile principale. Îi urmează *Die dunkle Seite des Mondes* (2000), *Ein perfekter Freund* (2002) – ecranizat în 2006 –, *Lila, Lila* (2003) – adaptat pentru marele ecran în 2008 –, *Diavolul din Milano* (*Der Teufel von Mailand*, 2003) – tradus în douăzeci de limbi, distins cu Friedrich Glauser Preis în 2007 și nominalizat pe lista scurtă la International Dagger Award în 2008 – și *Der letzte Weynfeldt* (2008). A scris, de asemenea, piese de teatru și proză scurtă. Romanele sale se bucură de succes și sunt publicate în peste douăzeci de limbi. Martin Suter trăiește în Spania și Guatemala.

Roman tradus în douăzeci de limbi, distins cu Friedrich Glauser Preis în 2007 și nominalizat pe lista scurtă la International Dagger Award în 2008

E oare iluzia fericirii atât de mare, încât să te lași ispitit de diavol când divinitatea nu-ți ascultă rugile? Sonia a renunțat la tot pentru iubire și a pierdut totul atunci când cel pe care-l iubea a încercat s-o omoare. La depărtare de câteva sute de ani, frumoasa păstoriță Urbina a încheiat și ea un pact faustic ce pare să fi răsturnat ordinea firească a lumii. Peste timp, cele două destine oglindite unul în celălalt și straniu contopite ca două fețe ale aceleiași monede își răspund și scot la lumină din praful uitării legenda diavolului din Milano.

„Martin Suter e un maestru al suspansului, care știe să disece psihicul uman cu bisturiul unui Hitchcock.“

Die Welt

„Original, plin de imaginație, fascinant, *Diavolul din Milano* șterge granițele dintre vis și realitate, dintre halucinație și mit.“

Frankfurter Neue Presse

„Martin Suter excelează cu fiecare carte. În *Diavolul din Milano* metafizica și poezia se împletesc într-o poveste cu parfum din alt veac.“

Vogue

„Un fenomen de calibrul lui John Grisham.“

Der Spiegel

ISBN 978-973-689-250-9

Scanare și prelucrare digitală

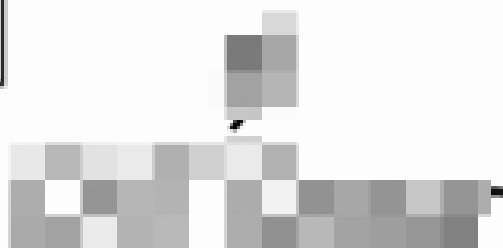
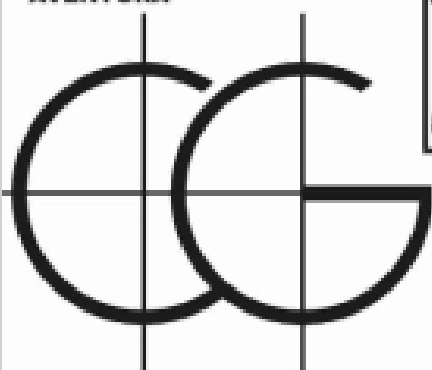

AVENTURA

EM

de

Anonim

COLECȚIA SFINX

COLECȚIA SFINX

2025

